

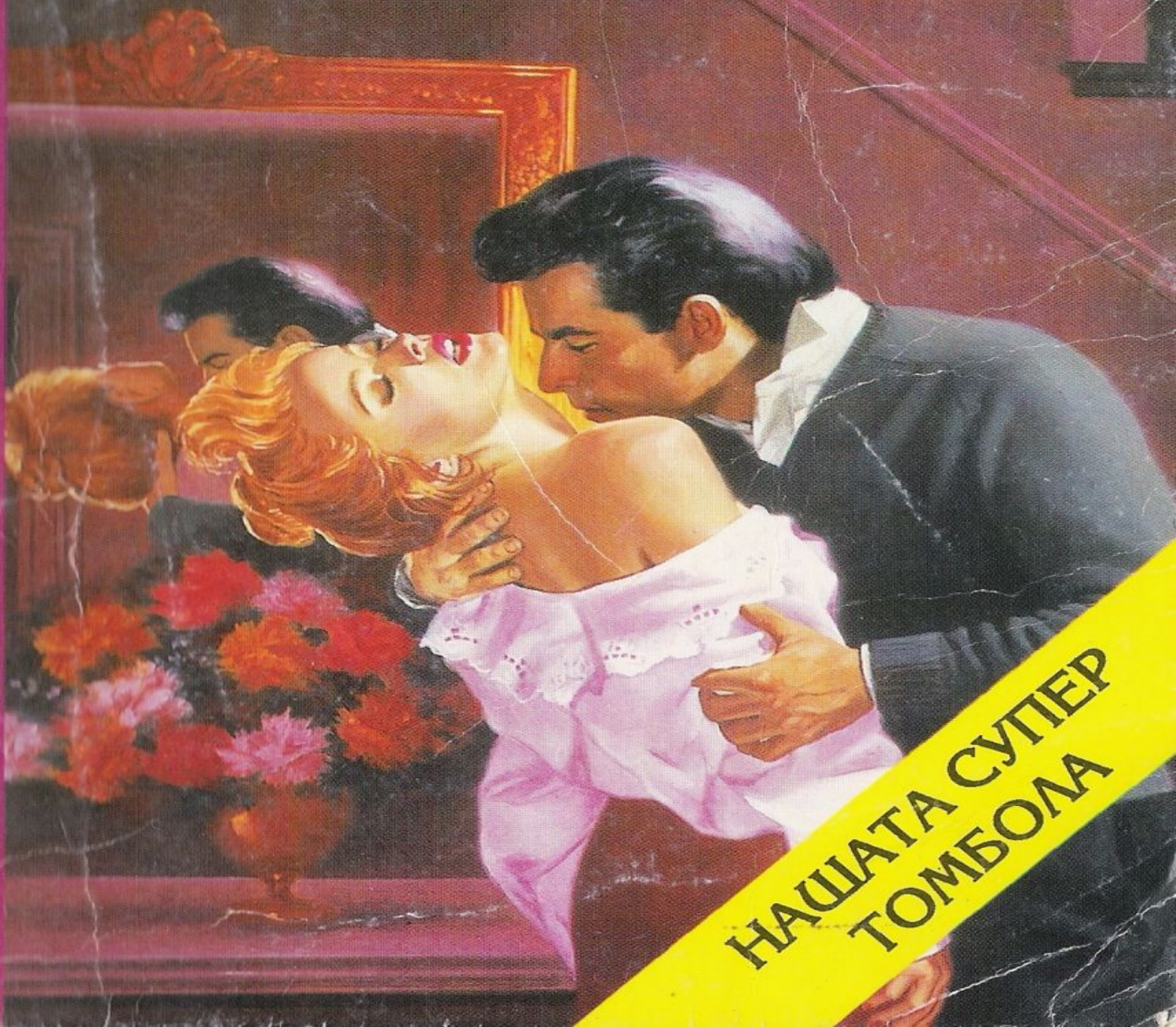
HARLEQUIN®

Страс®

Февруари '95

116

СРЕДНОЩЕН
СКИТНИК
Линга БАРЛОУ

НАШАТА СУПЕР
ТОМБОЛА

ЛИНДА БАРЛОУ
СРЕДНОЩЕН СКИТНИК

Превод: Екатерина Кузманова

chitanka.info

Загадъчни сенки бродят нощем из училището, на което Дани Холанд е директорка. Младата жена не вярва в съществуването на духове. Ужасените ученици свързват странните явления с личността на Макс Ремблър и тя решава да го посети една привечер в мистериозния му замък извън града. Самотният компютърен гений странно я привлича и Дани се губи в догадки...

ПЪРВА ГЛАВА

— Вампири не съществуват! Не съществуват... — шепнеше Дани Холанд, профучавайки с тойотата си по хлъзгавия планински път към Честъртън, Ню Хампшир. Караше и се оглеждаше за частен път, който би трябвало да я отведе до имението на Макс Ремблър, чийто старинен замък извисяваше страховито стени, забил готически кули в небето, ако можеше да се вярва на слуховете.

— Истински замък с тъмница и вериги — бе ѝ доверил тайно Каспър Пиърсън, помощникът ѝ в училището „Свети Криспин“ и се бе впуснал в пространни обяснения за господаря на замъка — същински магьосник по неговите думи. — Отшелник, гениален в съвременните електронни технологии...

— Наистина трябва да е чудат, щом е впечатлил човек като теб — отбеляза Дани, за която Кас с кожените си дрехи и пънк прическа, съвсем не бе пример за традиционализъм.

— Но аз никога не съм го виждал! Онези, които го познават, се броят на пръсти.

Дани познаваше един. Дейвид Елис, един от учениците ѝ, който ѝ бе разказал още по-странни неща за господин Макс Ремблър. Според Дейвид Макс беше вампир.

Вампир?! Дани потръпна при тази мисъл. Не бе достойно един директор в прочутото елитно училище „Свети Криспин“ да вярва в подобни нелепости.

Поне Макс Ремблър да бе се съгласил да я приеме през деня, а не в сумрачната привечер. Колко зловещо бяха прозвучали думите му:

— Аз съм нощна птица, госпожице Холанд. През деня спя.

— Навярно в собствения си ковчег?

Той не бе отрекъл. Само се бе изсмял злокобно.

Като отклони колата встрани от пътя, тя едва разчете избеляла от слънцето и дъждовете табела с името „Ремблър“. Натисна спирачки. Пред нея се виеше най-стръмният участък от пътя Гленкрег. Беше

опасно хлъзгаво. Превалелият същия следобед дъжд се бе превърнал в ледена дантела по протежение на платното.

— По дяволите! — изруга тя и стисна волана. Едно от нещата, които Дани не харесваше в работата си, бе необходимостта да шофира по планинските пътища, заснежени през по-голямата част от годината. Сега бе едва октомври, а какво ли щеше да е през февруари? В сравнение с Ла Хола, Калифорния, Честъртън притежаваше уюта на Северния полюс.

Не богохулствай! — укори се тя. Бе родена в този край все пак. След като Грег я изостави със Сара в Калифорния, Дани реши да се завърне в родния си дом, за да може дъщеря ѝ да расте близо до баба си и дядо си. През пролетта ѝ бяха предложили мястото на директор. Едит Кенуърти, нейната предшественичка, бе починала внезапно, след като в продължение на три десетилетия бе управлявала прочутото частно училище.

Дани не одобряваше изцяло възпитателната система на госпожа Кенуърти, но като жена, която разчиташе единствено на себе си, бе благодарна, че ѝ предложиха тази отговорна работа.

Най-важното бе да я задържи, повтаряше си Дани, а това означаваше да изпълнява всички досадни задължения, свързани с длъжността ѝ, включително и да се среща с „нощни птици“.

След като изпълзя по страховито стръмния път, тя зави вляво и се озова на някакво открито място. Огледа се насам-натам с надеждата да зърне силуета на замъка, но, уви, не забеляза никакви светлини. Над главата ѝ като плащ се разстиляше звездното небе, досами върховете на дърветата, които трептяха в магическата светлина на пълнолунието. След дъжда въздухът бе ефирно прозирен и кристалночист. Наоколо цареше мъртва тишина и сумрак.

Тя подкара отново по горския път, който се надяваше да я отведе до имението на Ремблър. В миг мъртвешки жълтеникавите светлини на замъка изникнаха пред нея и тя се почувства засрамена от обзелата я паника, и желание да се върне назад. С островърхите си кули, портала в готически стил и високите тесни прозорци, от които се процеждаше мъждива светлина, постройката наистина бе достойна за декор на филм за Дракула.

— Казвам ви, госпожице Холанд, този човек е вампир — отново си спомни тя вчерашното предупреждение на Дейвид.

Момчето наистина притежаваше невероятно въображение, надминаващо това на връстниците му.

— Дейвид — бе отвърнала тя, — това е невъзможно. Вампирите са мистични образи, те просто не съществуват.

— Тези зли гении точно това целят — смъртните да не вярват в съществуването им — и именно на това дължат сатанинската си мощ. Движат се необезпокоявани между нас и набелязват жертвите си...

— Глупости!

— Никога ли не сте изпълнявала ролята на преследвача в играта, измислена от Макс Ремблър? За среднощния скитник? Класическа фабула, с която цели да ни докаже, че вампирите наистина съществуват.

— Смятах господин Ремблър за компютърен гений, а не за автор на игри на ужасите.

— Така е. Но най-известното му творение е именно тази игра.

Разсеяно Дани бе навила кичур коса около показалеца си, обмисляйки думите на момчето. Дейвид бе нова личност в „Свети Криспин“. През септември се бе преместил от някакво училище на запад. Наскоро бе участвал в пиесата, играна за набиране на средства за училището и затова Дани го познаваше по-добре от останалите ученици. Бе малко плах, но веднага правеше впечатление с артистичните и интелектуалните си заложби. Най-сполучливо бе изиграл поверената му роля, а и оценките му в училище бяха отлични, най-много му вървяха естествените науки и математиката. Предстоеше му да се дипломира следващата година и тя очакваше да бъде отличникът на випуска... Ако не го съсипеха прекалените амбиции да се влее в редиците на безсмъртните.

— Макс Ремблър е известен компютърен специалист — каза Дани. — Може да е ексцентрик, но да се твърди, че е вампир, е направо смешно.

Дейвид изсумтя, но не каза нищо.

— Защо не ми довериш какво те притеснява — внимателно го попита Дани. — Проблеми ли имаш? С учението? С приятелите? Или с момичетата?

В „Свети Криспин“ не бе прието учениците да имат близки приятели. Да се определят срещи противоречеше на строгите предписания на предишния директор. Но Дани подозираше, че

строгото разпореждане носеше престиж на онези, които го нарушаваха, а не на тези, които му се подчиняваха.

Дори и да беше така, Дейвид не продума.

— Живо ме интересува проблемът с вампирите — мрачно призна той.

— Май се шегуваш с мен. — Не се сдържа Дани. — Не ми липсва чувство за хумор, но...

— Не се шегувам, госпожице Холанд! Щом не ми вярвате, ще ви убедя. Ето, вижте!

С нервни движения Дейвид разхлаби вратовръзката си и разкопча двете най-горни копчета на ризата. На мястото, където се съединяваха вратната и раменната кост се виждаше тъмносин белег.

— Той ме нападна, опита се да изсмуче кръвта ми, но някой мина и го изплаши. — Дейвид вдигна рамене. — Не виждате ли? Трябва да бъда щастлив, че се отървах жив.

— Господи! — Дани се взираше в белега. В центъра се очертаваха две по-тъмни следи, които според Дейвид били от кучешките зъби на вампира. Абсурдно!

Ала дълбоко у себе си тя почувства страх. Предполагаше, че не са малцина хората, които споделяха ужаса ѝ от счупени огледала и черни котки — хора, които като нея, първо прочитаха хороскопа си за деня, преди да предприемат дори кратко пътуване.

На Дани ѝ доставяше удоволствие да чете страховити приказки и да гледа филми на ужасите, заради непонятния страх, който караше сърцето ѝ да тръпне, но да вярва в съществуването на вампири — беше прекалено! Бе суеверна, но не изпадаше в крайности.

— Дейвид, наистина ли твърдиш, че Макс Ремблър те е нападнал през нощта и е забил зъби във врата ти?

— Е, беше доста тъмно и не можах да видя лицето му. Но беше висок и слаб като Ремблър. И имаше същия огромен пръстен. Мярнах го на ръката му, когато се протегна да ме сграбчи. Имаше дълги извити нокти.

— Срещал ли си някога Ремблър?

— О, да. Миналата пролет ни чете лекции за изкуствения интелект. Нали се сещате? Роботи и така нататък. Веднъж си поприказвахме. За онази игра, „Среднощен лов“. Тъкмо бях започнал

да я разучавам. Заприказвахме се. Разпитва ме за какво ли не. Онази нощ, когато ме нападна, изрече името ми. Познах гласа му.

От този миг нататък Дани повярва на Дейвид. Не мислеше, че белегът му е оставен от вампир, но вероятно Ремблър изпитваше перверзно удоволствие да плаши до смърт децата от „Свети Криспин“. Бе чувала, че е отшелник и странна птица.

Каквото и да беше обяснението, тя бе твърдо решена да открие истината, преди училището да бъде хвърлено в паника.

— Каж ми нещо повече за тази игра, Дейвид. Какви са правилата?

Дейвид ѝ разказа, че оригиналната компютърна игра е разработена и във версия, при която някои от участниците влизат в ролята на вампири, а други — в ролята на хора. Ако си човешко същество, трябва да правиш всичко възможно, за да избегнеш вампирската целувка, а ако си вампир, трябва да изпиеш нечия кръв или да умреш.

— Има вампири господар и вампири роби. Главният е Мъдреца — той е господар на всички. Никой не знае кой е той. Говори се, че бил истински вампир. Някои казват, че е самият Макс Ремблър.

— Кой го казва? Разпознал ли го е някой?

— Не знам — вдигна рамене Дейвид.

— Когато децата играят ролята на вампири, наистина ли захвапват вратовете на другите?

— Не. Само те удрят по рамото. Искам да кажа, че никой не бива наранен. Това е само игра.

Дани се сети за странните игри, чиито герои бяха древни митични чудовища, които толкова се харесваха на децата. За повечето те наистина си оставаха само игра, но за деца с лабилна нервна система можеха да предизвикат психически срив. Тя се опита да не издаде недоволствието си, че в „Свети Криспин“ учениците предпочитаха да се забавляват със „Среднощен лов“. Когато ѝ предложиха работата в училището, въобще не предполагаше пред какви проблеми ще се изправи.

— Тук дисциплината е най-важното нещо — бе ѝ казал един от настоящите. — Родителите изпращат децата си, защото госпожа Кенуърти не приема свободните нрави, които царуват в държавните училища.

Дани си представи как ще обяснява фантастичните вампирски игри на родителите пуритани.

— Говори се, че някой ден Мъдрецата ще вземе истинска жертва.

— Искаш да кажеш, че ще убие някого? — изрече тя с пресъхнало гърло.

— Да — изгледа я Дейвид с ужасени очи. — Така разправят всички...

По тази причина Дани бе предприела сегашното рисковано пътуване сред планините. Трябваше на всяка цена да се срещне с прословутия Макс Ремблър. Вбесяваше се при мисълта, че възрастен мъж може да обикаля из училището и да плаши децата. Ако наистина бе виновен, възнамеряваше да го накара да проумее, че е най-добре да намери друга сцена за проявите на болната си фантазия.

Паркира тойотата си, упреквайки се мислено, че е забравила да си вземе муска против уроки.

Токовете на обувките ѝ прокъртяха по стъпалата, които водеха към масивния входен портал.

Злокобна тишина обгръщаше заспалата гора.

Тя решително дръпна старинния звънец и почака. Не чу никакви стъпки. Боязливо погледна каменния демон, надвиснал над вратата. Бе с тяло на лъв и глава на сокол. Велики боже! Имаше усещането, че всеки миг ще оживее. За да прикрие уплахата си, Дани се изплези на чудовището, както правеха децата и дръпна отново звънеца. Може би господарят на замъка го нямаше и тя бе извървяла целия път напразно. Може би бе забравил за ангажимента си и бе излязъл на нощен лов.

Дани въздъхна с огромно облекчение — значи срещата се отлагаше?! Не знаеше дали да се радва, или да съжалява.

В този миг вратата тежко проскърца и се отвори. Дани инстинктивно отскочи назад.

В каменното предверие се извисяваше тъмна сянка със сребърен свещник в ръка. Дани не можа да различи чертите на непознатия, но поне забеляза, че е слаб и висок, както бе казал Дейвид.

— Господин Ремблър? Аз съм Даниел Холанд.

Тишина. Фантомът вдигна по-високо свещника. С нервно движение Дани отметна кичур коса от изпотеното си чело.

— Имаме уговорка за тази вечер. Съжалявам, малко закъснях, но пътят е кошмарен.

Той се взря в нея.

Странно, почувства се нищожно малка, макар да бе висока около метър и шейсет. Вирна брадичка и попита:

— Нещо не е наред ли? Да не би да се боите да ме поканите вътре?

Отново прозвуча злокобният смях, който бе смразил кръвта ѝ по телефона.

— Заповядайте, стига да имате куража да влезете.

— Нима трябва да се боя от вас, господин Ремблър?

— Не, разбира се, че не — прокънтя отново смехът.

Той отвори широко вратата и ѝ стори път да мине. Пламъкът озари лицето му и Дани не повярва на очите си. Компютърният маг бе невероятно красив мъж.

Поразиха я очите му, искрящо зелени, от които сякаш струеше мъдростта на познанието. Гъстата му коса бе малко по-дълга от шестващата в момента сред мъжете мода. Устните му бяха извити в полуусмивка, която ѝ се стори изненадващо примамлива... Не би могла да определи възрастта му. Макар Кас Пиърсън да бе казал, че Ремблър отдавна е превалил трийсетте, на нея ѝ се стори по-млад.

Как можеше в такъв момент да си мисли подобни неща?! Дошла бе да вразумява един набеден вампир, а не да въздиша по сексапила му.

Не бе загърнат в черна мантия, носеше обикновени джинси и черен пуловер.

— Е, ще влезете ли, госпожице Холанд? Решението е във вашите ръце...

— Нима?

Дани пристъпи напред и Макс затвори вратата зад нея.

— Добре дошла в леговището на вампира!

ВТОРА ГЛАВА

— В леговището на вампира? — повтори като ехо Дани и се огледа. Но мракът ѝ пречеше да добие ясна представа за обстановката. — По-точната дума е гробница. Няма ли електричество?

Макс Ремблър се облегна на вратата и вдигна високо свещника, за да види лицето ѝ. Тя усети опипващия му поглед и ѝ се стори прекалено интимен. С нервен жест докосна гърлото си. Не биваше да губи кураж.

— В момента подменям инсталацията. Постройката е на повече от деветдесет години. Старата инсталация е пожароопасна.

Вампирите не обичат ярка светлина, помисли си тя.

Предната вечер след разговора с Дейвид се бе поровила из библиотеката си и бе научила някои неща за вампирите. Оказа се, че няма много писано за тях. Предпочитаха духовете.

Бе останала да чете до късно, увлечена от странностите на тези мистични същества, плод на болната фантазия на човечеството, по нейно убеждение. Предпочитали светлината на свещите, макар да се твърдеше, че имали изключително силно развити сетива и могли да се движат в непрогледен мрак. Слънцето било техен враг. Един лъч можел да ги убие и затова прекарвали слънчевите часове на деня в ковчезите си...

— Да отидем в кабинета ми — прекъсна мислите ѝ Ремблър. — Там има електричество. Вървете след мен и внимавайте да не настъпите котарака. — Той тръгна напред, ала внезапно спря. — Не сте алергична към котки, нали?

— Не, обичам котките.

Всъщност, Дани бе много доволна от предупреждението, защото точно в този миг котаракът, който не бе забелязала, се погали в крака ѝ и измърка.

— Изглежда мил. Как се казва?

Макс се наведе и взе огромния котарак. Очите му имаха цвят на горчица.

— Джо.

Името я разочарова. Бе очаквала да чуе Сатана или нещо подобно.

— Накратко от Джоузеф. Вижте колко пъстра козина има — черно, кафяво, сиво, бяло...

— Странно, как различавате цветовете в този полумрак?

Той я поведе по пращен, покрит с каменни плочи, коридор, който напомняше на средновековна галерия. Канделабри осветяваха окачените по стените гоблени. Влязоха в душна библиотека, с натезали от хиляди томове рафтове. Върху пода бе постлан поизбелял ориенталски килим, а в камината пламтеше огън. От тавана се спускаше старинен полилей с няколко едва мъждукащи крушки, но флуоресцентна лампа хвърляше кръг сребриста светлина откъм старинното писалище. До него, върху дълга маса, бяха наредени няколко компютъра и най-съвременен хардуер — модеми, флопидискови устройства, два принтера. Единият от мониторите бе включен.

— Да не би да попречих на заниманията ви?

— Не се безпокойте. Напоследък съм в период на творческа криза.

Той ѝ посочи с ръка огромното канапе край огъня. Освен компютрите, цялата мебелировка бе старинна.

— Седнете, госпожице Холанд. Да ви предложи нещо? Чаша коняк?

— С удоволствие, ако ми правите компания.

— Не, благодаря, не пия.

Вампирите не се хранят. Пият единствено кръвта на жертвите си.

— От алкохола ми се доспива — добави той е обезоръжаваща усмивка. — Надявам се да успея да поработя, след като си тръгнете.

Той наля коняк в изящна кристална чаша и ѝ я подаде. Дани забеляза, че носи масивен златен пръстен на дясната ръка, точно както го бе описал Дейвид. Ръцете му бяха фини, с дълги тънки пръсти. Изглеждаха силни. Ноктите му блестяха като полирани. Не бе ли споменал Дейвид нещо ѝ за това? Опита се да удави нервността си в голяма глътка от силното питие.

Ремблър приседна до нея. И краката му бяха стройни и силни. Цялата му фигура излъчваше здраве и енергия. Дани харесваше

високите мъже с ловки овладени движения.

— И така, госпожице Холанд...

— Дани.

— Макс... — Той отново се усмихна. — Значи вие сте новата директорка на „Свети Криспин“.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и се спряха на дългите ѝ крака. Бе облечена в тясна сива вълнена пола, виолетов пуловер и обувки с нисък ток.

— Длъжен съм да призная, че се разминавате с представата ми. По-млада сте, а и сте... хубава. Наистина. Чак не ми се вярва, че дъртаците в „Свети Криспин“ са ви назначили.

— По-възрастна съм, отколкото изглеждам. — Дани скромно се сви на стола. — И мога да ви уверя, че съм много опитна. Няколко години бях административен директор на едно училище в Сан Диего.

— Нима? — Той се забавляваше.

— Да.

Беше истина. В продължение на четири години бе работила като гимназиална преподавателка, а след това — три години като заместник-директор.

— Елит Кенуърти, вашата предшественичка, властва цял век! Хващам се на бас, че учениците са били приятно изненадани при появата ви.

— Надявам се учениците да ме уважават, колкото почтената госпожа Кенуърти — усмихна се Дани. — Не ми се ще да си позволяват да правят каквото си искат, само защото съм по-млада.

— О, небеса! Не биха си го и помислили! В това училище открай време властва желязна дисциплина.

— Не е точно така.

— Трябва да признаете, че не прилича на обикновените гимназии, Дани. Шест часа домашни всяка вечер. Не са разрешени срещи и други подобни... Не мислиш ли, че е прекалено?

— Може би, но аз добре познавам слободията, която цари в днешните гимназии. Секс, алкохол, наркотици, липса на всякаква дисциплина... И като капак на всичко, почти не се учи. Структурата на „Свети Криспин“ е далеч по-добра в образователно отношение, а аз твърдо вярвам, че дисциплината изгражда характера.

— Чуй се само! Толкова млада, а вече с манталитет на диктатор.

Дани почервения от яд. Бе преиграла и собствената ѝ философия наистина бе прозвучала доста авторитарно. Всъщност, държавните училища, в които бе работила седем години, не бяха чак толкова лоши. Но Ремблър я дразнеше и я предизвикваше да му се опълчи, макар обикновено самообладанието да надвиваше емоциите ѝ.

— Дисциплината изгражда характера, така ли? — не отстъпваше Макс. — Не съм на същото мнение. Може и хаос да се шири из някои американски училища, но „Свети Криспин“ е другата крайност. Децата имат нужда и от забавления. Така е. Имам нещастieto да бъда възпитаник на това проклето училище.

— Ооо! — Дани бе изненадана. Бе чувала какво ли не за Макс Ремблър, но не и това. — Кога сте завършил?

Лицето му потъмня.

— Да не говорим за това — отсече той. — Споменахте, че идвате да говорите с мен по неотложен въпрос.

— Да.

Може би не се бе дипломирал или е бил изгонен по някакви причини.

Изключително привлекателен мъж, помисли си тя. Но такъв е бил и Бостънския удушвач, нашепна ѝ предупредително вътрешен глас.

— С какво мога да ти помогна, Дани? По телефона бе много настоятелна. Какво е толкова важно, че рискуваш да останеш цяла вечер в моята компания?

— Звучи, сякаш човек трябва да се страхува от теб.

— Не водя общоприетия начин на живот и често хората не ме възприемат...

— Наистина ли спиш през деня или това е част от мистичния ореол, който си си създал?

— За каква мистика говориш?

— Според специалистите парапсихолози, онзи, който е посветен в тайните на вампирите, вероятно сам е такъв.

— Наистина ли така твърдят?! — почервения от гняв той, сварен неподготвен.

— Така четох. Наред с познанията ти в областта на електронните технологии, създал си една игра, наречена „Среднощен лов“...

— Още ли е популярна сред децата? — учуди се той. — Значи това е причината за посещението ти.

— Да.

— Разбира се, трябваше да се досетя. — Той прокара ръка през тъмната си коса. — Какво смяташ да правиш с тях? Последният път неколцина бяха изхвърлени, а други заплашени с последно предупреждение.

— Случвало се е и преди?!

— Да. — Ремблър изпъна крака и ги праметна един върху друг. — Играта е създадена за подрастващи. Когато я измислих, бях на не повече от двадесет и две години. Първият вариант се наричаше „Рицарят на вампирите“.

— Искаш да кажеш, че си автор на две електронни игри? — Не можа да сдържи усмивката си Дани.

— Да, но „Рицарят“ нямаше такъв успех, докато от „Среднощен лов“ през седемдесетте години бяха продадени стотици копия. Направих главозамайваща кариера, докато не се появи „Монополи“. След това се отдадох на микрочиповете. О, младост, младост...

— Значи, твърдиш, че вече си излекуван от увлечението си по вампирите?

— Да. „Игрите“, които ме занимават в момента, са по-сложни.

Тя беше сигурна в това.

— Какво точно се е случило, Дани? Ако децата в „Свети Криспин“ отново играят на вампири, с нищо не можем да ги спрем. Може би смяташ, че аз съм замесен? Играта е драматична, но безобидна на практика. Защо просто не ги оставиш да си играят? Ще им мине след време.

— Не е безобидна!

— Напротив. Дори от психологическа гледна точка е полезна — това е прекрасен начин да дадат отдушник на агресивните си помисли, без да наранят никого.

— Не би говорил така, ако бе чул разказа на един от учениците ми.

— Кой?

Забеляза как гневът ѝ се предава и на него.

— Едно момче на име Дейвид Елис. Познавате ли го, господин Ремблър?

— Макс — сдържано я поправи той. — Дейвид Елис? Не, не си спомням...

— Бил е на твоя лекция миналата пролет и след това е разговарял с теб.

— Повечето от децата проявяват интерес. Не можеш да очакваш да запомня всички.

— Изглежда си му направил силно впечатление.

— Нима? Е, ставаше дума за изкуствен интелект и роботи — тема, върху която работя в момента. Не съм им казвал с какво точно се занимавам, разбира се. Това е тайна. Но им говорих за съществуващите теории. На децата им харесват подобни теми.

— Ефектът върху слушателите ти е поразителен. Според Дейвид всичко това е свързано с твоите вампирски игри...

— Ясно! Не одобряваш. Но аз съм убеден, че с играта съм намерил превъзходен начин да стимулирам въображението на децата.

— Не мисля, че резултатът е положителен. Дейвид вярва, че вампирите съществуват. Това е заблуждение, насадено от твоята игра.

— Може би е прав — усмихна се той и зъбите му проблеснаха в полумрака.

— Слушай, Макс, нима ти, ученият, си в състояние да твърдиш, че вярваш в съществуването на вампири? — Дани напразно се опитваше да запази спокойствие.

— И защо не? Дори и учените са принудени да признаят, че в света съществуват повече мистерии и загадки, отколкото са в състояние да разгадаят.

Дани замълча. Не желаше да му натрапва мнението си. Злокобният замък май вече оказваше пагубното си въздействие и върху нея...

— Пак ти повтарям, това е ефект от твоята игра. Спомняш ли си, преди години бе на мода една игра с митични чудовища, която подлуди децата? Някои от тях приемат всичко за чиста монета. Страхувам се, че нещо подобно може да се случи и в „Свети Криспин“.

— Не вярвам...

— Някои от учениците са доста уплашени! Знаеш в колко трудна възраст са сега. И най-дребното нещо е в състояние да ги извади от равновесие. Фабулата на играта предизвиква объркване у деца, които

имат ниско самочувствие или са прекалено чувствителни, а според сценария се налага да изпълняват доминиращи роли на вампири...

— Това, което казваш, е валидно, ако са от нежния пол.

Дани можеше да се закълне, че той се забавлява с нея.

— Навярно. На тази тема съм особено чувствителна. Всички ученици знаят колко строги са правилата в училището...

— Да вървят по дяволите идиотските ви правила! На тази възраст всички мислят само за секс — Дани го изгледа онемяла, но той не ѝ обърна внимание. — Ще ти кажа защо харесват играта — продължи той. — В нея има сексуални елементи. Целувки по врата. Игра с пръсти. Смесването на кръвта чрез допира на телата. За вампира набелязването на жертвата е с еротичен подтекст. Понякога той се влюбва безнадеждно в жертвата, което води до страстни преживявания у играещите.

Дани почувства, че разговорът по някакъв начин излиза от контрол. Дланите ѝ се изпотиха.

— Перверзна страст и екстаз от ужас, чийто край е увенчан със смъртта на жертвата?!

— Не е задължително. Вампирът може да се задоволи да отпие малко кръв и тогава човешкият му партньор оживява...

Гласът му я хипнотизираше. Тя вече се взираше с копнеж в устните му.

— ... Вампирите от двайсети век не са толкова кръвожадни, колкото онези в миналите векове. Не убиват често, вече не е на мода. Съвременната медицина е най-големият им враг и те не желаят да бъдат победени. Ето защо са се научили да контролират нуждата си от човешка кръв. Не си ли чела упътването към играта? Всичко е казано там.

— Много си странен, Макс.

— Казвали са ми го. — Той се усмихна обезоръжаващо, като палаво момче.

Магнетизмът му я завладяваше все по-силно и по-силно. Бе запленена от погледа, от устните му, от високото и стройно тяло... Въздействието му бе зашеметяващо. Мощно. Невероятно. Свръхестествено...

Стига толкова! Той наистина бе привлекателен мъж, но това изчерпваше въпроса. Тя просто бе много самотна след развода и бе

податлива на мъжки чар. Той активизираше хормоните ѝ. Просто реакция на организма.

Така или иначе, не му беше времето да се отдава на сексуални фантазии. Хормоните ѝ трябваше да бъдат обуздани, докато разреши проблема с Дейвид.

— Ти казваш, че твоята вампирска игра е безопасна. Щом е така, как би обяснил факта, че онази нощ някой се е опитал да захване Дейвид за врата?

— Какво?!

— Да. Моят ученик е станал обект на вампирска целувка.

— Но те не бива да правят това! В играта целувката се изпълнява символично — с потупване по рамото, не с хапане.

— Ясно. Значи Дейвид е бил превъзбуден, а нападението е целяло единствено приятелско потупване по рамото. Той каза, че висок мъж, мъж повтарям, а не дете, го е нападнал в тъмнината. Дори ми показва белега.

Макс промърмори нещо и я прониза с поглед.

— Момчето добре ли е?

— Доста е уплашен, иначе не би дошъл при мен. — Тя замълча, въздъхна и продължи: — Сам разбираш, че в „Свети Криспин“ става нещо. Децата играят твоята игра, но има замесени и възрастни. Най-малкото един. Освен това, има някакъв персонаж, известен като Мъдреца — господарят на вампирите.

— Да. Един от героите наистина е с по-висш ранг и го наричат Мъдреца, но той не участва във всяка игра.

— Сигурно е така. Предполагам, че някой изпълнява ролята му в „Свети Криспин“. Възрастен, но много е вероятно да е някой с психическо отклонение. Бог знае какво го кара да постъпва така, но има опасност да нарани децата и аз твърдо съм решена да го спра!

— Чудесно. — Дани не бе сигурна дали не ѝ се подиграва. — Не разбирам какво искаш от мен?

Тя се поколеба. Дали да му каже, че Дейвид го обвинява пряко? Макс се взираше в очите ѝ и тя имаше неприятното усещане, че чете мислите ѝ. Вампирите притежаваха подобни способности според писанията.

— Мислиш, че съм аз, нали? Дойде, защото си уверена, че аз съм нападателят.

— Дейвид не е видял добре лицето му, но наистина мислеше, че си ти.

— Така ли мисли?

Дани не отговори.

— Възхитен съм, че се осмелихте да дойдете сама, уважаема госпожице. И то нощем! — Той протегна ръка и я хвана за брадичката. Обърна лицето ѝ и се вгледа в профила ѝ. С палец отстрани кичур коса от страната ѝ и тя потръпна. — Ако наистина съм някакъв психопат и нападам тийнейджъри, какво би ме спряло да забия зъби в красивата ти шия?

Дани ужасено се отдръпна и понечи да избяга. Остави бързо чашата си върху масичката, но той я сграбчи за раменете и не ѝ позволи дори да помръдне. Неочаквано я прегърна и тя усети топлината на тялото му.

Вампирите са леденостудени, дори да са изпили вечерната си порция кръв, пишеше в книгите...

— Не си тръгвай, Дани! Ти си храбро момиче. Присъствието ти ми е приятно...

— Престани! Плашиш ме.

— А ти ме обвиняваш в престъпления спрямо деца. Как очакваш да се държа?

— Пусни ме да си вървя!

Той не обърна внимание на думите ѝ и лениво зарови пръсти в косите ѝ.

— И какво, ако съм те поуплашил? В това има и нещо приятно. Защо иначе хората си падат по страховити истории и електронни игри с вампири и чудовища? И ти се забавляваш, нали, Даниел? — Не беше възможно да чете мисли. — Защо да не го правиш? Нима си лишена от въображение... — продължаваше той със същия омайващ глас. — Не е ли прекрасно да усещаш как кръвта пулсира във вените, когато тръпнеш от ужас?

Дани наистина трепереше. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Ръцете му обвиваха вече шията ѝ, лицето му бе тъй близо до нейното, а изкусителните му устни потръпваха...

— Трепериш!

Тя затвори очи, за да избегне погледа му. Вампирите хипнотизират жертвите си с поглед, пишеше в една от книгите...

Устните му докоснаха косата ѝ.

— Ти ми действаш тъй възбуждащо, Дани! С тази червена коса, сини очи и нежна кожа... Толкова си хубава...

Той плъзна ръка зад тила ѝ и привлече главата ѝ към своята, преди да положи устни върху шията ѝ.

— Кажи ми, Дани, все пак не се ли съмняваш поне мъничко, че вампирите съществуват?

ТРЕТА ГЛАВА

— Спри!

Дани сякаш плуваше срещу течението и бе безсилна да му устои.

Изплаши се до смърт. Макс невероятно я привличаше. И не я нарани, ръцете му бяха изключително нежни, докато рошеха косите ѝ, а устните му, макар и опрени в шията ѝ, не представляваха реална заплаха.

Бе невероятно, че е възможно сексуалното желание и страхът да се проявят у някого едновременно, но точно така бе с нея. Какво не ми е наред, питаше се тя.

Целувките му пробудиха чувствата ѝ, а обречените на дрямка хормони лудо затанцуваха из тялото ѝ.

Устните му бяха настоятелни, а целувките му — все по-горещи. Езикът му се плъзна и бавно проникна в устата ѝ.

Тя леко простена. Какво ѝ ставаше? Бе обичайно за нея да бъде пасивна. Що за мощ притежаваше този мъж?

Вампирите омайват жертвите си така, че те сами им предлагат вратовете си за смъртоносната целувка...

— По дяволите, Ремблър, престани! — изкрещя Дани. Усещаше горещия му дъх и още повече се възбуждаше.

Миришеше ѝ на мъжки одеколон.

— Добре, успокой се! В безопасност си. — Той бавно повдигна глава. Там, където бе опрял устните си, кожата ѝ пламтеше.

— Пусни ме ти казвам!

Дани се стресна в мига, когато усети, че цялата трепери. Ремблър прокара длан по врата ѝ. Устните му бяха извити в сардонична усмивка. И все пак обликът му си оставаше човешки. Твърде човешки...

— Искаш да избягаш? — Гласът му бе дрезгав. Дани преброи наум до десет, за да се успокои. — Върви! Няма да те спирам.

Думите му прозвучаха презрително и разгневиха Дани. Не, по дяволите, нямаше да си тръгне току-така. Той бе един обикновен мъж,

от кръв и плът, нищо повече. Само глупак би си въобразил нещо друго.

— Проклет да си, Ремблър! Смяташ, че си забавен, но не си. Плашиш ме до смърт, а после ми се присмиваш.

— Трябва да си доволна, че се смея. Само преди миг бях готов да забия зъби в крехката ти плът. Е, не бързай да вадиш пистолет. Не те нараних, нали? Просто извърших онова, което ме обвиняваш, че съм сторил на Дейвид не знам кой си. Дори по-малко. Върху врата ти няма да останат следи.

Дани се разгневи още повече. Откакто бе дошла, се държеше като глупаво момиченце.

— Очакваш да побягна от страх и ужас? Е, няма да го направя. Може би наистина съм малко подозрителна, но не е лесно да ме отстраниш. — В очите му проблесна възхищение. Той се приведе напред и изслуша с интерес думите ѝ: — Дойдох тук, за да потърся обяснение от теб за събитията в „Свети Криспин“. И няма да си тръгна, преди да го получа.

— Това е неприятно, госпожице Холанд, защото няма да чуете нищо от мен. Не ми е известно какво става в провинциалната ви гимназия. Отричам да имам нещо общо с вампирските истории там. Какво, по дяволите, ви дава право да ме обвинявате?

— Не аз ви обвинявам, а Дейвид Елис.

— Откога се вслушате в измишльотини? На колко е той? Петнайсет? Шестнайсет? Както сама казахте, трудна възраст. Сигурно е в стрес или въображението му играе лоши игри.

— Дейвид е момче със стабилна психика.

— Щом играе в „Среднощен лов“, значи обича да фантазира.

— Вие казахте, че проявите на фантазия в тази игра са нещо нормално.

— Така е. Казах също и че играещите попадат в нереален свят — факт, който може да доведе до проблеми в мисловната сфера. Казвате, че той е нормален, но погледнете за миг от моя ъгъл: момчето твърди, че съм го нападнал, а аз не съм. Така че, той или е превъртял, или говори неистини. — Макс замълча за миг и продължи: — Не си спомням някога да съм срещал проклетото момче, а кракът ми не е стъпвал в двора на „Свети Криспин“ повече от седемнайсет години. — Той се изправи, хвана китката ѝ и я дръпна. — Да вървим!

— Какво правите?! Къде?

Пръстите му бяха като клещи и тя не можа да освободи ръката си.

— Представлението свърши!

— Нима искате да ме изгоните?

— Познахте!

Дани не продума докато следваше Ремблър по тъмните коридори към изхода на замъка. Този път той осветяваше пътя ѝ с фенер. Предположи, че използва свещи за по-голям драматизъм.

Гневът му бе истински. Ако не бе замесен в тази афера, имаше право да се сърди. Но бе ли невинен? Сигурно не. Човек, който бе в състояние да изпитва удоволствие от уплахата на жена, не бе лишен от жестокост.

На изхода отново се появи котаракът Джоузеф и потърка гръб о краката на Дани. Макс се наведе и взе чудовището в ръцете си. Почеса ушите му, а Дани се вгледа в изящните му пръсти. Бе нежен с животното и то очевидно го обожаваше.

— Чувствам се като престъпник — рече Дани. — Никога не са ме изхвърляли отнякъде.

Саркастична усмивка се появи върху устните на Макс.

— За добро е. Изгражда характера, както обичаше да казва старият дракон госпожа Кенуърти.

— Съжалявам, че ви обидих, но и вие не бяхте въплъщение на любезността тази вечер.

— Права сте. И... аз съжалявам. Довиждане, госпожице Холанд.

Държаха се като непознати и Дани съжали, че не го е попитала навреме някои неща, свързани с правилата на играта „Среднощен лов“. От описанието на Дейвид бе разбрала много малко за същността ѝ.

— Всичко, което се случва с децата, е много важно за мен. — Тя говореше тихо, но настоятелно. — Затова нахлух тук. Чувствам се отговорна за тях. Загрижена съм за състоянието на Дейвид, тревожа се за всички ученици...

— Глупаво е от ваша страна.

— Имате ли свои деца, господин Ремблър?

— Не — сви устни той.

— А аз имам. Шестгодишна дъщеря, Сара. Не е трудно да си представя какво я очаква след няколко години. Казват, че мъжете са по-жестоки от жените, но само да чуя, че някой заплашва дъщеря ми,

някой като така наречения Мъдрец, кълна се, че ще го удуша с голи ръце. Разбирате ли ме?

Ремблър не отговори, но Дани усети, че нещо се е променило. Не можеше да определи какво. В тъмнината почти не го виждаше. Щом проговори, думите му я стъписаха:

— Не носите халка.

— Вече не съм омъжена.

— Разведена? — тя кимна. — Млада сте, за да имате голяма дъщеря.

— На трийсет съм.

— Аз съм малко по-възрастен от вас.

— И какво от това? — тя бе озадачена от обратата на разговора.

Двамата впериха погледи един в друг. Дани изпита нежелание да си тръгне, пък и Макс изглежда не бързаше вече да я прогони. Побъркана работа. Той бе невероятно противоречива личност.

— Е, добре, лека нощ. Връщам се при Сара. Понякога се буди и искам да съм наблизо. Още страда след раздялата с баща си.

— Ще се видим ли отново?

— За какво? — Той се намръщи. Дали наистина я харесваше? Хормоните бушуваха из кръвта ѝ. Няма да стане, рече си тя. — Не мисля, че е възможно, Макс. Ако онова, което се случи в библиотеката, е показателно за начина, по който се любиш, покорно благодаря, но се отказвам.

— Нямах това предвид. Или поне... не само това. — Той отново се усмихна очарователно. — Искане ми се да те опозная по-добре.

— Не си мой тип — изрече тя неубедително.

Отказът ѝ обаче не го притесни. Той отвори тежката врата и галантно ѝ се поклони. Котката бе все още в ръцете му.

— В къщата на директора ли живеете? В двора на „Свети Криспин“?

— Да. С дъщеря ми. — Тя се надяваше да го обезкуражи.

— Трябва да знаеш, че ти пък си точно моят тип, Дани. Обожавам и децата. Може би ще намина някоя вечер. — Той се засмя. — След залез, разбира се.

Дани зърна закачливите искрици в очите му и се поуспокои. Не бе вече сърдит и тя изпита благодарност. Обикновено не бе конфликтна и редките недоразумения я притесняваха.

— Надявам се да забележиш връзката чесън, която ще окача над вратата — шеговитото предупреди тя.

— Ха! Да не смяташ да ме спреш с чесън? Съжалявам, Дани, но това е заблуда. Бабини деветини!

— Бабини деветини?! Значи не бива да вярвам на писаното из книгите за вампири? За ползата от чесъна?

— Не. Съвременните вампири само ще се изсмеят на това.

— Нима? — Внезапно тя отново се стегна. Можеше да се закълне, че е видяла сатанински пламъци в зелените му очи.

— Да. Нищо не може да спре вампира, освен слънчевата светлина.

— А острието на нож, забито в сърцето?

Той се усмихна.

— А, това може и да е вярно. А може и да не е. За щастие, не съм го пробвал.

— Ще го запомня. Ако се случи пак да се срещнем.

— Ще се срещнем. Мога да се закълна.

Дани бе ужасена и не знаеше дали да се почувства поласкана от обещанието му.

— Лека нощ! — каза тя и слезе по мраморните стъпала. Влезе в тойотата си и завъртя ключа в стартера. Дочу се глухо хъркане. Дани изпадна в паника, но за щастие, след минута двигателят проработи. Включи светлините и Макс попадна в центъра на рефлекторите. Продължаваше да се взира в нея. Дори и от разстояние усещаше мощта на тайнствената му енергия.

— Вампирите не съществуват! — извика тя и потегли.

Щом се прибра в малката къща, която ѝ се полагаше заради поста на директор, Дани едва не оглуша от звуците, които се носеха от хола. Ученичката, оставена да наглежда дъщеря ѝ, се забавляваше с някакво предаване по Ем Ти Ви. Момичето я вида и рязко намали звука, като гледаше виновно.

— Госпожо Холанд! Рано се върнахте.

Момичето бе около шестнайсетгодишно, с прозрачно чиста кожа, блестяща тъмна коса и прекалено силен грим на очите. Самата Дани харесваше видеоклипове, макар че на учениците не бе разрешено да

гледат. Все още. Истината бе, че тя се надяваше да отмени тази безсмислено строга забрана, въведена от предшественичката ѝ, но инстинктивно подхождаше бавно и предпазливо към промяната.

— Всичко е наред, Дженифър. Нямам нищо против да погледаш телевизия. Но искам всеки миг да можеш да чуеш Сара. Как е тази вечер? Събуждала ли се е?

— Не, госпожице Холанд. Всичко е наред. Сто пъти проверявах. Не е мръднала, както е заспала.

— Изчакай ме само да се кача догоре да я погледна и ще те пусна да вървиш. Сара сладко спеше, пъкнала палец в устата си. Дани отметна кичур от златистата ѝ коса и я целуна. Дъщеря ѝ навърши шест години през пролетта и бе в първо отделение в Честъртън. Всяка сутрин прилежно ставаше, обличаше униформата си и вземаше розовата пластмасова кутия, в която носеше обедата си. Чувстваше се страшно горда, че е пораснала.

— Приятни сънища, обич моя — прошепна Дани и зави слабото детско телце.

Дани заключи вратата на къщата и излезе да изпрати Дженифър. Момичето, както винаги протестира, но Дани не можеше да го остави да върви само в тъмнината, особено след плъзналите напоследък слухове за вампири. Не можа да се сдържи и попита дали не е чувала някой от учениците да играе на „Среднощен лов“.

— А, вампирската играли? Мнозина я играят. Тя е най-популярната.

— Разбрах, че съществува версия, при която всеки участник разиграва собствен сценарий, дори понякога се играе в двора нощем.

Дженифър не посмя да срещне погледа на Дани.

— Не съм чувала за това, госпожице Холанд. Но и как биха могли? Нали има вечерен час?

— Какво общо има тук вечерният час?! Притъмнява много преди това. А и не вярвам това да ги спира.

— Е, да, но...

— Какво?

— Играта е забранена. Не познавам никой, който охотно би пристъпил правилата в училището. Защо да си навлича неприятности?

Дани бе уверена, че момичето знаеше нещо, но не искаше да говори. Заслугата бе изцяло на госпожа Кенуърти. Така бе наплашила

децата, че те не смееха да споделят проблемите си с учителите. Само Дейвид бе направил изключение.

— Ти си приятелка на Дейвид Елис, нали?

Именно Дейвид бе препоръчал Дженифър като бавачка за дъщеря ѝ.

— Да. — Дженифър нервно навиваше кичур коса около показалеца си. — Защо?

— Мислиш ли, че има прекалено развито въображение? Че е човек, който може да попадне в плен на собствените си фантазии?

— Дейвид? Не. Наистина не. Той е добър актьор, но никога не прекалява.

— Знаеш ли дали Дейвид има някакви проблеми? В училище? С приятелите? С момичета?

— Господи, нямам представа, госпожице Холанд — отново завъртя очи Дженифър.

Дани познаваше децата и знаеше, че повече нищо няма да научи от момичето, пък и доста време бе оставила Сара сама в къщата.

Метна поглед назад. Все си представяше как някакво чудовище се намъква в стаята на спящото дете и изчезва с него в тъмнината. Или как къщата избухва в пламъци и Сара попада в огнена клопка. Или най-малко драматично пробуждане след кошмарен сън. Ето, в такива моменти мразеше до смърт Грег, задето ги бе изоставил.

— Трябва да се прибирам, Дженифър. Лека нощ!

— Госпожице Холанд? Дейвид не е в беда, нали?

Дани я увери, че не е. Изчака я да влезе в жилището си и побягна към къщата. Трескаво заключи и провери дали всички прозорци и врати са плътно затворени.

Доста след като Дани бе се отдалечила с колата си, Макс Ремблър се промъкна на стълбището и впери очи в нощната тъма. Струваше му се, че още вижда медночервената блестяща коса на новата директорка и усеща копринената ѝ мекота.

Помнеше уханието на парфюма ѝ. Дочуваше niskия ѝ сексапилен глас, предизвикателно отвърщащ на въпросите му, изтръгнатото насила признание, че я привлича толкова, колкото и тя

него... Да, Даниел Холанд бе страстна натура. Жалко, че се бе поддад на манията си и я бе изплашил.

— Какво мислиш за това, Джо, стари ми приятелю? — измърмори той в ухото на котарака, който още държеше в ръце. — Мислиш, че аз си знам най-добре, а?

Котаракът извърна глава и измяука пронизително.

— Не, не говори така — скара му се Макс. — Не съм достоен за нея, така ли? Трябва да сдържам инстинктите си. — Той се ухили и вдигна рамене. — Това е философията на „Свети Криспин“. Никога не ми е допадала.

Споменът за прекараните там години го отрезви и той процеди гневно:

— Проклетата да е! Не съзнава ли, че си играе с огъня? И аз не съм в състояние да ѝ помогна. Не бива да възкресявам миналото.

Котаракът отново подхвана мъркането си, сякаш изобщо не се интересуваше от вълненията на господаря си.

— Ти не би се колебал, ако в лапите ти попадне тлъсто пиленце, нали? Ще му прекършиш врата и край!

Джо скочи от ръцете на Макс. Постоя минута-две на каменната балюстрада и пое на нощен лов. Макс почака известно време, заслушан в шума на гората. Кадифеният мрак на нощта го обгръщаше от всички страни. Той пъхна ръце в джобовете си, затвори тежката врата и тръгна по следите на котарака си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След като изпрати Сара на училище, Дани тръгна към административната сграда, където бе кабинетът ѝ. Утрото бе светло и слънчево, небето яркосиньо, а листата на дърветата блестяха в есенните багри на червеното и златното. В такъв ден изглеждаше налудничаво да се страхуваш от злите сили на мрака.

Дворът бе подреден. Още в деня, когато бе дошла да разговаря с Управителния съвет на училището, Дани се бе влюбила в смарагдовозелената долина, сгушена между върховете на Белите планини. Сивата старинна сграда на училището се извисяваше на дневната светлина като средновековен замък. Училището бе построено преди седемдесет и пет години по проект на един архитект, силно повлиян от готическия стил на катедралата Нотр Дам. Ефектът бе невероятен. Зданието бе тъмно и прохладно, с високи куполовидни тавани и стреловидни арки.

Дани изкачи широките каменни стъпала към Адамс Хол с чанта в ръка. Тъкмо се канеше да влезе в кабинета си, когато налетя на помощника си Каспър Пиърсън.

— А, ето те!

— Не съм закъсняла, нали?

— Не мисля. Но съм притеснен. — Кас бе облечен с джинси и черно кожено яке, което отдавна бе изживяло дните на блясъка си. На едното си ухо носеше малка обеца. Назначаването му в училището бе възбудило духовете. Госпожа Кенуърти вземаше на работа само жени.

— Притеснен ли? Защо?

— Исках да се уверя, че си цяла-целеничка след посещенията ти в замъка на вампира.

— Ясно — засмя се тя. — Ето ме, цяла съм и невредима.

— Освен ако не те е превърнал и теб във вампир.

— Нямах да си подам носа навън през деня, ако беше така.

— Вярно, бях забравил. Кажи ми, не се ли опита да ухапе врата ти?

Дани не възнамеряваше да споделя с никого, че Макс бе направил тъкмо това. Помощникът ѝ със сигурност щеше да бъде шокиран.

Кас бе двайсет и три годишен, току-що завършил колеж, печаташе деветдесет думи в минута и можеше да използва всякаква текстообработваща компютърна програма. Бе истински магьосник в спазването на училищните разпоредби и организационните задължения, които Дани ненавиждаше. Младият мъж бе в състояние да подреди всички папки в шкафовете и да организира вечеря за петстотин души като с магическа пръчица. Бе много способен и в проучванията на разни проблеми. Бе в състояние да изрови всякаква информация по зададена тема. Да разследва Макс Ремблър би му доставило истинско удоволствие.

— Господин Ремблър не е виновникът, Кас. Отрича да познава Дейвид и страшно се разгневи от обвинението ми.

— Би отричал, дори и ако е виновен. Не си очаквала да падне на колене и да си признае, нали?

— Не, но му повярвах. Така мисля.

— Така мислиш?

Дани се настани зад бюрото и подпря глава върху сплетените си пръсти. Сънищата ѝ още я тревожеха. Възможно ли бе подсъзнанието ѝ да я предупреждава за евентуална опасност? Бе ли надвиснала опасност над живота ѝ или играта на хормоните пораждаше желание, на което не можеше да устои?

— Знаеш ли, че Ремблър е бил ученик в „Свети Криспин“ преди седемнайсет години?

— Занасяш ли се?

— Не. Дали се пази делото му?

— Ако е учил тук, със сигурност ще го открием.

— Къде може да бъде?

— В архива. В мазето, заедно с купища непотребни вещи.

— Бих искала да му хвърля един поглед, ако го изровиш, Кас. И, моля те, донеси ми и папката на Дейвид.

— Имаш я!

По време на междучасието Дани отведе Дейвид в кабинета си. Бе прегледала папката, но това не ѝ бе помогнало особено. Дейвид бе пристигнал в „Свети Криспин“ предната пролет, тъй като майка му,

известният дизайнер Оливия Елис, бе приела ново назначение в Бостън. Не се казваше нищо за бащата на момчето, а майка му бе отбелязала, че е разведена.

Бележките на Дейвид в предишното училище бяха толкова добри, колкото и в „Свети Криспин“. Бе тренирал фехтовка, а в новото училище се бе присъединил към театралния клуб.

— Снощи се срещнах с господин Ремблър — започна без предисловие Дани. — Малко е странен, но се съмнявам, че е твоят вампир, Дейвид. Отрече доста убедително.

— Искате да кажете, че сте го обвинила?

— Да. Отидох в замъка и му разказах всичко от игла до конец.

— Ходили сте в замъка?! Сама? — Момчето бе ужасено. — Госпожице Холанд, нали ви казах...

— Дейвид, чуй ме! — Дани бе решила да се държи твърдо с момчето. Ако си беше съчинило тази история, трябваше добре да размисли. — Господин Ремблър се разсърди на теб и на приятелите ти за мистичния ореол, с който обвивате дейността му на компютърен специалист. Не мога да го обвинявам за това. Знаеш ли какво означава клевета, Дейвид? Да обвиниш някого, без да имаш доказателство за провинението му, и да го опозориш.

Дейвид не отговори, но почервения от смущение.

— Нужна ми е малко информация.

— Какво имате предвид? — Той се озърташе неспокойно, сякаш търсеше откъде да се измъкне.

— Някои имена. Искам да знам кой, освен теб, играе на „Среднощен лов“, искам да запиша местата и времето, по което играете и...

— Не мога да ви кажа — с нещастен глас я прекъсна Дейвид. — Не съм предполагал, че някога ще ме разпитвате за всичко това. Не бива да ме притискате. Не мога да предам приятелите си.

— Опитвам се да ти помогна. Не мога да го направя, ако нямам достатъчно информация.

— Но, госпожице Холанд...

— От думите ти разбирам, че някои от твоите приятели са в опасност. Не мога да допусна някой психически неуравновесен да обикаля наоколо и да тормози учениците ми. Ти сам реши да дойдеш при мен.

— Просто не искам да създавам проблеми на никого. Не искам някой да пострада заради мен.

— Няма да изгоня никого, уверявам те. Само да спра тези налудничави игри. Играе се на тъмно, нали? Нощем?

— Предимно през почивните дни. През седмицата не ни остава време. Имаме да учим.

— Е, и това е някакво успокоение. Все пак е странно, че охраната не е докладвала.

— Играем на места, където охраната никога няма да ни види. Освен това след полунощ всички стават сънливи.

— След полунощ? Но тук имаме вечерен час и той е от единайсет часа всяка вечер. Всички врати се заключват и...

Дейвид прехапа устни.

— Говори, Дейвид!

— Не мога. И без това вече казах много. О, боже! Знаех си, че не бива да идвам при вас.

Дани си спомни, че въпрос на чест сред съучениците на Дейвид бе никога да не предават другаря си.

— Е, добре. Няма да те разпитвам повече, но те предупреждавам! Онова, което не знам, ще го науча. Имам си начини.

— Трябва да се заемете с Мъдреца, а не с децата — мрачно изрече Дейвид. — И продължавам да твърдя, че това е Макс Ремблър.

— Можеш да си вървиш. — Дани бе безсилна пред упорството му. — Искам да остана сама и да подреда мислите си.

— Госпожице Холанд... — Момчето колебливо се спря на вратата.

— Да?

— Няма да ходите отново при него, нали? Била сте сама... Никога не съм предполагал, че можете да направите подобно нещо... Имам предвид, че сте млада... и красива. — Той замълча, а лицето му бе почервеняло. — Всички ви обичаме. Не искаме да ви се случи нещо.

— Благодаря за загрижеността. — Гласът издаваше изтощението й. — Не е нужно да се тревожите. Няма да тръгна сама по дирите на Мъдреца. Мога само да помоля Макс Ремблър да се присъедини към преследването, като имам предвид, че той е измислил вампирската игра.

Дани не знаеше защо изрече тези думи, но реакцията на Дейвид я стъписа:

— Това е лудост! Ами ако ви е измамил? Вампирите са изключително хитри същества. Защо не ме послушате? А ако той е Мъдреца? Повярвайте ми, лоши слухове се носят за този мъж.

— Изчезвай, Дейвид! — Дани му посочи вратата. — Изчезвай, преди да съм те сложила на колене в ъгъла.

Момчето се измъкна, а тя уморено отпусна глава върху ръцете си. В главата ѝ бушуваха мисли за огромния празен замък, блестящите прелъстително зелени очи и покоряващи устни на Макс Ремблър. Пулсът ѝ многократно ускори ритъм.

Дани прекара уморителен ден, изслушвайки един след друг кандидатите за мястото на преподавателя по история, който се бе оттеглил. Прибра се у дома си, взе колата и се отправи към най-близкия търговски център. Откри един магазин, в който се продаваха различни версии на играта „Среднощен лов“. За Сара купи кукла Барби, за която дъщеря ѝ мечтаеше, откакто бе видяла рекламата ѝ по телевизията. Взе малката от дневната занималия, където детето прекарваше времето след училище.

Сара се вмъкна на задната седалка и веднага забеляза пакета.

— Това за мен ли е, мамо?

— Да. Купих ти Барби.

— О! — Тя трескаво разкъса опаковката и притисна куклата до гърдите си. — Може ли да поиграем довечера? Ще направим бала на Пепеляшка!

— Добре, мила. Ще поиграем след вечеря.

Сара забеляза опакованата игра.

— Какво е това?

— Играчка за мен.

— Мамо, ти си голяма, за да си купуваш играчки — след кратък размисъл рече детето.

Вечерята се състоеше от готови храни, но малката ядеше с апетит. Дани често изпитваше чувство за вина, когато не успяваше да приготви топла храна за дъщеря си, но не бе лесно да бъдеш супер майка.

— Сега можем ли да играем? — Сара изхвърли пластмасовите кутии в кофата за боклук.

— Съблечи се и си измий зъбите, мила.

— Но, мамо...

— Бързо. После ще поиграем малко, вместо да ти чета приказка.

Докато дъщеря ѝ се приготвяше, Дани отвори кутията с играта. Имаше картон, оцветен в червено, пурпурно и черно. Разстла го върху кухненската маса. В лявата му страна забеляза мрачна гробница, пълна със саркофази. Очевидно, това бе седалището на вампирите. Вдясно бяха не по-малко страховитите подземни катакомби, пълни с кости и черепи. В средата на картоната бе отбелязан центъра на града, наподобяващ разположението на Ню Орлиънс. Една страховита висока фигура бе облежната на уличен стълб и се взираше в минувачите.

В подземие на замък бе нарисувана зала за мъчения. До замъка водеха безброй пътечки. Той бе означен с всички символи на земната власт.

О, небеса, изплаши се Дани. Чие помрачено съзнание бе сътворило това? Във въображението ѝ изплува фигурата на Макс Ремблър. Облежнатата на уличния стълб фигура неприятно напомняше за него.

— Мамо, готова съм!

Дани бързо прибра играта. Страховитите рисунки биха уплашили Сара. Особено преди лягане. След раздялата им с Грег, Сара често сънуваше кошмари, наследство от свръхчувствителния си баща. Сара болезнено изживяваше отсъствието му.

— Взе ли си куклите? Хайде да играем!

Сара ѝ подаде старата кукла с черна коса, а за себе си остави новата руса красавица.

— Отиват на бала на Пепеляшка, ей тук, в двореца.

Момиченцето бе подредило нещата си на масичката за кафе.

— Това е прекрасен дворец, построен на висок непристъпен хълм. Виждаш ли? Заобиколен е със зелени поля, високи планини и дълбоки пропасти...

Дани се досети, че дъщеря ѝ пресъздава разположението на „Свети Криспин“.

— Те влизат в двореца... Хайде, мамо, накарай твоята кукла да влезе. Ще танцуват и ще пеят цяла нощ!

— Сара, къде е Кен? Някой трябва да танцува и с двете.

— Мразя тази глупава кукла Кен! — Детето изглеждаше засегнато.

— Защо, мила? Той може да бъде принцът.

— В този дворец няма принцове, мамо! — Устните на Сара потрепнаха, а очите ѝ бяха широко отворени.

— Какво не е наред, мила? Защо да няма принц?

Дани се досещаше за причината. Прониза я остра, непоносима болка. В съзнанието ѝ нахлу споменът за деня, в който се разделиха с Грег, и той си тръгна. Сара изтича след него, като плачеше и крещеше: „Татко, върни се! Върни се...“.

Грег бе отстранил протегнатите ръчички на детето, бе се качил на колата си и бе заминал, оставяйки зад себе си нещастното ридаещо дете.

— Имало един принц — продължи Сара, — но той си тръгнал. Това са измислици! Всеки знае, че принцовете не съществуват.

— О, малката ми! — Дани взе детето в прегръдките си. — Разбира се, че има принцове. Само понякога принцесите, също като нас, преживяват трудни моменти.

— Искам татко... — прошепна детето. — Искам да си дойде у дома!

— Знам, мила. Но мама и татко са разведени и той няма да дойде при нас. Но ти ще го виждаш понякога. На Коледа например, така че недей да плачеш. Татко много те обича, Сара.

— Не ме обича! Обича новата си жена, която е глупачка! Мразя я! Искам да умре!

— Мила, можеш да се сърдиш и да се ядосваш някому, но не бива да пожелаваш смъртта му.

В този миг Дани се сети как тя самата бе пожелала смъртта на съперницата си, щом разбра, че съпругът ѝ има извънбрачна връзка.

— Майка ти и баща ти не могат да живеят заедно. Тъжно е, но и това се случва в живота.

— Мразя я! — повтори детето. — И него мразя, защото ни изостави и се ожени за нея.

— Щом родителите ти са разведени, съвсем нормално е баща ти да се ожени отново. — Дани се опитваше да говори спокойно. —

Мъжете и жените се влюбват и създават семейство. Ти не трябва да мразиш втората съпруга на баща си, тя е приятна и хубава жена.

— И ти ли ще се влюбиш и ще се омъжиш, мамо? — разтревожи се Сара.

— Не знам, детето ми. Може би някой ден...

— Дано се влюбиш по-скоро! Искам да имам втори баща.

Тръпки полазиха Дани. Отново у нея се появи усещането, че някой я наблюдава. Глупаво суеверие!

В дневната имаха огромни френски прозорци. Дани не ги харесваше. Лесно се отваряха.

Честъртън бе малък град и почти нямаше престъпност. Но така или иначе изпитваше необясним страх.

Там, в тъмното, имаше някой! С едната си ръка тя опипа врата си, а с другата прегърна дъщеря си и погледна навън. Нещо помръдна. Висока фигура хвърляше сянка върху стъклото.

— Сара, върви в стаята си и хубаво затвори вратата.

— Защо? Какво става, мамо?

— Върви, Сара!

Но прозорецът вече се отваряше. Дани прегърна уплашено детето, готова да побегне към вратата и да вика за помощ.

— Махайте се оттук!

— Не се бой, Дани — дочу дрезгав мъжки глас. — Аз съм.

— Ремблър?!

— Кой друг? — Той се вмъкна в стаята и бавно се приближи.

ПЕТА ГЛАВА

— Мамо, кой е този човек?

— Тихо, Сара. Всичко е наред. Да не си си загубил ума! — извика тя на Макс Ремблър. — Изплаши ме до смърт! Изплаши и дъщеря ми.

— Съжалявам, не мислех, че дъщеря ти е още будна. Здравей, Сара! — Той се усмихна на момиченцето. — Аз съм Макс.

Все още притисната в майка си, Сара го изгледа отдолу нагоре. Макс бе с антрацитносиви панталони и сив пуловер, върху който носеше черен дъждобран. Косата му бе разрошена от вятъра, а очите му изглеждаха по-зелени от всякога.

— Защо не почука на предната врата като нормален човек? — просъска Дани, ядосана на себе си заради паниката, в която бе изпаднала. Сърцето ѝ щеше да изскочи. Навярно историите на Дейвид ѝ влияеха повече, отколкото сама съзнаваше.

— Бях тръгнал към предната врата, но зърнах огнената ти коса през френския прозорец и реших, че това е по-прекият път.

Макс се огледа и смръщи вежди.

— Би трябвало да си сложиш завеси или поне да затварящ добре прозорците. — Той се наведе и целуна Дани по бузата, сякаш бяха приятели от години. — Много си красива тази вечер.

— Ти приятел на мама ли си? — запита Сара. Очевидно целувката я бе убедила, че Ремблър не е случаен човек. Детето не бе от срамежливите, но Дани се питаше дали не бива да съжалява, че дъщеря ѝ така лесно се поддава на очарованието на Макс.

— Да — отговори той. — Скоро ще стана и твой приятел. Каква хубава кукла! Барби ли е?

— Да. Нова е. Мама ми я купи днес.

— Мога ли да я взема?

— Да.

Макс имаше подход към децата. Той взе куклата и с неприкрито възхищение я огледа.

— Обзалагам се, че не знаеш какво е това! — Сара се втурна към кашона с играчките си и измъкна необикновен предмет, който подаде на Макс.

— Знам. Може ли? — Той взе робота и го пусна. — Харесват ми тези неща.

След дълъг разговор за играчките Макс разпита Сара за училището и внимателно я изслуша. С поведението си той демонстрираше интерес към нея. Отначало детето отговаряше предизвикателно, а след това се отпусна. Дани я отпрати да си ляга, а Сара ѝ прошепна на ухото:

— Макс ми харесва. Мислиш ли, че е принц?

— Не, мила. Макс не е принц.

Дани придружи малката до стаята ѝ. Върна се в хола, но не завари Макс там. Откри го в малката библиотека в задната част на къщата. Малка, уютна стая, препълнена с книги. Дани често прекарваше времето си тук, седнала в люлеещия се стол, увлечена в някоя от любимите си книги на ужасите.

— Дъщеря ми смята, че си принц.

— Странно семейство! Дъщеря ти ме взема за принц, а ти — за вампир. Май и двете четете прекалено много приказки. Не е хубаво...

Дани хвърли поглед към книгата в ръцете на Макс. Бе „Разговор с вампира“ от Ан Райс.

— Не те разбирам.

— Нима? Имаш три пълни рафта с фантастика и книги на ужасите като започнем от „Замъка на Оранто“, та до последните произведения на Стивън Кинг.

— Когато дойдох, къщата бе вече обзаведена и много от книгите са купувани преди това.

— Не и тези — посочи той поредицата вампирски истории. — Всички са надписани от теб. И често са били разлиствани. Нищо чудно, че знаеш много за вампирите. Ти си техен почитател. Какво ще си кажат за теб учениците ти?

Бе безсмислено да се преструва на невинна, след като той държеше доказателството в ръцете си.

— Оставих те сам за три минути и ти откри тайните ми. — Тя вдигна показалец към него. — Ако кажеш и думичка някому, ще ухапя

врата ти! Настоятелите няма да одобряват четивата ми, сигурна съм в това.

— Че на тях какво им влиза в работа какво четеш?

— Те са убедени, че съм следващата Едит Кенуърти. Не съм, разбира се, но харесвам работата си и не искам да я загубя.

— Да, наистина. Работата ти. — В гласа му прозвуча остра нотка. — Има много начини да се манипулират хората, а Едит владееше доста такива. Но не мислех, че влиянието ѝ се простира и върху свободното време на наследничката ѝ.

— Няма такова нещо. — Дани бе стъписана от раздразнението му. — Чета онова, което ми харесва. Не желая влеченията ми да стават публично достояние, това е всичко.

— Ненавиждам хората, които не могат да отстояват правата си. Никога не съм мислил, че си мекотело.

— Не разбирам за какво говориш, Макс, но се съмнявам, че се отнася до мен.

Репликата ѝ го накара да замълчи и той леко се изчерви.

— Права си. Съжалявам. Мнението ми за Едит Кенуърти и лицемерната ѝ философия няма нищо общо с теб.

Лицемерна? Нима предишната директорка не бе следвала собствените си изисквания?

— Така или иначе, онази горгона е мъртва. — Макс прокара ръка през косата си. — Не мога да твърдя, че ми липсва.

Дани приседна на канапето, но щом Макс се настани до нея, съжали, че не е избрала друго място. Бяха прекалено близо един до друг.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво ти е сторила моята предшественичка?

В очите му проблеснаха пламъци, засенчени мигновено от ресниците му.

— Не ми се говори за това.

— Беше много добър към Сара — промени Дани темата. — Откъде знаеш толкова за играчките?

— Все още притежавам дял във фирмата, която представи „Среднощен лов“ на пазара. Те правят и играчки. Чел съм докладите им, държа да бъде в течение на новите тенденции, за да съм сигурен, че няма да загубя парите си.

Това ѝ напомни за думите на Каспър Пиърсън: „Цяло състояние направи, щом напусна училището и основа малка фирма, която се занимаваше с разработка на микропроцесори. Той е един от силиконовите барони, името му е непосредствено свързано със създаването на силиконови чипове. Светът на бизнеса бе шокиран, когато преди две-три години се оттегли от поста президент на «Майкродайн» и заживя в провинцията“.

— Защо се е оттеглил? — бе го попитала тя.

— Доколкото разбрах, не обичал административната работа. Казват, че е творец, а не бизнесмен. Не могъл да издържи на напрежението и стреса. Говори се, че продължава изследователската си работа и е на прага на нова революция в областта на роботрониката. Други пък казват, че е откачил. Прилича ли ти на откачен?

— Не — бе отвърнала Дани. — Странен е, но не бих казала, че е откачен.

За съжаление, Кас не бе открил папката с делото на Макс.

— Сигурно е в кашона с папките, които не е нужно да бъдат съхранявани повече. Но така или иначе, ще се поровя и ще я открия.

Едно бе установено със сигурност. Макс не бе получил диплома от „Свети Криспин“. Ако наистина е учил тук, навярно е бил изключен.

— За какво мислиш? — стресна я гласът на Макс.

— Ами... — Дани се смути. — ... Чудех се какво ще правиш довечера.

— Казах ти, че ще дойда.

Дрезгавият му глас ѝ въздействаше хипнотично и прибавен към втренчения му поглед носеше послание, което лесно можеше да разгадае. Дани усети как я заливат горещи вълни. Проклетите хормони!

— А аз ти казах, че не ме интересуваш — произнесе хладно тя.

Той сложи ръка върху облегалката на стола ѝ. Не я докосна, но тя потръпна.

— Предполагам, че мога да те накарам да промениш мнението си.

— Доста си самоуверен, нали?

Върху лицето му се появи изражение на нарастваща възбуда, което бе забелязала и предната вечер.

— Не, но бих искал да бъда. Толкова време мина, откакто не съм... — Той внезапно замлъкна, осъзнал, че е казал повече от необходимото. — Не излизам с много жени — завърши фразата си той. — Заприличал съм на отшелник.

— Да не би да си срамежлив? — предизвикателно изви вежди Дани.

— Малко...

Говореше сериозно, факт, който я изненада.

— Дъщеря ти съжалява, че не живее заедно с баща си, нали? Чух я, когато ти каза, че би искала да има втори баща.

— Да не би да си кандидат за поста?

— Не — игриво се усмихна Макс. — Но нямам нищо против да бъда най-добрият приятел на майка ѝ за известно време.

Той я прегърна през раменете и тя почувства как по тялото ѝ преминават тръпки.

— За разлика от повечето мъже, не се плаша от отговорностите на семейството. Винаги съм искал да имам собствени деца.

— Тогава защо не си се оженил?

— Не съм срещнал подходящата жена предполагам — вдигна рамене той. — Дъщеря ти е много мило дете. Доста неща бихме могли да направим тримата. А някои само ти и аз...

Беше привлекателен и сексапилен. Дани събра всичките си сили, за да не се поддаде на очарованието му. Опита се да мисли за Сара, която още страдаше по баща си.

— Ясно. Чичо Макс. Първи от серията втори бащи.

— Слушай, Дани...

— Не, благодаря! Сара прекара тежки дни след развода. Не ми се нрави идеята да ѝ представя чаровник като теб за две-три седмици и след това отново да наблюдавам как светът ѝ се срутва.

Макс се сконфузи и не каза нито дума.

Защо му говори толкова остро, укори се тя. Защо се опитва да го прогони от живота си?

Той имаше право. Не бяха много мъжете, готови да приемат децата като своя отговорност. Но това ли желаше тя? Господи, да можеше поне да разбере какво иска!

— Имах особена причина да дойда тази вечер. Доста си поблъсках главата снощи, след като ти си тръгна. Може би мога да ти

помогна да откриеш палавника в двора си. Мъдрецът, ако за него става въпрос. В края на краищата, аз познавам играта по-добре от всеки друг.

Сега пък тя се сконфузи. Той се държеше като нормален човек, нещо, което първоначално не бе предполагала.

— Благодаря ти, но не е нужно и ти да се забъркваш. Особено след ужасното ми поведение снощи.

— Някой злосторник е превърнал моята вампирска игра в заплаха. Чувствам се задължен да го спра. Говори ли с момчето, чийто врат е бил ухапан?

— Да, но не ми помогна много. Изглежда се бои да не издаде приятелите си.

Тя му предаде накратко разговора си с Дейвид.

— Разбрах, че имат някакво тайно местенце, където играят. А дворът е толкова голям, има и празни сгради. Плаши ме фактът, че играят след вечерния час. Вратите се заключват в единнайсет часа и не мога да повярвам, че децата притежават тайно ключове.

Макс кимна, сякаш точно това бе очаквал да чуе.

— Знаеш ли къде точно играят?

— Имам някои предположения. Нещата не могат да са се променили кой знае колко от времето, когато бях ученик.

— Какво имаш предвид?

— По-добре да ти покажа. — Той погледна към стълбите, които водеха към втория етаж. — Ще трябва да излезем на двора. Можеш ли да повикаш някой да наглежда Сара?

— Не тази вечер, късно е. Но за утре вечер мога да уредя. Имаме съвещание, но щом приключим, ще бъда свободна. Около осем и половина. Добре ли е?

— Да. За утре вечер, а междувременно... — Той решително се обърна към нея. Очите му предизвикателно искряха.

— Междувременно имам една задача за теб — побърза да охлади желанието му Дани. — Можеш ли да ме научиш как се играе „Среднощен лов“?

Тя стана и го поведе към дневната.

— Днес си купих играта, но още не съм прочела упътването.

— Един вампир трябва да го знае — въздъхна той.

Два часа по-късно все още висяха над играта. Дани бе извън себе си от възторг. Хвърли заровете. Паднаха се две тройки.

— Ха! — извика тя и премести фигурата, с която играеше — горгона с коси от змии, върху квадрата със саркофазите. — Чифт, Ремблър! Ставаш мой роб.

— Не още. Защо имам чувството, че изпитваш непростимо голямо задоволство от играта? Вече изсмука кръвта на едно от моите създания, а други две превърна във вампири.

— Какво да направя като не ти върви!

— Ще те накарам ти да платиш за това!

Дани бързо бе схванала основните правила на играта. Всеки играч започваше с шест фигури — три човешки същества и три безсмъртни. Човешките същества трябваше да направят пълен кръг по игралното поле и да се приберат в тяхното градско убежище. Ако срещнеха вампир по пътя си, трябваше или да избягат, или да атакуват. В зависимост от числото, което им се паднеше от заровете, както и от способностите и оръжията, които притежаваха, можеха да оживеят или кръвта им биваше изпивана.

Безсмъртните същества се движеха в обратната посока и търсеха подслон в саркофазите, където винаги бяха на сигурно място, защитени едновременно от хората ловци на вампири и от своите събрата. Вампирите бяха по-силни от човешките същества, макар че ставаха уязвими при изгрев-слънце. Но губеха от силата си пред вампирите господари, които бяха недостижими.

Безсмъртният можеше да се превърне във вампир господар, ако успешно преодолееше препятствията по пътя към замъка в центъра на картоната. Веднъж попаднал там, безсмъртният ставаше всемогъщ, влизаше в кулата и предизвикваше Мъдреца. Ако загубеше битката с него, биваше хвърлян в подземие то за мъчения и след това в тъмницата.

— Искаш да кажеш, че вампирите страдат? — попита Дани.

— Да! Страдат и умират в самота.

— И човешките същества могат да бъдат изпращани в тъмницата.

— Те обаче не издържат толкова дълго — безгрижно заяви Макс. Или умират в залата за мъчения, или някой вампир им изсмука кръвта.

— Как си могъл да измислиш подобни неща?

— Глупости. Просто съм ексцентричен.

Дани се справяше по-добре от Макс. Бе загубила само една от своите фигури — нещастен смъртен, който бе налетял на една от безсмъртните фигури на Макс, а двама от нейните безсмъртни бяха станали господари. Ако успееше да прибере две от човешките същества в града и двамата безсмъртни в саркофазите, щеше да спечели.

Късметът внезапно ѝ изневери, щом Макс за пети път ѝ обяви дуел. Един от неговите вампири роби успя да порази един от смъртните ѝ, макар силата му да бе минимална поради факта, че бе в робство. След това той се добра до кулата и стана господар. Макс обаче изведе отново тази фигура, за да тръгне по нейните следи.

Дани трябваше да пусне фигурата горгона, която Макс незабавно предизвика на дуел. Дани хвърли две, а Макс пет, след това тя метна шест, а Макс — десет. Женската ѝ фигура бе победена.

— Ха! — тържествуващо възкликна Макс. — Хайде с нея в тъмницата!

— Не! — извика Дани. Паниката в гласа ѝ я стъписа. Наистина се бе вживяла в играта.

Той бе неин противник.

— Веднага! Тази вещица ми причини толкова злини, че може да долежи едно-две хилядолетия.

— Можеш да се смилиш над нея и да я пуснеш.

— Не става. Ще я окова във вериги.

— Мамо? — дочу се тъпичък гласец. Сара стоеше в горния край на стълбата, обува в пухкавите си пантофки. — Сънувах кошмари — прошепна ужасено детето, а устните му трепереха.

Дани скочи и се втурна да я вземе в прегръдките си.

— Всичко е наред, детето ми. Не се безпокой, аз съм тук.

Макс я последва и щом се увери, че момиченцето не се бои от него, нежно разроши косата му.

— Хей, Сара! Добре ли си?

Златистата главица кимна, но лицето на Сара все още бе притиснато до гърдите на Дани.

— Дойдоха чудовища...

— Избяга ли от тях?

— От едното избягах, а другото ритнах в стомаха.

— Браво! Ти си смело момиче. Обзалагам се, че като пораснеш, ще се биеш геройски с чудовищата, както прави и майка ти.

— Да — прозя се детето. — Моята майка също е много смела.

— Хайде, мила, да вървим. Ще те сложа да си легнеш. — Дани говореше като замаяна. Държанието на Макс я правеше несигурна. Не го познаваше добре. Ами ако с милото си поведение към дъщерята се стремеше да съблазни майката? Бе му казала ясно и точно, че няма да му позволи да нарани Сара.

— Лека нощ, Сара. Приятни сънища — пожела й Макс.

— Лека нощ, Макс.

Макс остана загледан в тях. Усещаше сдържаността на Дани. Изпита чувство за вина. Какво, по дяволите, правя тук — питаше се той, макар ясно да си даваше сметка колко го привличат и майката, и дъщерята.

Представяше си прекрасното тяло на Дани до своето, дългите й крака преплетени с неговите и ухаещата й коса под устните му. Желаше я.

Тази вечер, кой знае защо, изглеждаше по-малко уязвима, може би защото бе под собствения си покрив. Тя бе истинско предизвикателство. Ами детето? Дани го бе предупредила, че не желае то да бъде наранявано. Бе права. Малкото същество бе беззащитно и само подлец би се държал бащински с нея, след като единственото му желание бе да прекара час-два в леглото с майка му.

Ремблър се заразхожда из дневната. Погледна подредената игра. Бе удивен от удоволствието, с което тя хвърляше заровете. Май се вдетиняваха и двамата.

Макс прибра фигурите и сгъна картона. Трябваше да си наложи да си тръгне и да остави на мира Дани. Не можеше. Желанието му да я притежава бе толкова силно, че не бе в състояние да го преодолее.

Дани слезе долу след около петнайсет минути и се учуди като видя, че играта е прибрана.

— Не ти ли се играе повече? Беше в чудесна позиция.

— Стига толкова. Как е Сара?

— Заспа. Доста се тревожа за нея. Откакто се разделихме с баща й, често има кошмари.

— Какво не вървеше между вас двамата? — попита той, макар да съзнаваше, че последното, което му е нужно, е да изслуша съзливата

история на нечия разбита любов.

— И аз не знам — сви рамене Дани. — Оженихме се млади. Грег не бе готов да поеме отговорността за семейството. Не си стоеше у дома. Интересуваше се само от кариерата си и накрая просто ни напусна.

— Заради друга?

— Ожени се за нея веднага, щом бе обявен разводът.

— Хм...

— Ако мислиш, че още скърбя за предателството му, лъжеш се — изви вежди Дани. — Грег не ми липсва. Нещата не вървяха от дълго време. Но на Сара много ѝ е мъчно за него. Никога не се е грижил за нея и въпреки това...

— Той е неин баща. Нормално е да го обича.

— Съжалявам, че не съм в състояние да ѝ осигуря баща, който да заслужава обичта ѝ.

— Тя има прекрасна, майка. Това е повече, отколкото имат някои.

Дани се усмихна. Не бе нужно да казва това, но ѝ достави удоволствие. Започваше да се увлича по Макс.

Той остана още известно време, приседнал до нея, увлечен в разговор за работата ѝ, брака и развода ѝ... Разказа му дори за детството си. Макс бе добър слушател. Чак когато си тръгна, Дани се сети, че той не бе споделил нищо за себе си. Имаше невероятната способност да се изплъзва от лични въпроси, като даваше отговори, които всъщност не казваха нищо. Бе научила за Макс повече от приказките на Кас.

Не направи опит да я докосне, докато не си тръгна. В хола взе ръката ѝ в своята и стисна китката ѝ с дългите си пръсти. Тя го погледна и ѝ се стори, че потъва в дълбините на смарагдовозелените му очи, тръпнеща от желание.

— Искам да те целуна, Дани. Само една истинска целувка. Не като снощната.

Дани се усмихна колебливо. Помнеше добре ужаса, който преживя предната нощ при вампирската му целувка.

Сега се бе появила друга опасност. Не биваше дори да си го помисля! Сексуално обвързване с Макс Ремблър би довело само до беди. Вече му бе разказала за тревогите си със Сара, освен това съществуваше и работата ѝ. Бе нова в Честъртън, все още я

наблюдаваха. Обществото на „Свети Криспин“ бе малко и не би могла да запази в тайна частния си живот. Освен това от нея се очакваше да дава пример с моралното си поведение.

— Кажи му „не“ и го отпрати, нареди си тя.

— Дани?

По дяволите! Бе толкова привлекателен. Идеалът ѝ за мъж. От години не бе срещала някой, който да ѝ допада. Е, добре, с какво пък би ѝ навредила една целувка?

— Не мога да издържам повече, Дани. Ще ме целунеш ли или не?

Тя свъси вежди, едва устоявайки на порива си да се хвърли в прегръдките му.

— Само ако ми позволиш да те подложам на малко изпитание.

— Какво изпитание?

Тя го хвана за ръка и го поведе към една маса с мраморен плот, над която висеше кристално огледало.

— Признай си, че се държиш странно, Макс. Спиш през деня, влизаш през прозорците, нито ядеш, нито пиеш...

Докато играеха му бе предложила чаша кафе, която той учтиво бе отказал.

— Не видях огледало у вас снощи. Няма да възразиш, ако те помоля да застанеш пред огледалото, преди да забиеш зъби във врата ми, нали?

Очакваше Макс да се разсмее, но устните му се свиха. Очакваше да откаже.

— Добре — каза той най-после. — Увери се сама.

Тръпки полазиха по гърба ѝ. Суеверие ли бе? Ами ако не видеше отражението му? Ами ако разбереше, че е безсмъртен?

— Нервите ти ли не са в ред, Дани? Ела.

Той я прегърна през раменете и двамата се приближиха към огледалото. Образът му се отрази наред с нейния. Красиво мъжко лице с чувствени устни, които насмешливо се извиха, щом погледите им се срещнаха.

Дани усети облекчение и се присмя на себе си.

— Издържах на твоето изпитание. Но... — Спря я той, щом тя понечи да се извърне от огледалото. — Да погледаме още малко. Искам да видиш колко добре изглеждаш и колко чудесна двойка сме...

След това той повдигна брадичката ѝ и я целуна.

Сякаш горещата бомба избухна в тялото ѝ. Устните му бяха топли и галещи.

Макс премести ръката си върху гърба ѝ, а с другата я погали по косите. Тялото му се притисна към нейното. Бавно, тя се предаде на опиянението и на желанието си да бъде прелъстена.

— Отпусни се — прошепна той. — Така е добре...

Той докосна зъбите ѝ с език, след това потърси нейния с еротични движения, които я накараха да се задъха и да се притисне още по-силно към него. Дани изцяло се отдаде на страстта и притвори очи. Мушна ръка под ризата му. Във въображението си се видя разсъблечена от ръцете му, които в този миг обхождаха всяка извивка на тялото ѝ. Виждаше как двамата лягат на леглото и...

Съзнаваше, че е загубила контрол над чувствата си. Трябваше да го спре.

— Ставаше дума за целувка, Макс. Нищо повече.

Той бавно вдигна глава.

— Искам да те любя! Защо не ме поканиш в спалнята си?

— Съжалявам, Макс. Отговорът е „не“.

Той поклати разочаровано глава.

— Не биваше да те питам май?

— Ами...

— Ще опитам отново.

Тя потръпна. Думите му прозвучаха като заплаха.

Макс рязко се отдръпна и тръгна към вратата. Дани го проследи с поглед в напразен опит да си обясни поведението му. Дали не го беше обидила?

На прага той се обърна. Палава усмивка играеше по лицето му.

— Може би така е по-добре. Сигурно нямаше да ти хареса да легнеш в мой ковчег. Повечето жени не го одобряват.

Дани се засмя. Допаднаше ѝ чувството му за хумор.

— Ще се видим утре вечер, в осем и трийсет.

— След залез-слънце.

— Това ми напомни нещо, което трябва да ти призная.

— Какво?

— Заблудих те пред огледалото. Не е истина, че вампирите не се отразяват. Още един фалшив мит, скъпа. Вампирите имат плът, както и

хората. Уверявам те, че ликът им се отразява.

Тя премигна от изненада. Поне не бе казал „ние“.

— Забрави повечето от нещата, които знаеш за вампирите. Аз ще ти разкрия истинските факти.

— Макс...

— Лека нощ, уважаема госпожо. — Той се засмя, изтича по стълбите и изчезна в нощта.

ШЕСТА ГЛАВА

На следната вечер Дани стоеше пред входа на дома си и внимателно оглеждаше улицата. Никаква следа от Макс. Бе й казал, че ще мине към осем и половина, а вече бе девет без двацет. Молеше се да побърза с появата си. Беше много студено и ветровито и тя зъзнеше. По това време снежна виелица в планината не би изненадала никого.

— Не си тръгнала по следите на вампирите с тези дрехи, нали?
— чу нечий глас и подскочи от изненада.

Беше Макс. Не бе усетила кога есе приближил.

— Добър вечер, госпожо директор. Съжалявам, че закъснях.

— Здравей, Макс. Какво им е на дрехите ми?

Бе си сложила вълнена пола, дебел пуловер и кожени ботуши, освен кашмиреното яке. Внимателно бе си направила прическа и си бе сложила грим. Рядко си позволяваше да си сложи дори малко червило поради строгите правила на училището.

— Цветът на дрехите ти ме притеснява. Светли са и се забелязваш отдалеч. Нямах ли джинси и тъмно яке? Ботушите ти са умопомрачителни, но не стават за работата, която ни предстои. Ами ако се наложи да бягаме? С тези високи токове ще паднеш още на първата крачка.

— Мога да се преоблека — въздъхна Дани.

— Да вървим тогава. — Той я поведе към къщата.

— Къде е колата ти?

— Дойдох пеша.

— Извървял си целия път от планината дотук пеша?!

— Нищо не е, два-три километра. Пътят е ужасен, затова ти се е сторил дълъг. Впрочем има една пътека през гората, която извежда право в двора на училището и пести много време. Освен това да бродя из планината е мое хоби.

— Но в гората е ужасна тъмнина.

— Ние, безсмъртните, виждаме и в тъмното.

— Господи! Не започвай отново.

— Не се бой. Вече изпих ноцната си порция кръв, така че можеш да бъдеш спокойна за живота си.

— Не би си го позволил, нали?

— Аз съм непоправим. Щом ме погледнеш, сякаш дяволът се вселява умен.

— Така и предполагам.

Хванати за ръце, те изкачиха стълбището към тъмната веранда на къщата. Спряха за миг пред вратата и Дани усети как горещият дъх на Макс опари врата ѝ. Не я прегърна, но тя усещаше, че едва се сдържа. Включи осветлението.

Макс премигна. Миглите му бяха тъмни и гъсти. Спокойната му усмивка не можеше да прикрие искриците тревога в очите му.

— За малко не ме сграбчи. На собствената ми веранда.

— Позна — въздъхна той.

— Нямам намерение да обикалям цяла нощ из двора и всеки миг да се озъртам дали няма да се възползваш от всяка възможност.

— Не съм много отстъпчив, нали? — В очите му отново играеше познатата предизвикателна усмивка. Сексуалната му агресивност бе възбуждаща.

— Отвън ли да те чакам? Нали казваше, че искаш да стоя далеч от дъщеря ти?

— Не бъди глупак! — Тя внезапно го хвана за ръката и го повлече след себе си.

Сара го видя и моментално изтича надолу по стълбата. Бе по нощница и чехли с кученце под мишница.

— Здравей, Макс!

— Здравей, съкровище! — Той я взе в прегръдките си. — Защо не си в леглото?

— Бях, но те чух да приказваш с мама.

— Събудихме ли те?

— А, не. Бях будна. Заспивам късно, нали знаеш?

Отнякъде се появи Дженифър и зачервена от смущение се извини:

— Съжалявам, госпожо Холанд. Не знаех, че не спи.

— Няма нищо, Дженифър. Това е мой приятел, господин Ремблър. Защо не си приказвате, докато отведе Сара да си легне?

Момичето се взираше в Макс с широко отворени очи. Сигурно Дейвид Елис ѝ бе казал, че е вампир.

— Не, не. Аз ще я отведа в леглото — Тя очевидно бързаше да се измъкне от компанията на Макс. — Хайде, Сара. Ще ти прочета още една приказка.

Със смръщени вежди, Макс проследи двете момичета, които се качваха по стълбите към горния етаж.

— Май, без да искам, изплаших бавачката на Сара.

— Тя е приятелка на Дейвид. Сигурно знае, че пиеш човешка кръв.

— Ще ми се да се запозная с този Дейвид. Има за какво да си поговорим ние двамата.

— Не те обвинявам — Дани мило докосна ръката му. — Отивам да се преоблека и веднага идвам.

Дани бързо изтича в стаята си и с удоволствие навлече любими си джинси и дебелия пуловер. Обу чифт мокасина. След като провери как изглежда в огледалото, реши да свали обещите си. Боеше се да не ги загуби.

— Много шум за нищо! — промърмори тя, загледана в гримираното си лице, учудена на суетността си.

Отиде в стаята на дъщеря си, целуна я и слезе при Макс, който я привлече и я накара да го погледне в очите.

— Новият ти тоалет е по-подходящ, макар че не е толкова предизвикателен. Имаш ли фенерче? Ще ни потрябва.

— Къде отиваме? — Тя му показа фенерчето в джоба на якето си.

— На лов из заспалия град. Да видим какво ще уловим.

— Къде ме водиш? — попита отново Дани малко по-късно, докато преминаваха през игрището. Вървяха към спортния център, който се помещаваше в стара сграда. Имаше басейн и десетина дамски и мъжки съблекални. Макс се движеше бързо и Дани се задъхваше от усилието да го следва.

Трябва да започна да спортувам, каза си тя. Спряха се в края на тенис корта.

— Тук има вход за тунелите.

— Какви тунели?

— Нима директорката не знае за мрежата от тунели под училището?

— За пръв път чувам — поклати глава Дани. — Какво представляват?

— Вентилационни и отоплителни шахти. Достатъчно широки са, за да вървиш изправен. Всички смятат, че са много опасни. Когато учех тук едно дете се загуби. Паднало и си счупило крака. Едва не умря от изтощение и глад, преди да го открият.

— Защо е нужно някой да слиза във вентилационните шахти?

— Не се ли досещаш? Тъмно е. Това си е истински лабиринт под двора на училището. Прекрасно място за игра. Подходящи са и за други неща, тук се пие алкохол и процъфтява сексът. — Той я изгледа изпод вежди. — „Свети Криспин“ е училище със строг ред и дисциплина. На повърхността обаче.

— Страхотно — измърмори Дани. Много се бе самообвинявала, че изпитва съмнение към правилата на Едит Кенуърти. Е, сега можеше да се наслади на резултатите. Учениците ѝ бяха тийнейджъри с добри маниери, които демонстрираха към ръководителите си уважение, каквото не бе срещала другаде. Нямаше и намек за употреба на алкохол и наркотици. Едно-единствено момиче бе забременяло през изтеклата година. Училището „Свети Криспин“ я бе поразило като крепост на невинността и добродетелността.

Сега се чудеше къде са ѝ били очите през всички отминали месеци.

— Носиш ли ключа от салона?

Без да продума, тя му подаде ключодържателя си. Макс отключи и я въведе в тъмната зала.

— Няма да включваме осветлението, за да не издадем присъствието си. Къде е фенерчето?

Той не я изчака да го включи, а тръгна пред нея така, сякаш наоколо не цареше тъмнина.

Въздухът бе застоял, явно от дълго време никой не бе влизал в помещението. Дани се разтревожи при мисълта, че ако Дейвид е казал истината и Макс е същество със зли помисли, тя бе загубена, сам-сама без възможност да извика някого на помощ.

— Сигурен ли си, че от двайсет години не си слизал? Ориентиращ се отлично.

— Добра памет, това е. В онези отдавна отминали дни бях един от водачите на бандата, която вилнееше под земята.

— Щом влизането в тунелите е било опасно и забранено, ти си създавал проблеми с поведението си като ученик, така ли е?

— Бях палавник, но проблеми не съм създавал. Не по обичайния начин. Бях много срамежлив.

— Аха, срамежлив...

— Не ти ли се струва, че и до ден-днешен съм свенлив?

Дани понечи да потвърди, но размисли. Може би с поведението си наистина прикриваше плахост и свитост.

— Да, свенлив съм — настоя той. — Защо мислиш съм толкова самотен?

— Много хора са като теб.

Входът за тунела минаваше през метална решетка, висока около метър и двайсет. Макс я повдигна, а Дани насочи лъча на фенерчето към тъмния отвор. Бе тесен, а от вътрешността се носеше миризма на влага и мухъл.

— Спомена, че тунелите са достатъчно високи, за да се движиш изправен.

— Да, повечето. В случая ти се заблуждаваш от размера на решетката.

С тържествен поклон Макс й направи път да мине.

— След вас, госпожо директор.

Тя се поколеба, притеснена, че той затвори решетката.

— Не знам, Макс... Какъв е смисълът на всичко това? Искам да кажа, че ако наистина е много опасно...

— Скачай — меко изрече той.

— Не съм дете, за да играя на криеница.

— Ние не играем на криеница. Играем на „Среднощен лов“. — Той леко я потупа по ръката. — Не се притеснявай! Нищо лошо не може да ти се случи. Обещавам.

— Ами кабелите, за които говореше? Не бих искала да попадна на нещо подобно.

— Те са разположени високо, но дори и да докоснеш някой, няма страшно, изолирани са.

Дани въздъхна.

— Сигурно съм полудяла — изрече и влезе в дупката. Светна фенерчето и забеляза, че има следи от безброй пешеходци. Вдигна очи към тавана. Забеляза метални тръби, корозирали още преди години.

Кабели се проточваха по дължината, изолирани с дебела гума. Въздухът бе толкова влажен от изпаренията, че фенерчето не й вършеше почти никаква работа в мъглата.

— Не мога да повярвам, че съм тук! Хайде, идваш ли?

Отговор не последва. Чу се остър звук от затварянето на металната решетка. Но след миг прозвуча гласът на Макс:

— Сбърках. Тунелите са достатъчно високи, за да се движи изправен един тийнейджър.

Той взе фенерчето от ръката й и добави:

— Надявам се, не страдаш от клаустрофобия?

— Не, но никога преди не съм се промъквала по такива места. А ти?

— Не?! На мен спането в ковчега ми помага да се преборя със страха от затворени пространства. О! Какво беше това?

— Лакътят ми, демоне! И престани да ме дразниш.

— Стори ми се, че е шпага, насочена право в сърцето ми.

— На какво мирише? — попита Дани, след като измина няколко крачки.

— Бог знае! Вероятно на плесен. И плъхове.

— Плъхове? Мразя плъховете!

Той я прегърна през рамото.

— Успокой се, обещавам ти да убия всеки плъх, който се изпречи на пътя ни. Чакай! Дочух гласове...

Дани се заслуша, но не чу нищо.

— Какво има?

— Шшт!

Пак нищо.

— Стъпки. Гласове... Някъде от главния тунел, който е точно над главите ни.

— Сетивата ти са много по-остри от моите. Аз нищо не чувам.

Той отново се придвижи напред.

— Наблизо има свързка с другия канал, ако не ме лъже паметта. Това място е истински лабиринт. Можеш да се опиташ да запомниш колко пъти завиваш. Не искаш да се загубим, нали?

— Не.

— Насам. — Той внезапно спря и тя се блъсна в тялото му. Макс угаси фенерчето. Усещането от допира й се стори замайващо.

— Не искам да видят светлината — прошепна Макс. — Тук свършва тунелът, който минава под гимнастическия салон. Усещаш ли промяната на въздуха? Влизаме в страничен тунел, под игрището. Слушай! Чуваш ли нещо?

В далечината Дани долови женски глас. След минута дочу и мъжки.

— Не виждам светлина — каза Дани.

— Угасили са фенера си. Предполагам, че са в тунел, успореден на нашия.

— Колко са тунелите?

— Десетки, може би и повече. Някъде трябва да има карта на подземията.

— Макс, за какво служи тази мрежа от тунели?

— Не знам точно, но съм чувал да разказват, че повечето са прокопани през Втората световна война. „Свети Криспин“ е било използвано за учебна база от армията през лятото на 1944 година. Знаеш ги какви са военните. Правят каквото им скимне. Вероятно са направили тунелите, за да се скрият при евентуално нападение. Хайде, да вървим.

Дани го последва. Преминаха преграда и след няколко крачки завиха. Попаднаха в невероятно тесен тунел. Горещината ги замая. Дани се изпоти. Внезапно от една дюза в стената излетя пара, която я блъсна в лицето. Тя отстъпи назад уплашено, но Макс я прегърна.

— Забравих да те предупредя за тези парни вентили. Внимавай, можеш да се изгориш. Как си?

— Добре.

Рязко завиха вляво, изкачвах се нанякъде в тъмното, а след това се озоваха в малка стая.

— Аха! — Макс плъзна лъча на фенерчето по стените.

— Тук има нещо за теб. Те играят същата игра тук. Саркофази на безсмъртни. В мъглата забелязаха няколко сандъка, чиито стени бяха изрисувани с дяволски знаци и напомняха на ковчези. Макс приближи до един. Дани се разтрепери.

— Нали няма да го отвориш?

— Защо не? Вампирите стават по залез. Сигурен съм, че ще бъде празен.

— Не ми харесват шегите ти, Макс — нервно се засмя Дани. —
Едно е да играеш на лов у дома, върху кухненската маса и да си
представяш тунели и подобни стаи, но да се пресъздаде всичко... О,
боже! Не го отваряй или...

— Спокойно, Дани. Това е обикновен сандък. Реквизит от играта.
Виж! — Той бавно вдигна капака. — Нищо. Няма вампир.

Дяволски реквизит.

— Дейвид Елис играе в театралната група на училището. Може
би и други деца от групата играят.

— Твърде вероятно.

Дани надникна в празния сандък.

— Празен или не, не съм спокойна. Побиват ме тръпки.

— Щом имат достъп до реквизита на театъра, може би са
подредили и други стаи по същия начин. Дали не са направили
тъмницата, или пък залата за мъчения?

— О, не! Няма да ме замъкнеш в тъмницата, Макс. Достатъчно!
Защо не се връщаме?

Макс посочи едно осветено петно. Дани завъртя лице
притеснено. Беше потна. Гримът вероятно се стичаше по лицето ѝ, а
колкото до прическата, не си правеше илюзии, че е останала и следа от
дългата работа с горещата маша.

Изглеждаш като призрак. Под очите ти има огромни черни
кръгове.

— Размазал се е тушът от спиралата ми.

— Правило първо: никога не си слагай спирала, щом отиваш в
подземие.

— Защо не бе така любезен да ми съобщиш правилата, преди да
слезем тук?

— Искаш ли да чуеш правило второ?

— Не.

Страховити сенки пробягваха по стените. Дани се чувстваше
невероятно изнервена. Нямаше изход. Нямаше накъде да избяга. Бе
затворничка. На Макс.

Без да размисли, тя протегна ръка и грабна фенерчето. От допира
ръката на Макс трепна, пръстите ѝ се разтвориха и фенерчето се
изплъзна. Тупна на пода, премигна веднъж два пъти и угасна. Макс
изруга.

— Боже! — възкликна Дани. — Счупи ли се?

— Така изглежда. — Макс се наведе и вдигна фенерчето. — Имаш ли друго?

— Не, разбира се!

— Правило второ: никога не изпускай фенерчето от ръцете си, когато си в подземен лабиринт. Особено ако нямаш резервно.

Дани повтори думите на Макс, който се изсмя и рече:

— Срамота, госпожо директор! Само ако можеха да те чуят настоящите.

— Макс, много съжалявам. Какво ще правим сега? Никога няма да намерим пътя без светлина.

— Не знам. Бихме могли да вървим пипнешком. Помниш ли колко завоя сме направили?

— Да. Два надясно, после един вляво и един вдясно. — Тя се замисли. — Или бяха два надясно и два наляво?

— Страхотна си, Дани!

— Ти каза, че имаш превъзходно чувство за ориентация! — В гласа ѝ се прокрадна паника. — Твърдеше, че знаещ пътя из лабиринта. Ако се загубим, Макс Ремблър, ще те удуша!

— Спокойно. Не сме се загубили.

Не го виждаше, но усети, че приближава към нея. Плъзна ръце и обгърна кръста ѝ, дланите му опипаха хълбоците ѝ.

— Ще те измъкна отгук, обещавам ти. — Гласът му бе кадифено мек. — Но ще трябва да си платиш. Опасявам се, че глобата за счупено фенерче е доста голяма.

— В клопката на лабиринта сме, Макс! Едва ли мигът е подходящ за любовни закачки.

Макар че се налагаше да го обезкуражи, лицето на Дани бе горещо от вълнението, което я разтърсваше от глава до пети. Изпитваше особено еротично усещане, породено от факта, че не е в състояние да види лицето му. Но добре можеше да възпроизведе чертите му, чувствените устни, зелените очи, в които винаги играеха пламъчета...

Бе като сляпа в тъмата, но другите ѝ сетива бяха нащрек. Усещаше допира на пръстите му до косата ѝ, поскърцването на коженото му яке, вдъхваше миризмата на потната му кожа. Остра болка прониза стомаха ѝ и горещи вълни заляха тялото ѝ. Тя се притисна

силно към него. Изглеждаше абсурдно, но страшно ѝ се искаше да се отпусне в прегръдките му и да се любят.

— Предпочитам леглото — дрезгаво прошепна Макс, който за сетен път бе прочел мислите ѝ.

— Тук няма легла... — Гласът ѝ трепереше. — Не знам какво мислиш ти, но аз не смятам, че саркофагът би могъл да послужи за легло.

— Да сключим сделка — тихо предложи Макс. — Ще те изведе оттук, а в замяна ти...

— Не! — прекъсна го тя. — Ти ме забърка в тази каша и ти трябва да ме измъкнеш. Аз не ти дължа нищо.

Макс не отговори, повдигна лицето ѝ и я целуна. Бързо и настоятелно. Щом отдели устни от нейните, Дани вече трепереше от страстно обзелото я желание. Ако не я държеше, би се свлякла на пода.

От шест месеца бе в „Свети Криспин“ и водеше живот на отшелница. Държеше се така, както подобава на една дама, говореше малко и не налагаше никому присъствието си. През цялото време традициите и редът, наложени от предишната директорка, безпогрешно действаха.

Но това не бе истинската Дани. Истинската Дани обичаше ярките цветове, смеха, чувствените преживявания.

Обожаваше необичайните неща и четеше до захлас книги на ужасите и любовни романи. Истинската Дани цяла вечност не се бе влюбвала диво и страстно.

За нея Макс Ремблър бе идеалният партньор. Харесваше го. А тялото му... Е, добре, желаше го.

— Съгласна съм — прошепна тя. — Ще сключим сделката. Изведи ме оттук.

— Обещаваш ли, Дани?

— Да. По-късно може и да съжалявам, но... Първо трябва да се спасим, Дракула, и аз се надявам, че зрението ти нощем е наистина добро.

— Не се съмнявай в това. Обещай ми, Дани! — Ръцете му тежаха върху раменете ѝ. — Обещай ми, че няма да се отметнеш от думите си, щом се измъкнем навън.

— За бога, Макс!

— Обещай!

— Добре. Обещавам. Имаш думата ми.

Макс отново я целуна и тя усети, че се усмихва.

— Ще бъдем пред вратата на спалнята ти след по-малко от десет минути.

— Ти си невероятен! Как?

Той бръкна в джоба на якето си. Чу се прищракване и помещението се обля в светлина.

— Ти може и да не си толкова прозорлива, но аз винаги нося резервно фенерче.

Следвайки лъча светлина и благодарение на отличната, си ориентация Макс изведе Дани през един тунел, през който тя бе уверена, че не бяха минавали. Накрая стигнаха до метална стълба, изходът, над която бе затворен от метална решетка.

— Къде сме?

— Сега ще разбереш. Тази решетка е лесна, децата непрестанно минават оттук.

— Знаеш ли какво си мисля? Сигурна съм, че не си бил тук за последен път преди двайсет години.

— Подозираш ме, така ли?

— След този номер с фенерчето, да. Знаех си, че не бива да ти се доверявам.

— Не възнамеряваш да се откажеш от думите си, нали? — Той придържаше решетката отворена, за да може Дани да премине през отвора.

— Ти ме измами, Макс. Пусни ме!

— Обещанието си е обещание, Даниел.

Допадна ѝ начинът, по който произнесе името ѝ. Желанието отново я завладя. Тя така и не разбра в коя сграда се намираха. Макс изглеждаше особено привлекателен. Както и нейната, и неговата коса се бе завила на къдрици от влагата. Въпреки невероятната му арогантност, Дани усещаше, че той се бои да не би тя да промени решението си.

Макар че бе красив, Ремблър бе далеч от типа на сексуален атлет. Не смяташе, че е завоювал Дани, но очевидно бе въодушевен от идеята да я отведе в леглото. Би бил съкрушен, ако тя му обърнеше гръб.

— Не се тревожи, Макс — безгрижно рече Дани. — Няма да се откажа от думите си, макар да изтръгна обещанието насила от мен.

Той се намръщи и остави решетката на мястото ѝ.

Бяха в подземие то на библиотеката. Добре бе избрал от къде да излязат. Библиотеката бе по-близо до дома ѝ, отколкото бе гимнастическият салон.

Сградата бе заключена през нощта. Дани отключи една от страничните врати и двамата се измъкнаха навън в нощта. Приблжиха къщата ѝ.

— Да почакам ли отвън, докато отпратиш бавачката? — Той нежно докосна ръката ѝ.

— Да, ако обичаш. Бих искала да бъда колкото е възможно по-дискретна.

— Едно от предимствата да обичаш нощни птици като мен е, защото спасяваме репутацията ти.

— Не искам да те вижда и Сара, ако случайно е будна.

— Да, разбирам. Не се тревожи, ще внимавам — изрече сериозно Макс.

— След развода с Грег в живота ми не е имало друг мъж. Не знам как би приела появата ти в спалнята ми.

— Ако е будна, няма да влизам. Но не ме лъжи. Не използвай детето, за да ме отпъдиш. Ако ме излъжеш, ще разбера.

— Няма да те излъжа.

Той отпусна китката ѝ.

— Добре, върви. Ще чакам.

Дани се измъчваше от желание и нервно напрежение, докато отключваше. Поздрави Дженифър и бързо се качи в стаята на Сара. Детето дълбоко спеше. Дани я целуна и излезе в коридора. Нямаше извинение.

Плати на Дженифър и ѝ предложи да я изпрати. Докато вървяха през двора, момичето се оглеждаше, сякаш очакваше всеки миг да зърне появата на вампира приятел на госпожица Холанд. Както бе обещал, Макс се бе скрил.

Появи се в мига, в който тя пъкна ключа в ключалката на вратата.

— Спи ли малката?

Тя кимна.

— Добре.

Влязоха вътре и тя затвори вратата. Обърна се да го погледне, а той пристъпи по-близо. В очите му се четеше нескрито желание.

Чертите на лицето му бяха добили остротата на типичен властелин.

Какво правя, питаше се тревожно Дани и протегна ръце да го отблъсне, но бе късно. Устните му вече докосваха нейните.

— Няма да съжаляваш... — Горещият му дъх изгаряше кожата ѝ.
— Каквото и да се случи, няма да съжаляваш.

Тя потръпна от допира на устните му, част от съзнанието ѝ все още бе блокирано от мисълта, че всеки миг ще забие зъби във врата ѝ. Ако бе рожба на нощта и злите сили, бе загубена. Отпусна се в ръцете му. Никой не би могъл да устои на демоничната му целувка.

— Има нещо, което винаги е възбуждало любопитството ми — прошепна тя.

— Какво? — измърка Макс и отново я целуна. — Какво, прекрасна госпожо?

— Вампирите умеят ли да се любят? Нормално, имам предвид.

— Покажи ми къде е спалнята ти и ще разбереш.

СЕДМА ГЛАВА

Макс доказа, че притежава всички качества на изтънчен любовник. Взе на ръце Дани и я отнесе до спалнята.

— Ще ме изпуснеш!

— Никога! Лека си като перце...

Той отвори с рамо вратата и я положи върху единичното легло. Приседна до нея и я погали по косата. Присъствието му изпълваше стаята със странно излъчване.

— Май нямаш много нощни посетители. Леглото ти е тясно, колкото моя ковчег.

— Значи ще се чувстваш като у дома си.

Макс потърси устните ѝ.

— Надявам се, съзнаваш какво правиш, Дани. Това е нещо като обричане. След тази нощ връщане назад няма да има.

— Обричане? — За пръв път някой мъж се държеше собственически с нея.

— Да... — Пръстите му възбуждащо пробягаха по вътрешната страна на ръката ѝ. Тя простена и я заля гореща вълна. — Аз съм твоята съдба, Даниел.

— Аз пък мисля, че си непоправим романтик. — Тя докосна с пръсти устните му, след това избърса петънце от лицето му.

— Погледни се! Виж на какво приличаме и двамата — толкова сме мръсни след безкрайното лазене из тунелите. Не искаш ли първо да се изкъпем?

Той я изгледа учуден и очарован.

— Ти ще се пъкнеш под душа заедно с мен?!

— Защо не! Каня се да направя доста повече неща с теб.

— Ами, аз съм срамежливо момче...

— Е, добре, аз пък не съм толкова свенлива. — Тя протегна ръка към Макс. — Ела. Банята е отсам.

Под меката светлина в банята Дани започна да се съблича. Щом изрита обувките си и измъкна през глава пуловера, хвърли поглед към

Макс и забеляза, че още седи на леглото, взира се в нищото и не помръдва. Дани се изчерви. Нима му бе неприятно? Или я мислеше за безсрамница?

— Какво има?

— Нищо — рече той. — Не искам да пропусна нищо. Ти си толкова естествена. Други жени биха разигравали глупави сцени.

— Ти си експерт по игрите, не аз.

Той се приближи.

— Нека ти помогна. — Протегна ловките си пръсти към перлените копчета на блузата ѝ. Погледът му я изгаряше. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха. Докосването му я караше да се разтапя от болка и желание.

— Много си красива! — Той свали блузата от раменете ѝ и я хвърли върху пода. Разкопча сутиена ѝ и той последва блузата. С неизразима нежност, Макс погали гърдите ѝ. — Красива и нежна — прошепна той с глас, предрезгавял от желание.

Дани се обърна към него. Тревожеше се, краката ѝ отмаляваха. Започна да разкопчава ризата му.

Във въображението ѝ вече се вихреха еротични сцени. Той ми ги внушава, реши тя.

След секунди и двамата бяха голи, две слаби стройни тела, едното високо и силно, другото — с деликатни форми. Кожата на Макс бе бледа, не бе окосмен, с изключение на слабините. Мускулите му бяха развити добре и му придаваха грацията на танцьор. Имаше тънък кръст, тесни хълбоци и дълги крака.

— Ставам ли за манекен? — Той се забавляваше със смайването ѝ.

— Да.

— Ти си прекрасна, Дани. Не съм пожелавал друга жена така, както желая теб в този миг.

Полека-лека банята се бе изпълнила с пара от течащата гореща вода и на Дани ѝ се струваше, че Макс изглежда някак безплътен. Мина ѝ мисълта, че у него има нещо свръхестествено. Тялото му бе съвършено. Наистина бе мъжът на мечтите ѝ. Но щом я прегърна, се увери, че е човек — истински, изтъкан от плът и кръв. Усещаше движението на мускулите му, щом си поемеше дъх.

Той сведе глава и я целуна. Тя потръпна от удоволствие и се изви към него. Макс усмихнато хвана с две ръце лицето ѝ и умело проникна с език в устата ѝ. Бе обезумял от възбуда.

— Дани, душът!

— О, забравих...

Стори ѝ се, че душът е измислен като един от най-изтънчените инструменти за мъчение. Струите вода ги предизвикваха непрестанно да се докосват и възбудата им растеше. Дани се разтапяше от удоволствие, щом Макс прокарваше гъбата по гърба ѝ. Чувстваше се най-красивата, най-желаната...

Дойде нейният ред да го измъчва. Не се показва милостива. Особено внимание отдели на късчето плът, което увеличаваше размерите си под игривите ѝ пръсти. Щом Макс стигна предела на въздържанието си, отмести ръцете ѝ, бутна я под струите течаща вода и след това бързо изсуши тялото ѝ с голяма хавлиена кърпа. Тогава Дани го хвана за ръка и го поведе към спалнята.

— Чувствам се отново седемнайсетгодишен и също толкова нетърпелив.

— Нима? — шеговито подхвърли тя.

Макс я огледа с влюбен поглед. Кожата ѝ бе с цвят на слонова кост, а устните ѝ бяха огненочервени. Влажната ѝ коса се виеше в немирни къдрици, а сините ѝ очи бяха вперени в неговите. Устните ѝ се извиха в мамеща усмивка.

— Ела при мен. Сега, Макс...

Той се колебаеше. Не искаше да бърза, нито да бъде груб. Тя бе деликатна и колкото и да бе чувствена, той се съмняваше, че е подготвена за сексуалната му атака. Не желаше да я нарани или да я уплаши.

Притвори очи! Контролирай се, напомни си той.

Искаше да ѝ даде време да свикне с него.

Дани плъзна ръка към бедрата му и добронамереното му решение отиде по дяволите. Само след миг проникна в тялото ѝ. Тръпнеше от удоволствие, а Дани простенваше, изпаднала в любовна магия.

Макс долепи устни до нейните. Езиците им се докосваха в невероятен ритъм. Дани утоляваше жаждата си. И неговата. Бе

прекрасна, изключителна... Медночервената ѝ коса се бе разпиляла по възглавницата.

— Да, да, да... — не спираше да повтаря тя в отговор на милувките му. Ударите на сърцето ѝ под дланите му го влудяваха.

Дани се изви под него и извика. Той усети как тялото ѝ се стяга, за да посрещне кулминацията. Тя заби нокти в гърба му и Макс достигна до освобождение. После бавно се отпусна върху ѝ.

Това не бе просто секс, бе върховно изживяване.

— Милото ми момиче — прошепна той. — Ох...

— Ох? — изви вежди Дани.

— Звучи глупаво, но загубих дар слово.

— И аз.

Полежаха спокойно минута-две, без да спират да се галят.

— Надявам се, че не сме събудили Сара. Доста шум вдигнахме.

— Тя спи дълбоко по това време. — Дани се търкулна към края на леглото. — Щом събера сили, ще отида да проверя. За бога, Ремблър, какво направи с мен? Никога не съм се чувствала толкова изтощена.

— Недей да ставаш! Аз ще надникна. Ако е будна, няма да влизам и ще те повикам.

— Добре. — Прекрасно бе да имаш до себе си човек като Макс. Дори и когато бе омъжена за Грег, само тя се грижеше за Сара. Само тя напускаше топлото легло, за да провери дали дъщеря ѝ спи спокойно.

Не биваше да се отпуска. Най-вероятно той се опияняваше от новата си роля на закрилник. Не биваше да допуска Сара да се привързва към Макс.

— Спи. — С бързи стъпки Макс влезе в стаята и веднага се мушна в леглото. — Красиво дете е. Прилича на теб.

— Ти си голям чаровник и ласкател, Макс — прозя се Дани. — По-добре да поспим.

— Не съм уморен. Забрави ли, че това са най-продуктивните ми часове. Пък и не сме в леглото, за да спим, нали? Мога да измисля нещо по-интересно.

— Сигурно си прав, Макс. — В очите ѝ играеха закачливи пламъчета. — Не е ли твърде скоро? Или само си приказваш?

— Аха, дамата става предизвикателна.

— Ами, да. Имам да си уреждам сметките с теб заради всички идиотски вампирски шеги. Вече съм убедена, че си обикновен човек.

— Нима? Какво те кара да мислиш така?

— Вампирите не могат да правят това, което ти току-що направи.

— Ще се изненадаш като разбереш, че вампирите са в състояние да правят почти всичко. Единствено изгревът е пагубен за тях.

Дани протегна ръце и ги плъзна по тялото му.

— Това е топла човешка плът.

— Не бъди толкова сигурна. — Той се излегна по гръб. — Може да е измама. Вампирите могат да ти внушат всичко, което поискат. Ако бях на твоє място, щях да направя по-прецизна проверка.

Дани коленичи върху него. Дългата ѝ коса се разпиля по гръдния му кош. Почувства се отново възбудена.

— Кожата ти е прекалено бледа. Няма и следа от слънчев загар. Ако бях суеверна...

— Каквато си...

— Щях да се притесня. — Тя го целуна по врата. — От друга страна пък, напоследък слънчевите бани не са на мода. Всички се боят да не заболелят от рак на кожата. Така че бледата кожа не доказва нищо. — Тя плъзна ръка към слабините му. И той бе възбуден. — Колкото до интимните части на тялото, вампирските романи не изобилстват от описания, за съжаление. — Тя отново го целуна. — Приличаш на човек, но ако всички вампири са надарени като теб, не се учудвам, че са станали легендарни...

— Достатъчно — изохка Макс и се отпусна върху нея. Страстта им избухна като пламък. Дани стенеше, непривикнала към подобно пълно отдаване. Щеше да умре, ако не проникнеше в нея. Още в същия миг! Телата им се сляха.

Накрая тя бе останала почти без дъх. Имаше усещането, че е безплътна и се рее из стаята.

— Затвори очи, мила — дочу шепота му. Той зарови пръсти в косата ѝ и започна да масажира главата ѝ с кръгови движения. — Спи, спи...

Дани се унесе омаяна от гласа му.

На разсъмване се събуди след кошмарен сън. Сети се за нощните си приключения и протегна ръка да докосне Макс. Слънчеви лъчи огряваха леглото. Утрото бе настъпило и Макс бе изчезнал.

ОСМА ГЛАВА

Когато отиде в училището, мислите на Дани непрестанно се връщаха към нощните им преживявания. Не бе в състояние да се концентрира. Макс бе изтънчен любовник, агресивен и нежен едновременно, настоятелен и мил. Сблъсъците с необичайното му чувство за хумор ѝ доставяха удоволствие, дори и когато бяха за нейна сметка.

Дори и когато се любеха тя усещаше необикновеното му излъчване. Невероятните сцени, които възбуждаха въображението, ѝ бяха внушавани от него — бе уверена в това. Между тях имаше особен вид обмен на информация, нещо като телепатия, напълно непознато за нея усещане.

Не искаше да се привързва към него. Не бе го видяла сутринта и не знаеше дали ще се срещнат пак.

Към седем и половина Сара бе влетяла в стаята ѝ.

— Цяла нощ сънувах Макс, мамо! Сънувах как е дошъл при нас завинаги. Ще се омъжиш ли за него, мамо? Влюбена ли си в него? Много ми харесва...

Дани внимателно обясни на детето, че да се влюбиш и да се омъжиш, не е проста работа. Какво друго да каже на едно шестгодишно хлапе? Щом малката чу, че Макс има свой собствен живот, хвана майка си заръка и каза:

— Няма значение. Така или иначе, мъж не ни трябва. Ние двете сме си семейство, нали?

— Да, мила.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам, детето ми.

— Дани? — Гласът на Кас я изтръгна от унеса.

— Да?

— Помислих, че ще поискаш да разбереш кой е замесен в играта „Среднощен лов“. Противно на твърдението на Дейвид Елис, не са

замесени много хора. От това, което дочух, разбрах, че проблемът не е чак толкова страшен.

— Е, и това е нещо.

— Някои от децата играят варианта „на маса“, а други разиграват по-специални сценарии в общежитията. Някой не спомена за тунелите и моето мнение е, че повечето от учениците не знаят за съществуването им.

— Снощи бях долу, Кас. Някой играеше, чухме гласове, намерихме реквизит. Възможно е играещите да са от театралния клуб.

— Хм... Ще проверя.

— Нещо друго?

— За Дейвид Елис. Някой не го познава добре. За децата той е загадка.

— Та той е в „Свети Криспин“ от няколко месеца, от миналия семестър.

— Няма си приятел от класа, нито съжителства с някого, живее сам. Изключение прави едно момиче... — Кас драматично замълча. — Познай кое.

— Нямам представа.

— Дженифър Стоукс, твоята бавачка. Мълвата гласи, че двамата са силно увлечени.

— Срещат ли се?

— Да. Говори се дори, че спят заедно, а сексът е забранен, но повечето от учениците го правят.

Дани свали шнолата, с която бе хванала косата си. Главата я болеше. Спомни си нервността, обзела Дженифър, когато я разпитваше за Дейвид. Преструваше се, че не го познава добре, но в същото време се разтревожи при мисълта, че има неприятности.

— Значи ме е излъгала — тежко въздъхна Дани. — Чудя се защо.

— Вероятно строгите правила на Едит Кенуърти още им тежат. Из училището се шири параноя, предизвикана от страха да не бъдеш заловен в компрометираща ситуация с представител на другия пол.

— Май трябва да побързам да нормализирам правилата в тази област — заключи Дани.

— Има една подробност, която ще те заинтересува. Според съученик на Дейвид, той бил зает с някакво издирване.

— За какво издирване става дума?

— Не беше сигурен, но май е замесена майката на Дейвид.

— И какво?

— Съжалявам, това е всичко, което знам.

Дани извади папката с досието на Дейвид. Освен името на майка му, Оливия Елис, друга информация нямаше. И това, че бе разведена, по професия дизайнер. Хвърли поглед на снимката на момчето. Бе правена по времето, когато постъпи в „Свети Криспин“. Нещо я притесняваше. Тя нетърпеливо се обърна към Кас.

— Намери ли документите на Макс Ремблър?

— А, това е друга загадка. Прерових архивата и открих всички документи от времето, когато той е учил тук. Дори намерих списъка на класа му. Но от неговата папка няма и следа.

Дани разсеяно взе един молив от бюрото си и го завъртя между пръстите си. В съзнанието ѝ изникна ръката на Макс с тънки пръсти и дълги лъскави нокти.

Вампирите имат тънки пръсти с дълги полирани до блясък нокти...

Кас се изсмя.

— Значи снощи слезе с него в лабиринта? Още ли не те е превърнал във вампир?

Дани стрелна Кас с поглед, който го накара да онемее.

По-късно същия ден забележа белега.

На път за съвещанието с учителите се отби в тоалетната, за да оправи грима и прическата си. Развърза шалчето, с което бе увила врата си. В първия мит ѝ се стори, че е игра на светлината. Върху врата ѝ синееше петно. Приблужи огледалото. Не бе зрителна измама. Имаше белег.

Усети как се сковала от страх. Със сигурност не приличаше на белега, който ѝ показва Дейвид. Докосна петното. Не я болеше. Напљунчи пръст и се опита да го изтрие. Белегът остана.

В съзнанието ѝ се появи картина от предната нощ. Лежи, дълбоко заспала, а Макс се навежда и забива зъби във врата ѝ.

— Престани! — каза си на глас. Трепереща загърби огледалото. — Целунал те е, това е всичко. Бе страстна нощ. Ако все още вярваш, че е вампир, най-добре иди се прегледай!

Отново уви шалчето около врата си. Край на нощното четене на Стивън Кинг!

След съвещанието Дани трескаво набра телефонния номер на Макс. Не знаеше какво да му каже. „През деня аз съм мъртъв за света“ — бе заявил той.

Дали бе само метафора?

Макс не отговори. Тя опита още няколко пъти и все без резултат.

Още не бе влязла у дома си, когато чу, че телефонът звъни. Със Сара бяха излезли да вечерят навън, а след това се отбиха до супермаркета. Бе почти осем, време за лягане.

— Къде беше? — прозвуча гласът на Макс. — От няколко часа се опитвам да те открия.

Колко часа? От залез?

— В момента съм заета. Мога ли да те потърся след малко? Трябва да сложа Сара в леглото.

— Колко време след като заспи? — попита демоничният ѝ любовник. — Искам да се видим.

— Късно е, Макс, пък съм и уморена.

Той замълча.

— Мислех, че си разбрала. Искам да бъда с теб! Всяка нощ!

— Не си спомням да сме говорили по този въпрос — предпазливо изрече Дани. — Сутринта се бе измъкнал, без да те усетя.

— Но, мила, ти спеше, не исках да те будя.

— Няколко пъти те търсих, Макс. Защо не отговаряше?

— Разработвам специален проект и бях долу, в лабораторията. Сигурно не съм чул телефона.

Правдоподобно.

— Макс?

От стола Дани виждаше отражението си в огледалото. Свали си шалчето и докосна с пръст белега. Петното още повече бе потъмняло.

— Какво, Дани? Сякаш си разтревожена?

Тя се намръщи. Гласът му звучеше нормално и приятно. Какво можеше да му каже? Имам белег на врата си и се питам дали не си смукал кръвта ми снощи? Не мислеше, че ще намери за забавно обвинението, което таеше в сърцето си. Шегата бе едно, но съмненията ѝ отиваха далеч.

— Все още се притеснявам за децата и за играта им в тунелите. Така или иначе, не ми е приятно, че се измъкна така сутринта.

— Съжалявам. Страхувах се, че като се събуди, Сара ще ни открие. Не исках да ме вижда при теб.

Това поне би доказало, че не си вампир, помисли си тя.

— Да знам, прав си — не изрече на глас обвинението си Дани. — Не ми обръщай внимание. Имах тежък ден.

— Бедното момиче! — Гласът му бе нежен и ласкав. — Мога да ти помогна да се отпуснеш. Да дойда ли?

— Не, Макс. Не тази вечер.

— Тогава утре вечер — чу го тя да въздиша. — Ако искаш, ела ти при мен. Можеш ли да осигуриш бавачка?

— Само за няколко часа — омекна Дани. — Не за цялата нощ.

— По-добре няколко часа, отколкото нищо. Да приготвя ли нещо за вечеря? Малко съм безпомощен, щом стане дума за готвене.

Би й харесало да го види да се храни като нормално човешко същество и го съжали.

— Не се притеснявай. Ще нахраня Сара, ще я приготвя за лягане и ще дойда. Ще донеса нещо сладко.

— Сладко? Обожавам сладкишите. Но не искам да те притеснявам.

— Не ме притесняваш, Макс.

— До утре тогава.

— Лека нощ.

— Дани?

— Да? — В съзнанието й отново се вихреха еротичните картини. Тя бе уверена, че й ги предава Макс.

— Мисли си за мен — дрезгаво прошепна той и затвори.

Дани реши, че е открила сянка на недоволство върху лицето на любимия си, когато на следващата вечер се появи в дома му с кутия шоколадов сладолед. Той умееше да бъде любезен домакин. Десетина минути след пристигането й, двамата се бяха настанили около маса от черешово дърво в изисканата, макар и потънала в прах дневна. Сладоледът бе сервиран в сребърни купички.

Дани изяде своята порция. За Макс не бе сигурна. Той вземаше с лъжичката от сладоледа и я приближаваше до устата си, но... Стаята

се осветяваше само със свещи, а масата бе огромна, така че столовете им бяха на метър — метър и половина разстояние един от друг.

Имаше нещо в атмосферата, което притесняваше Дани.

— Защо живееш в този мрачен замък? Когато идвам тук, сякаш попадам в друга епоха.

— Харесва ми.

— Но, Макс, толкова е старомодно. Сякаш не си на земята. Кога ще поставиш нормални електрически лампи?

— Навярно никога. Светлината на свещите е по-романтична, не мислиш ли?

— Скоро ли си се нанесъл тук? — Дани отчаяно се нуждаеше от някакво обяснение за невероятно занемареното състояние на замъка.

Той мълчаливо я изгледа.

— Здравата работя — каза най-сетне. — Нямам време да правя ремонти, нито се интересувам от тях. Замъкът ми допада такъв, какъвто е. Приятна промяна.

— Промяна на какво?

— На средата, в която обикновено работя.

— Какво искаш да кажеш? Нали работиш у дома си?

— Така е, но лабораторията ми е много модерна.

— Ще ми я покажеш ли? Бих искала да видя къде се трудиш.

— Съжалявам. Лабораторията ми е табу.

Дани премигна, стресната както от отговора, така и от категоричността му.

— Как така? Защо?

— Защото работя в областта на най-съвременните технологии, затова. Изследванията ми засягат материя, която никой друг не е виждал и преди да публикувам резултатите, всичко трябва да е секретно.

— Ти да не ме мислиш за шпионин?

— Не, разбира се. Но моята лаборатория няма да ти хареса, Дани. Нито същността на изследванията ми. Да сменим темата, искаш ли? Някакви новини за личността на Мъдреца?

Отказваше да говори за себе си. Въпреки интимните им отношения, нищо не бе се променило. Дани почувства съжаление към него. Бе толкова самотен. Защо искаше да я отдалечи от себе си?

Криеше ли нещо? Как бе възможно един мъж, който бе нежен и чувствителен любовник, да пренебрегва другите форми на контакти?

Все още не смееше да му зададе всички въпроси. Опитът ѝ в работата с подрастващите я бе научил да не насилва проявите на доверие.

— Няма новини.

— Някой измежду преподавателите?

— Хм... Ако започна да ги подозирам, мога да посоча един-двама. В катедрата по английски език има един особняк, който пише странна поезия и е известен като мизантроп. Дори прилича на вампир.

— Как изглеждат вампирите?

— Ами не знам... Високи, ловки, с бледа кожа и блестящи хипнотизиращи очи.

Макс се засмя и втренчи очи в нея.

— Смятам, че вампирите изглеждат така, както са изглеждали и когато са били човешки същества — заяви Макс. — Преди да попаднат в лапите на истинските вампири. Вампирът може да има светла или тъмна кожа, да бъде рус или червенокос, елегантен и хипнотизиращ. А може да бъде и досадно обикновен.

— Но ние не вярваме в съществуването на вампири, Макс.

— Ами ако съществуват? Ако някой вампир използва „Среднощен лов“ като оправдание за необходимостта си да живее според изискванията на собствената му природа?

— Бъди сериозен!

— Ако съществуват вампири, играта би била прекрасно прикритие.

— Не, не съществуват. — Дани нервно опипа високата яка на блузата си, която прикриваше белега на врата ѝ.

Промениха темата и тя въздъхна с облекчение. Макс ѝ призна, че бе прекарал и предната нощ из лабиринта.

— Не видях никого снощи, но открих още две помещения, подредени в съответствие със сценария на играта. Предполагам, че не играят всяка нощ. Това съвпаднаше с думите на Кас.

— Може би са само група. Дейвид и приятелите му от театралния клуб. Господи, дано е така!

— Откри ли нещо ново около Дейвид?

Дани му предаде накратко какво бе разбрала за разследването на момчето.

— Майка му значи? Знаеш ли коя е тя?

— Казва се Оливия Елис. Разведена е с баща му. С Дейвид са живели на Западния бряг, но сега тя работи в Бостън и го е изпратила да учи при нас.

Нещо се промени в изражението на Макс и Дани замлъкна.

— Какво има? Познаваш ли я?

Макс бе свил юмруци.

— Познавах една Оливия на времето. Но фамилията ѝ не бе Елис.

Дани се приведе напред и напрегнато впери поглед в лицето му.

— Какво има?

За един кратък миг предположи, че ще ѝ отговори, но Макс само присви устни и отклони поглед встрани.

О, Макс! Защо не ми се довериш? Толкова ли е трудно да споделиш проблемите си с мен, въздъхна тя негласно.

— Трябва да поговоря с Дейвид. Можеш ли да го уредиш?

— Предполагам.

— Дани, разбери, възможно е да не съществува никакъв Мъдрец. Възможно е момчето да е използвало измислиците си, за да привлече вниманието ти върху мен.

— Че защо ще го прави?

— Не знам, но възнамерявам да разбера. Засега стига. — Той хвърли поглед към часовника си, бутна назад огромния стол и се изправи. Застана зад нея и сложи ръце върху раменете ѝ. — Времето лети, госпожо директор, времето лети. Ела да ме целунеш. Доста дълго те съзерцавах от разстояние тази вечер.

Дани протегна ръце и се озова в прегръдките му. Той пламенно я целуна, но вместо да се отдаде на опиянението от ласките, нещо я стресна. Тя отвори уплашено очи. Котаракът Джо скочи върху стола на господаря си и проточи език към сладоледа в сребърната купичка, който бе останал почти недокоснат.

Дани остана няколко часа. Макс я заведе в огромна спалня на горния етаж, положи я върху широкото дъбово легло и съблече дрехите ѝ. Достави ѝ изтънчени любовни удоволствия. Възбуждаше я, без да се смили над молбите ѝ, и най-накрая сля тялото си с нейното. По това

време тя бе готова да продаде и душата си на дявола, но да го почувства в себе си.

Във вихъра на любовния екстаз нервността на Дани се стопи. Но всеки път щом устните му се спуснеха към врата ѝ, тя отваряше очи и леко се отдръпваше. Очакваше той да направи някаква забележка, но Макс бе прекалено зает със себе си и сякаш не забелязваше странното ѝ потрепване.

След това, отпусната блажено в прегръдките му и заслушана в ритъма на сърцето му, Дани прошепна:

— Макс, трябва да вървя.

— Остани още малко. Почини си от дневните геройства.

Наистина се чувстваше изтощена, но се боеше да притвори очи, дори и за миг. Не ѝ се искаше да се събуди и да открие нов белег върху врата си. Съзнаваше, че страховете ѝ са глупави, но имаше нещо в този тайнствен замък и в тази тъмна спалня, което активизираше суеверието ѝ. Бе забелязала, че в стаята няма обичайните тоалетни принадлежности, върху нощното шкафче не стоеше будилник, нямаше нито радио, нито книги. Не можеше това да е спалнята му. Но защо я бе довел тук? И защо се бе преструвал, че яде сладолед?

Вампирите могат да правят всичко, освен да стоят на слънце...

Дани се изправи. Бе нетърпелива час по-скоро да се измъкне от това проклето място.

— Трябва да се връщам при Сара.

— Знам. Скоро ще те пусна да си вървиш. — Той отново я повали на леглото. — Още не...

Тя потръпна, поразена от неочакваната проява на сила. Макс я харесваше и не би искал да я нарани, бе уверена в това, но всеки знаеше, че и най-милият вампир можеше да стане ужасен, щом усетеше жажда за кръв.

— Макс?

— Какво?

— Мислиш ли някога да те видя на дневна светлина?

Той се усмихна палаво, по момчешки.

— Не искаш да се разпадна и да се превърна на прах пред очите ти, нали?

Шегуваше се. Разбира се, че се шегуваше. Реши да продължи и тя на свой ред:

— Не, Ремблър, не. Поне докато си така величествен в леглото.

— Величествен? Говориш театрално като твоите ученици.

Той плъзна ръка по тялото ѝ и я спря на слабините ѝ. Възбудата отново я завладя. Макс горещо я целуна.

— Наистина си величествен — прошепна тя, а той се премести върху тялото ѝ.

След известно време Макс стоеше загледан във фигурата на Дани, която бавно се стопяваше в нощната тъма. Отнякъде се появи котаракът му и той го взе.

— Само теб мога да галя непрестанно, Джо. Дамата на сърцето ми си отиде.

Джо обаче не бе в настроение за ласки. Въртеше се и драскаше ръцете на господаря си.

— Какво става? Ревнуваш ли? Получавах достатъчно внимание, стари разбойнико. От какво се оплакваш? Излапа цяла купа сладолед. Кога за последен път си си устройвал такова пиршество?

Макс въздъхна. Нощта бе кристално ясна, звездите блестяха. Обичаше подобни нощи. Стоеше в тъмнината и се взираше, вдишвайки ледения кристалночист въздух на планината. Дори когато беше дете и учеше в „Свети Криспин“, се оживяваше едва след залез. Тъмната му бе приятел. Криеше го в пазвите си и го пазеше. Среднощен скитник, така го бе кръстил един негов приятел. Такъв беше и такъв щеше да си остане. Сети се за медночервената коса на Дани.

— Ти не си за нея — промърмори си. Не бе се осмелил да отговори на нито един от въпросите ѝ. Рано или късно ще чуе слуховете и истината ще излезе на бял свят. Доколко щеше да издържи, преди стихията да помете всичко помежду им?

Макс хлопна вратата и се отправи към кабинета си. Отмести папката, която бе задигнал от училището. Разгледа досието си, което не желаше да попадне под погледа на Дани. Ключките и приказките щяха да отшумят, в неговата папка бяха фактите.

Не бе трудно да я открадне. Бе го направил по предната нощ, когато се бе измъкнал от спалнята ѝ. Лабиринтът с тунелите можеше да послужи и за нещо друго, освен да приютява играещите „Среднощен лов“.

— Поне не може да ме изрита, ако научи истината — произнесе Макс на висок глас. — Дори и да заключи вратата на къщата си, пак

ще проникна в спалнята ѝ! Ще я принудя да изслуша обясненията ми. Имам правото да бъда изслушан, независимо от случилото се.

Слабо успокоение. Някои неща бяха толкова трудни и объркани, че не можеха да бъдат обяснени. Камо ли простени.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следната вечер Макс позвъни у Дани.

— О, Макс — забързано изрече тя, — Сара е болна, а не мога да открия детския лекар. Ужасно съм притеснена. Само когато малката е болна, усещам липсата на Грег.

— Какво ѝ е?

— Боли я гърлото и има висока температура. Сигурно е ангина, а аз се боя от усложнения. Тъкмо тръгвах да я карам в болницата в Норт Конуей.

— Но това е на петдесет километра и вали сняг!

— Знам. Затова мразя малките градове. В Сан Диего винаги можех да извикам домашния ни лекар, а болницата бе под носа ми. Твърде дълго съм живяла в Калифорния.

— Успокой се, мила, аз ще ви закарам до Норт Конуей.

— Не, нямах предвид това. Не искам да те притеснявам. Пък и ангината е заразна.

— Аз никога не боледувам, но дори и това не би ме спряло. Пътят е опасен, а ти имаш нужда от добър шофьор. След десет минути съм при теб. Облечи Сара и ме чакайте.

Дани изпита чувство на дълбока благодарност. Температурата на Сара бе четирийсет градуса и тя бе трогната от загрижеността на Макс.

Пътуваха през снега с черното порше на Макс, сгущени на задната седалка. Лекарят от Норт Конуей потвърди, че инфекцията прилича на гнойна ангина и веднага предписа на детето антибиотик. Останаха да почакаят резултатите от изследванията. Макс намери отворена денонощна аптека и купи лекарството — таблетки от рода на пеницилина. Сара се усмихна измъчено:

— Обзалагам се, че вкусът е отвратителен.

— Аптекарят каза, че има вкус на дъвка. — Той отвори флакона, извади една розова таблетка и я поднесе на Сара. Момиченцето послушно взе хапчето и го пъкна в устата си.

— Наистина прилича на дъвка. Благодаря ти, Макс. Лекарствата на мама са гадни.

— Откъде, за бога, намери такъв пеницилин? — попита по-късно Дани. Сара бе заспала в ръцете ѝ.

— Мисля, че е захаросан.

— Значи все пак е същият, който аз ѝ давам. Лекарството, за което твърди, че е ужасно.

— Е — намигна ѝ Макс, — една от магиите, които владеея, е да променям вида и вкуса на нещата, както пожелае жертвата ми.

— Знаех си, че вечерта няма да мине, без да се споменат вампирите — засмя се Дани.

— Налага се да поддържам формата си.

— Макс, благодаря ти. — Стояха пред вратата на стаята на Сара и гледаха спящото дете, обзето от треска. — Не съм от типа на безпомощните или зависими жени, но не мога да отрека, че ми бе приятно да усещам мъж до себе си. Господи, колко бях уплашена. Понякога си представям, че в предишния си живот съм загубила любимото си чедо.

— Вярваш ли в задгробния живот?

— Да.

— И аз. Познавал съм те преди, Дани. Били сме любовници в друг живот.

Прекрасно, ако е истина. Дали пък затова го чувстваше близък и познат?

Макс я целуна мило.

— Легни да поспиш, Дани. Изглеждаш уморена. Страдам от безсъние и мога да остана да наглеждам детето.

— Ти не си длъжен да...

— Знам. Но нека да го направя.

Дани съзнаваше, че трябва да протестира, да му напомни, че не одобрява бащинската роля, която очевидно му допаднаше. Но бе останала без сили и ѝ бе приятно да се отпусне и да го усеща до себе си.

— Не се притеснявай, Дани. Позабавлявай се с мен! — Хвана я за ръката и я заведе до спалнята. — Лягай и почивай!

Някой по-малко загрижен би пожелал да сподели и постелята ѝ. Макар и изтощена, тя не би имала нищо против да се любят. Връзката им бе още нова и желанието ѝ за секс бе силно. Само преди миг в прегръдките му бе усетила как страстта изпълва тялото му. Бе устоял, благодарение на силно развитото си чувство за самоконтрол и я бе оставил да си отдъхне.

Харесваше го. Бе чувствителен и нежен, мил с дъщеря ѝ. Прекрасно бе да се навърта около тях.

Влюбваш се, Дани!

Тя заспа мигновено, сънувайки друго време и друго място, с Макс до нея.

Дори и да бе имала съмнения, през следващите няколко нощи Дани се увери, че Макс бе напълно сериозен, когато обяви още първия път, когато прекараха заедно, че се обричат единна друг. Вече не се обаждаше по телефона, за да предупреди, че ще дойде. Просто идваше.

Със Сара бяха добри приятели, дълги часове прекарваха на пода сред играчките. Разказваше ѝ приказки и внимателно изслушваше историите от училището. Не се колебаеше да ѝ прави забележки, ако Сара бе непослушна. Накратко, преди да бе изтекла и седмица, детето вече го обожаваше. Чувствата на Дани също се задълбочаваха. Сексуалните им контакти продължаваха, но промениха същността си и станаха и за двамата начин, да се почувстват още по-близки. Тя бе спокойна с него. Бе спечелил доверието и сърцето ѝ.

Въпреки всичко необикновеното му излъчване продължаваше да терзае мислите ѝ. Той отклоняваше всички въпроси, свързани с миналото си, понякога с остроота, която я нараняваше. Рядко говореше за заниманията си, не се хранеше или поне не го правеше в нейно присъствие. Влизаше в дома ѝ така тихо, че тя често се стряскаше при появата му.

— Откъде влезе? — питаше го не за първи път. — Всички врати са заключени.

Той се смееше.

— Глупаво е от твоя страна да мислиш, че ключалката би ме възпряла.

През следващите няколко ноци Макс на няколко пъти слизаше в лабиринта. Не откри никого, но всеки път казваше на Дани, че е имал усещането за нечие, присъствие, за някой, който го наблюдавал.

— Това е някой, който познава лабиринта по-добре и от мен, и чието нощно зрение е силно като моето.

— Друг вампир, предполагам?

— Друг вампир господар, мила. Аз не съм новак, както знаеш.

— Смяташ, че наоколо се върти някой, който е по-добър от теб в „Среднощен лов“? Може би е Мъдреца?

— Не мисля, че е възрастен. Според мен не е на повече от шестнайсет години.

— Говориш за Дейвид, нали?

— Оставил е долу разни съобщения. „Хвани ме, ако можеш“ и други подобни. Детето ме предизвиква и аз искам да разбера защо.

— Питам го дали ще се съгласи да се срещнете. „В никакъв случай“, гласеше отговорът. Изглежда е ужасен от перспективата.

— Няма да може да ме избягва непрестанно. — Гласът на Макс прозвуча застрашително.

— Не се ядосвай. По някаква причина той се плаши от теб.

— Май се нуждае от няколко часа престой в изолационната.

Дани не знаеше какво да мисли. В края на седмицата все още не бе разрешила загадката, но поне никой от учениците не бе нападнат или наранен. Когато Дейвид бе дошъл при нея за първи път, се бе уплашила, че е възможно страхът да се разпространи като епидемия. Слава богу, не бе станало така.

— Май аз съм единствената с белег върху врата си — каза си тя тревожно. Вече редовно носеше дрехи с високи яки, за да прикрива следите от страстта на Макс.

Последният петък от месеца бе изпълнен с напрежение. Дани проведе три разговора със заможни родители, които бяха решили да запишат децата си в „Свети Криспин“. След това посети досадната сбирка на преподавателите по хуманитарни дисциплини и късно следобед се добра до офиса си. Пред вратата стоеше Дженифър. Лицето ѝ бе пребледняло от уплаха.

— Тук е повече от час — каза ѝ Кас. — Опитах се да разбера какво е станало, но тя отказва да разговаря с друг. Чака теб.

— Ела в офиса, Джен. Ще си поприказваме насаме.

Момичето седна пред бюрото на Дани. Стискаше ръцете си така, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Какво, за бога, е станало?

— Не трябваше да идвам. Не би трябвало и да говоря с вас, но няма от кого да потърся помощ.

— Радвам се, че дойде — мило ѝ каза Дани. — Можеш да ми се довериш, Дженифър, каквото и да е станало.

— За Дейвид е... излъгах ви.

— Срещате се, нали?

— Вие знаете?! — Момичето бе стъписано.

Дани кимна. Дженифър почервеня.

— Всичко е наред — успокои я младата жена. — За разлика от моята предшественичка, аз не обичам да се бъркам в личния живот на учениците. Но ти очевидно не си дошла за това. Не бива да споделяш каквото и да било за любовните си преживявания.

— Не, има друго — поклати глава Дженифър. — Тревожа се за него, госпожице Холанд. Убедена съм, че господин Ремблър е дявол.

— Дявол?

— В началото не повярвах. Но сега... — Тя замълча, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Сега е изчезнал!

— Дейвид е изчезнал?!

— Да. Никой не го е виждал целия ден, в общежитието също го няма. Не беше и на училище, а леглото му от снощи не е докосвано.

Болка проряза главата на Дани. Бедното момче! Точно от това се боеше.

— Къде ли не го търсих — продължаваше момичето. — Не е в библиотеката, няма го в гимнастическия салон. Никъде! Снощи е излязъл и не се е връщал.

— Къде смяташ, че е отишъл?

— В замъка на господин Ремблър! — Очите на Дженифър бяха станали огромни. — Дейвид спомена, че има среща с вампира. Помислих, че се шегува. Приех го като част от играта. Но сега разбирам, че е било истина. Отишъл е при Ремблър в полунощ и оттогава не се е връщал. Моля ви, госпожице Холанд, потърсете го! Ами ако господин Ремблър е истински вампир? Ако е нападнал Дейвид и този път е изсмукал кръвта му? Ако е мъртъв?

Дани се изправи и нервно закрочи из стаята.

— За последен път ти казвам, няма вампири! Колкото до господин Ремблър, той е безобиден и със сигурност не е дявол.

Дани несъзнателно докосна врата си, прикрит с високата яка на пуловера. Макс не прекара предната нощ с нея. Имал много работа, така се извини.

— Той е много любезен човек.

— Всичко, което знам, е, че Дейвид го няма. Погледнете това! Моля! — Дженифър извади тефтерчето си и измъкна парче хартия.

— Преди малко намерих това до телефона.

Дани разгъна листчето. Разчете надрасканите набързо думи. Бе описание на пътя до замъка на Макс. Най-отдолу пишеше: „Довечера, в полунощ“.

— Сякаш е отговорил на нечие предизвикателство, нали?

Дани въздъхна.

Той е мой любовник. Нима мога да се влюбя в човек, способен да нарани едно дете? Все трябва да имам инстинкт, който да ме предпазва.

— Ходила ли си някога в замъка на Ремблър?

Момичето поклати глава.

— Не, но съм чувала, че е огромен и мрачен. Той има черно порше.

— Добре. Слушай, ще проверя тази работа. Върни се в общежитието и не се тревожи. Ако Дейвид е при Макс, не съществува никаква опасност. Макс не би го наранил. — Тя спря до Дженифър и я прегърна. — Ще го намерим, Джен, обещавам ти!

Момичето още не бе излязло от кабинета ѝ, а Дани вече трескаво набираше номера на Макс. Както обикновено, отговор не последва.

Дани набра телефона на охраната. След десетина минути пред нея стоеше Ед Бери, мускулестият петдесетгодишен шеф на охраната.

— Най-вероятно е избягал заради някое момиче и се е скрил — каза той в отговор на развълнуваното обяснение на Дани. — И друг път се е случвало. В училището правилата са прекалено строги, мен ако питате.

— Влизате ли понякога вие от охраната в лабиринта от тунели, който е под училището и двора?

— Тунелите? Не. Там никой не е бил от години. Уверявам ви, че никой не може да влезе.

Дани скептично изви вежди.

— Преди години имахме неприятности с тези тунели и госпожа Кенуърти нареди да ги зазидаме. Лабиринтът беше примамка за децата.

— Какви неприятности?

— А, не знаете ли? — Червенина пролази по скулите на Ед. — Чудя се дали трябва да ви казвам...

— Говорете!

— Тази моя голяма уста ще ме затрие. Не съм казвал на никого, че и аз имам пръст в скандала, който се разрази преди седемнайсет години. Помислих си, че като сте директор може би сте дочула нещо.

— Едно от децата е изчезнало. И това е достатъчно за тревога. Нещо много странно става в „Свети Криспин“ и ми се струва, че е свързано с тунелите. Искам да науча всичко за тях, включително и отшумелите скандали.

— Но тунелите са непроходими!

— Самата аз бях там. Преди няколко нощи. — Тя забеляза как се промени изражението му, но продължи: — Точно така. И за малко не се загубих, защото се повреди фенерчето ми. Искам да разбера какво става долу, Ед. Сега, бъди така добър и говори!

Бери въздъхна.

— През 1970 година едно момиче беше отвлечено. Отначало помислихме, че е избягало с някое момче, но бе малко вероятно, като се имаше предвид коя бе тя.

— Коя?

— Момиче с добро възпитание, сериозно, спазваше правилата. Не бе някоя лудетина, не и тя.

— Коя бе тя? Ще запазя тайната, но трябва да ми кажеш.

— Дъщерята на директорката — вдигна безпомощно рамене Ед Бери. — Дъщерята на госпожа Кенуърти?

Последното нещо, което би си помислила. Въпреки сериозността на положението ѝ се прииска да избухне в кикот. Едва се сдържа. Дъщерята на цербера в центъра на скандал!

— Продължавай!

— Майка ѝ бе извън себе си от гняв. Всички смятаха, че дъщеря ѝ е избягала с мъж. Тайно говореха, че госпожа директорката не е в

състояние да опази морала в собствения си дом, а тя бе горда жена. Бе облекчена да научи, че момичето не е излязло от дома си по своя воля.

— Ако ставаше дума за моето дете бих предпочела да избяга, отколкото да бъде отвлечено от някой, който може да го нарани.

— Така е, но това се случи преди години. Тогава Едит Кенуърти вече си бе спечелила репутацията си на добър професионалист, благодарение на строгите правила, които въведе в „Свети Криспин“. Шейсетте години не бяха добри за училището.

— И кои се оказаха похитителите?

— Похитителят! Бе на нейните години. Срамежливо момче, което си бе загубило ума по момичето на Кенуърти. Не знаеше какво по-щуро да измисли, за да му обърне внимание красавицата. Поне така решихме по-късно.

Сърцето на Дани заби. Срамежливо момче... О, небеса! Тунелите, преди седемнайсет години, изчезналото досие... Бери продължаваше разказа си.

— Така или иначе, убедил я по някакъв начин да слязат в лабиринта. После тя започнала да се съпротивлявай той я завързал.

— Какво стана с момчето?

— Странно завърши цялата история. Бяхме сигурни, че госпожа Кенуърти ще го прати в затвора, но му се размина. Директорката се ужасяваше при мисълта от скандал. Да, момчето лесно се измъкна. Бе изключено. Родителите му бяха влиятелни хора и явно се бяха споразумели с госпожа Кенуърти.

— Как се казваше момчето?

О, господи, само да не е името на Макс, молеше се Дани безгласно.

— Странно — бавно изрече Ед Бъри, — но той непрестанно повтаряше, че не е виновен. Госпожа Кенуърти била измислила цялата работа, за да спаси репутацията на дъщеря си. Никой не му вярваше, естествено. Дори се закле да се върне някой ден и да представи доказателства за невинността си. Наистина се върна. Преди няколко години, но хората вече бяха забравили историята.

Тръпки полазиха Дани.

— Говорите за Макс Ремблър, нали?

Бери кимна и я изгледа с любопитство.

— Как се досетихте? Значи все пак сте чувала историята?

— Познавам Макс Ремблър.

— Той ли ви е разказвал нещо?

— О, не... — въздъхна тя. Нищо чудно, че не бе открила ученическото му досие. Някой, самият Макс вероятно, бе унищожил документите. — Има ли вероятност момичето да е скрило истината?

— Не знам. Обвиненията ѝ бяха точни и подробни. Бе описала какво ѝ е сторил. А не бе момиче с развинута фантазия. А Ремблър, макар и срамежлив, поразяваше с избухливостта си. Дали е бил способен да извърши деянието, в което бе обвинен? По всяка вероятност, да. Дали и сега е такъв? Не знам. Може би, не. Хората се променят. Трябва да е, колко... Около трийсет и пет годишен. Вече не е момче все пак.

Дани си представи лицето на Макс, нежно и чувствено. Бе търпелив и внимателен с хората, които обичаше. Макс похитител? Невъзможно.

— Не знаех, че госпожа Кенуърти има дъщеря. И тя ли напусна града?

— Да. Скоро след това се омъжи и замина за Западния бряг. Сиатъл, ако не се лъжа. След година се разведе. Оттогава не съм чувал за Оливия.

— Оливия?!

— Така се казваше момичето.

Дани остана без дъх. Взря се в ръцете си. Трепереха, а дланите ѝ бяха потни.

— Помните ли името на човека, за когото се е омъжила? Не е ли Елис?

— Може и така да е. Да, звучи ми познато. Елис? Чакайте, чакайте... Не е ли това името на изчезналото момче?

Момчето непрекъснато ме предизвиква, бе казал Макс. Бих искал да разбера защо.

О, Макс, не е ли очевидно! Ти си похитил майка му. Не е ли това достатъчна причина?

— Дру Елис. Така се казваше съпругът ѝ.

Дани скочи от мястото си и се втурна навън.

— Хей, Дани! — На вратата се бе появил Кас. В ръцете си държеше някаква бележка. — Само да ти кажа две думи. Открих нещо мистериозно около Макс Ремблър. Чуй това: През 1970 година е бил

изключен за непристойно поведение. Имаш ли представа какво може да означава?

Дани не се спря.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Още беше светло, когато Дани се отправи към замъка на Макс.

— Господи! Сега ще разбере веднъж завинаги дали прекарваш дните в ковчег.

На почукването ѝ не отговори никой. Тя натисна бравата и извика:

— Макс! Макс! Тук ли си?

Никакъв отговор. Вратата тежко изскърца и тя влезе. Не бе много вероятно да е излязъл, поршето му бе паркирано отвън. Дали не спеше? Бе късен следобед и дори да спеше през целия ден, вече би трябвало да е станал.

— Макс!

Никакъв отговор.

— Дейвид!

Гласът ѝ проехтя в коридора, който дори и през деня бе тъмен и мрачен.

Къде беше той, по дяволите! А Дейвид? От няколко дни Макс искаше да поговори с момчето и най-накрая, изглежда Дейвид се бе съгласил да се видят. Но защо в полунощ? Какво им ставаше и на двамата? Дали Дейвид му е казал, че е син на Оливия Кенуърти? Бе ли го обвинил в покушение срещу майка си?

О, Макс, защо не ми каза, едва не проплака Дани.

От антрето стълба водеше към втория етаж. Не си спомняше да е влизала в салона горе. Бе идвала два пъти в къщата, но нейният домакин не ѝ го бе показвал. Включи осветлението. Нищо. Тежки завеси закриваха прозорците, а мебелите бяха покрити с бели чаршафи.

— Ако не бях сигурна, че тук живее човек, щях да помисля, че замъкът е необитаем — каза тя на глас. Влезеше ли в този мавзолей, косата ѝ настръхваше.

Нещо косматото префуча през краката ѝ и Дани изкрещя от уплаха. Беше котаракът на Макс, Джо. Настигна го и го взе. Животинчето

веднага я позна и замърка.

— Къде е господарят ти, Джо? Добър котарак! И той е добър с теб, нали? Иначе нямаше да го обичаш толкова.

— Заведи ме при Макс! — Тя последва котарака, който тръгна към задната част на къщата. Влязоха в кухнята. Имаше само една стара газова печка. Не се виждаше хладилник, нито машина за миене на съдове. Как успяваше да се справи без хладилник?

Дани отвори един шкаф, после друг. Имаше няколко чинии, които май скоро не бяха използвани.

— Не умея да готвя — нееднократно бе казвал Макс. — Цяло състояние харча всеки месец в „Макдоналдс“.

Дани продължи да проверява съдържанието на шкафовете. Единствената храна, която намери, бе котешка.

— Това е лудост — съобщи тя на Джо. — Никой не може да живее така.

Вампирите не ядат и не пият...

Престани, Дани!

Котаракът се потърка в краката ѝ, като поглеждаше с надежда празната си купичка за храна. Дани милостиво му сипа.

— Хубаво е, че има някой, който се храни в този дом. Къде е господарят ти? — попита отново, но котаракът бе свършил с яденето и блажено ближеше предната си лапа. Погледна към нея и тръгна да излиза от кухнята, Дани отново го последва.

Котката я преведе през коридора към предната част на къщата. Към втория етаж се виеше стълба. Животното се спря и размаха опашка. Погледна я с очакване. В горната част стълбището тънеше в сумрак.

— Защо ли не си взех фенерче? Е, добре, да вървим.

Джо я изгледа с пренебрежение и се излегна на килима.

Като си представи, че е героиня на средновековен роман, тя пое по стълбите. На горния етаж се озова в дълъг коридор с няколко врати. Дани крадливо отвори всяка една, като викаше Макс. Влизаше от една спалня в друга. Във всичките имаше чудесни старинни легла. Бе я довел преди няколко нощи в една от тях, но не си спомняше в коя. Бе зашеметена от любовни чувства и нищо не помнеше.

В стаите нямаше и следа от човешко присъствие. Бяха пусти и студени. Потънали в прах. Наистина ли се бяха любили в някоя от тези

мрачни стаи?

— Последен шанс, Ремблър — промърмори тя пред последната врата в коридора. — Дано това е твоята спалня! В противен случай няма да ти разреша да ме докоснеш, докато не докажеш, че си човешко същество.

Тя натисна бравата. Беше заключено.

— По дяволите!

Разтърси я отново. Ръцете ѝ бяха потни от напрежение. Неочаквано вратата поддаде и тя несъзнателно отскочи назад. Едва спря вика, който напираше в гърлото ѝ. Бе попаднала в друг свят. В средата на стаята бе поставена катафалка с ковчег. Представи си как се приближава, вдига капака и вижда бледото му бездиханно лице.

Усети конвулсии. Колко ли време оставаше до залез? Щеше да се пробуди, умиращ от глад и щеше да изпие кръвта на първото живо същество, изпречило се пред погледа му. Вампирите изпитваха нужда да задоволят жаждата си за кръв и не влагаха нищо лично към жертвите си. След това ставаха по-сговорчиви, дори приятелски настроени.

Като Макс.

В мислите на Дани се вихреха какви ли не страхотии. Обезумяла от ужас, тя се дотътри до долния етаж.

— Глупачка! Суеверна идиотка! Ти си голям човек, толкова ноци си спала до него. Той е нежен и очарователен, прекрасен любовник. И ако някога е извършил престъпление, то е било похищение, не е пил ничия кръв... — мърмореше си тя за кураж.

Спря наред библиотеката, в която я бе приел при първото ѝ посещение. Помещението бе малко по-топло от останалите в замъка. Приседна на канапето.

Оливия бе излъгала. Единственото приемливо обяснение бе да каже, че е била изнасилена, отколкото да потвърди, че е избягала по собствено желание.

Джо отново се примъкна и се потърка в краката ѝ.

— Голяма подкрепа си ми ти. Защо ме остави досега сама?

Джо измърка.

— Къде е господарят ти, по дяволите? Ами Дейвид?

Джо се отдалечи и спря пред една врата в другия край на стаята, която Дани бе помислила за врата на шкаф. Сега забеляза, че бе

метална. И нова. Беше заключена.

— Ако е вътре, котенце, едва ли мога да проникна отвъд нея. Вратата не е от тези, които можеш да ритнеш и те да се отворят. Вероятно тук е тайната лаборатория.

Тя почука, но отговор не последва.

Дани заобиколи бюрото на Макс. С крайчеца на окото си мерна някаква папка сред купчината принтерни разпечатки. Извади я. Приличаше на папките, в които събираха данните на учениците в „Свети Криспин“. Върху нея бе изписано: „Ремблър, М.“.

Беше я откраднал!

Понечи да я разлисти и в този миг металната врата се отвори. Дани изхълца от уплаха. Появи се една висока фигура. Макс!

— За бога, Дани! — Той се втурна към нея и я прегърна. — Добре ли си? Какво правиш тук?

— Уплаши ме, Макс.

Поне не спеше в ковчега.

— Какво правиш тук? — Той я притисна към металната врата. — Казах, че не ти разрешавам да влизаш в лабораторията. Какво ровиш?

— Търсех те. Не ровя. Само исках да те намеря.

— Как влезе?

— Вратата не беше заключена. Чуках и виках. Би трябвало да си прокараш звънец, който да чуваш тук. Човек не може да те открие.

Той не отговори. Погледът му бе хладен.

— Търся и Дейвид Елис. Тук ли е?

— Защо? Да не би някой пак да го е ухапал?

— Изчезнал е. Имал е уговорена среща в полунощ. Тук, при теб.

Макс не отговори. Само я изгледа гневно.

— Макс, трябва да поговорим за Дейвид — изрече по-кратко Дани. — За много неща имаме да говорим. Между нас се възправя стена от мълчание. Чух някои работи... Опитвам се да ти вярвам, но ставам все по-подозрителна. Въображението ми е прекалено добре развито и непрестанно си мисля какво ли не.

Дани замълча, но Макс отново не продума. Тя се взираше напрегнато в лицето му. Струваше ѝ се, че стои пред непознат.

— И ти нищо не правиш, за да разрешиш подозренията ми. Никога не говориш за себе си. Как да разбере що за човек си!

— Използвай интуицията си. Или съди за мен по делата ми.

— Не искам да те съдя. Но чух обезпокоителни неща за миналото ти, а и сега се държиш странно. Не си нормален, Макс. Нямах електричество, нямаш и хладилник. Не се храниш. За пръв път те виждам преди залез. Любовници сме, а аз не те познавам.

— Никога не си ме виждала преди залез ли? — грубо я прекъсна той. — Какво искаш да...

— Погледни през прозореца. Слънцето залезе преди десет минути.

Тя погледна навън. Наистина се бе смрачило. Макс протегна ръка и погали главата ѝ. Очите му блестяха.

— Нервна ли си, Дани?

— Твоята любов ме плаши.

— За интелигентен човек се плашиш прекалено лесно — поклати глава Ремблър. Плъзна едната си ръка под високата яка на блузата ѝ. Дани се разтрепери.

— Не — отблъсна го. — Не започвай отново. Щом се приближа до теб, суеверието ме завладява. Не ми харесват шегите ти.

— Все още ли мислиш, че са шегите?

Тя се извърна и се опита да се освободи от ръцете му. Не успя. Ръцете му грубо я притискаха към металната повърхност на вратата.

— Може би не е шега — озъби се Дани, — но имам белег на врата си. Истински белег. Забелязах го след първата нощ, която прекарахме заедно. Вече избледня, но има още няколко нови петна.

— И ти се питаш дали не съм смукал кръвта ти, докато си спяла? Е, защо не? Ако съм вампир, а ти моя хуманоидна любовница, мога да пия от кръвта ти всяка нощ. Без да ти навредя. Колкото да прекарам нощта, без да изпадна в криза.

— Ако? Какво повтаряш „ако, ако...“. Ако си вампир, докажи го. Ето, вземи ме. Сама ти се предлагам. Да видим как ще извършиш последното си тъмно дело.

— Не ставай глупава! Ако съм вампир, ти си обречена на смърт.

— Престани, Ремблър! Наслушах се на глупостите ти.

Макс бавно обви с ръце кръста ѝ. Лицето му бе бледо и безизразно.

— Колко си храбра, Дани! Сърцето ми се къса, като те слушам.

— Хайде, какво чакаш? Правя го по собствено желание. Страх ли те е?

Той поклати глава.

— А може би предпочиташ да ме замъкнеш в галериите и да ме похитиш?

Макс притвори очи. Стори ѝ се измъчен. На Дани ѝ се доплака. Бе прекалила. Защо се бе държала така? Усещаше болката му и се разкайваше. Протегна ръка и погали бузата му.

— Съжалявам. Не го вярвам, Макс. Дойдох, за да ти кажа, че не го вярвам.

Той изруга и рязко се обърна. Закрачи из стаята прегърбен, сякаш бе на предела на силите си.

— Макс?

Обърна се и я погледна.

— Как разбра? От досието ми?

— Не. Изчезнало е.

— Откраднах го. Ето го, върху бюрото е.

— Не съм го чела. Шефът на охраната си припомни случката. Разказа ми я днес, когато открих, че Дейвид е изчезнал. Макс, чуй ме. Не вярвам, че си я отвлякъл, а още по-малко — че си я изнасилил.

— Тя обаче каза, че съм го сторил. Ти винаги ще се чудиш дали е казала истината. Винаги ще се страхуваш, че някой ден мога да нараня и теб.

— Не. Аз ти вярвам.

— Най-сетне постигна целта си. Е, видя Макс, похитителя — горчиво изрече той. — Не мога да се крия повече. Можеш да узнаеш и останалото.

— Какво искаш да кажеш?

Той отвори металната врата.

— Искаше да видиш какви мистерии крия? Е, добре, Дани. Ще изпълня желанието ти. Ще те разведе навсякъде.

— Вярвам ти, Макс — напрегнато рече Дани. — Не е нужно нищо да ми показваш.

— Не се прави на благородна. Ще си умреш от любопитство.

Тя не възрази, когато той я поведе по мрачно стълбище. Макс се изсмя цинично на страха, с който тя пристъпваше.

— Какво има? Притесняваш ли се? Тук не е подземното царство, нито замъкът на вампирите.

Дани потисна страха си и смело го последва.

Долу имаше още една метална врата, която Макс отключи. Озоваха се в стая, обляна от ярка светлина, която накара Дани да примижи.

— Тук работя — каза Макс.

Бяха в огромно подземие. Въздухът бе сух и хладен. Тихо бръмчеше климатична инсталация. Стените бяха бели, а подът — покрит с плочи. Компютри се виждаха навсякъде, повечето бяха включени. Ултрамодерната обстановка я отведе векове напред.

— Виждаш ли? — Макс докосна някакъв бутон и на съседната стена се появи огромен екран. Виждаше се двора на замъка, каменните стъпала и входната врата.

— Проектът е строго секретен и съм принуден да прилагам мерки, които да осигурят опазването на тайната. Трябваше да забележа, че си влязла в къщата, но бях задрямал.

— Изглежда нереално.

— Обичам компютрите. Повече от хората. Занимавам се с проблемите на изкуствения интелект, който е близо до същността на логическата мисловна дейност на човешкия мозък. Тук е гробницата, в която прекарвам дните и нощите си. Биологическият ми часовник е настроен да работи нощем.

— Сам ли работиш?

— Да. Напуснах фирмата, която бях основал, защото се уморявах от хората, които непрестанно ми губеха времето. Не можех да творя, не можех да се концентрирам. Самотник съм, Дани.

Тя бавно обиколи залата.

— Сигурно харчиш много електроенергия.

— Да. Но ти казах истината — в замъка инсталацията е стара, съвременната е само за лабораторията.

Макс отвори малка врата. Водеше към бокс. Там имаше котлон и малък хладилник. Дани отвори хладилника. Видя сирене, мляко, хляб, бира. Храна. Човешка храна.

— Тук е банята. Рядко ми се налага да се качвам горе.

Дани приседна на едно тясно легло. Краката ѝ бяха омекнали. Питаше се защо не ѝ бе показал лабораторията досега. Оказа се прав, не ѝ хареса.

— Атмосферата тук те разстрои, нали?

Не бе загубил способността си да чете мисли.

— Мислех, че ще се зарадваш да посетиш моята гробница.

— Хайде, Макс...

— Е, има нещо предизвикателно във вероятността да съм вампир. Ти се забавляваш с фантазиите си.

— Така е, но винаги съм ти вярвала.

— Но аз наистина съм това, което се преструвах, че съм. — Той посочи компютрите и цялото модерно оборудване. — В известна степен е метафора, но аз съм своеобразен вампир, не съм нормален, както ми каза. Сърцето ми е студено като камък.

— Това не е вярно!

Бе го виждала със Сара, знаеше как се разтапя пред детето.

— Ако сериозно вярваш в измислиците си, значи си глупак!

— А Ливи Кенуърти? И тя ли е била глупава?

— Тя е лъжкия.

— Милата доверчива Дани! Какво те кара да мислиш, че не съм я похитил?

— Не си в състояние да извършиш подобно нещо.

— Не? А може би ти си наивната.

Дани не обърна внимание и му подаде ръка.

— Ела, седни до мен. Искам да чуя твоята версия.

Макс поклати глава.

— Това е леглото ми. Тук мечтая за теб и за прекрасното ти тяло. Ако седна, няма да е, за да разговаряме.

— Просто ела до мен.

— Ама че дявол си! — изруга той, но приседна и я прегърна. Приблужи устни за целувка и настоятелно я накара да му отвърне.

Дани не се съпротивляваше. Усещаше напрежението му. Разбираше го добре. Бил е обиден. Свенливостта му се дължеше на липсата на самочувствие, на вярата в собствените сили.

Обичаше го.

Не разбра как мисълта се появи в главата ѝ, сякаш някакъв глас ѝ я нашепна. Тя се отпусна в ръцете му. Притиснаха се един към друг. Сякаш светът престана да съществува.

— Все пак проблемът не е толкова страшен — внезапно изрече тя. — Сподели го с мен и ще ти олекне. Дори и да се уплаша, няма да се откажа от теб. Довери ми се.

— Господи, Дани! — Болка изкриви лицето му. — От години не съм допускар никого до себе си. Не съм възнамерявал да се сближавам с теб. Искар само секс. Но не стана така. Бях ужасен от мисълта, че ще откриеш истината за миналото ми. Внезапно осъзнах, че не искар да те загубя.

— Няма да ме загубиш. Но трябва да отвориш сърцето си за мен. Той притвори очи и въздъхна дълбоко.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Една от причините, поради които не ти споменавах нищо за младостта си, е, че няма нищо хубаво, за което искам да си спомням — каза Макс. — Баща ми пиеше, а майка ми се измъчваше. Аз търсех убежище във фантазиите си, а по-късно в чудесата на компютърните технологии. Доста се различавах от връстниците си и нямах много приятели. Няколкото деца, с които играех, бяха същите като мен — срамежливи мечтатели, които бягаха в измислени светове, защото реалността им бе противна.

Легнала до него, Дани го галеше нежно. Изпита съжаление към онова самотно момче от детството му. Познаваше този тип деца, изоставени, деца на разведени или разделени родители, чиито характери се различават от тези на връстниците им и които по-късно печелеха успех, благодарение на развитата през годините самота интелигентност. Времето, прекарано от тях като аутсайдери, често им помагаше да опознаят човешката душа и ум, но от това болката им не намаляваше.

— По онова време прекарвах часове наред в галериите, сам-самичък и си измислях какви ли не игри. После към мен се присъединиха група деца. Ходехме долу и се преструвахме, че водим битки с демони — все неща, които липсваха в прозаичния живот, който водехме. Важно бе и усещането за приключение, опияняваше ни опасността — там, долу, човек би могъл зле да пострада. Истинско предизвикателство. Не ме биваше във футбола, бейзбола и другите спортове. Затова пък се записах в клуба по карате и по фехтовка. Така водех битки с въображаеми чудовища и малко по малко станах експерт по ориентиране в лабиринта от подземни галерии.

— Оливия Кенуърти с теб ли играеше?

— Не, но в много отношения с Ливи си приличахме. Бе самотна и също като мен нямаше приятели. Бе много добър математик и станахме близки. Беше много красива, но ѝ липсваше самочувствие. Носеше ужасни сиви дрехи и никога не употребяваше грим.

— Беше ли влюбен в нея?

— Да. С онази зашеметяваща сила на чувствата на осемнайсетгодишен юноша, който все още изпитва страх от момичетата. О, да — кимна той. — Доста я изнервих и единственото ми спасение бе фактът, че Ливи бе по-уплашена и от мен.

— Веднъж-дваж събрах смелост и ѝ се обадох, като използвах какви ли не претексти. С времето се престраших и я поканих да излезем, но на нея не ѝ бе разрешено да ходи по срещи. Майка ѝ бе невероятно строга. Опитвах се да я накарам да се измъкне с мен, но тя се боеше от нея — майка ѝ упражняваше възгледите си за ред и дисциплина с пръчка в ръка.

— Варварка! — стисна юмруци Дани.

— Да. Не ѝ беше леко, но аз бях будно момче, цар по решаването на проблемите, така че измислих как да се срещаме. Щом Ливи не можеше да идва при мен, аз се вмъквах при нея. И като имаш предвид, че живееше с майка си в къщата на директора, не ми беше трудно.

— В моята къща?! — премигна Дани. — Ами, да. Забравих, че е живяла там. Какво толкова особено има в къщата на директора?

— За да продължим с разказа — Макс се подпря на лакът, — трябва да споделя с теб още една тайна.

— Каква?

— Как преминавах през стените — леко я докосна той.

— Друга свръхестествена способност? Добре, да чуем.

— Странно е, че не ти се е случвало и на теб. Вече ти казах, че подземните тунели опасват училището отвсякъде.

— Искаш да кажеш, че в дома ми има вход към галериите?

— Ами, да. В мазето ти има шкаф, който ти вероятно никога не си отваряла. През последните дни се вмъквах и се измъквах оттам не един път.

След миг стъписване Дани се разсмя.

— Ти си същински Сатана! През цялото време се боях, че си вампир и старателно заключвах навсякъде.

— Ще сложа катинар на този шкаф, Дани. Щом аз съм го използвал, и друг би могъл да го направи.

Дани кимна и леко потръпна при мисълта, че Дженифър бе останала сама със Сара. Джени бе приятелката на Дейвид, а Дейвид знаеше схемата на тунелите. Историята се повтаряше.

— И така ти се вмъкна в стаята на Ливи, докато майка ѝ спеше?

— Да. Хормоните се бяха разлудували здравата в телата ни и ние преодоляхме свенливостта си. Станахме любовници, но вместо облекчение, нашата интимност се превърна в мъчение. Не можехме да се оставим да ни видят заедно. Ужасявахме се, че ще ни заловят. Като капак на всичко учебната година завърши и трябваше да се разделим. Бяхме приети в различни университети, на хиляди километри един от друг. Единственото решение бе да се оженим. И двамата страдахме и искахме да бъдем заедно. За съжаление, Едит Кенуърти не ни разреши.

— Ти си ѝ искал разрешение?

— Сега ми се струва глупаво. Бяхме направили всичко възможно да бъдем дискретни. Трябваше да продължим, но аз бях убеден, че е въпрос на чест да ѝ кажа истината. Тя забрани на Ливи да се среща с мен и буквално я съсипа — той се засмя горчиво.

— Не е нужно да ми разказваш нататък. Ясно какво е станало. Решили сте да избягате заедно, но не сте стигнали далеч. Скрили сте се в тунела и там са ви намерили.

— Точно така. Междувременно онази вещица Едит бе обявила, че дъщеря ѝ е отвлечена. Съобщила и в полицията. Занесла бележка от моя тетрадка, написана с една от моите писалки. Полицаяте веднага решили, че аз съм похитителят.

— Намериха ни и Ливи бе обзета от паника. Бог знае какво ѝ е причинила майка ѝ, за да напише всички онези ужасии за мен. — Гласът му бе изпълнен с болка. — Използвала е тоягата, предполагам.

— Не са ти отправили обвинение, нали?

— Родителите ми бяха влиятелни хора и лесно убедили старата Едит да не ме дава под съд. Още повече, че се боеше да не се появи Ливи и да каже истината. Изпрати дъщеря си на Западния бряг и оттогава не съм я виждал. Няколко месеца по-късно научих, че се е омъжила. — Той замълча и продължи: — Намразих я. Чувствах се предаден. Никога не съм се доверявал лесно на хората, но след този случай бе напълно невъзможно. Получих горчив урок.

— Но ти си млад, Макс. Няма причина да се измъчваш до края на живота си.

— Ти знаеш как живея. С годините се затворих в себе си. Самотник съм и ми харесва. Не възнамерявам да се променям.

— И все пак си се променил. Вече не мразиш Ливи, нали?

— Не — бавно процеди Макс. — Тя бе само на седемнайсет и бе наплашена до смърт. Сега ѝ съчувствам, но днешната оценка ми отне дълги години размисъл.

— Не мисля, че самата аз бих простила някому подобно нещо.

— Не ми беше лесно, но положих доста усилия.

— Затова те обичам, Макс.

— Не казвай тези думи, Дани! — Макс рязко се отдръпна. — Не ме ли чу какво говорих? Обясних ти защо в гърдите ми има камък, а не сърце. А ти казваш, че ме обичаш!

— Да, обичам те! — Дани се надвеси над него и разкопча горните три копчета на ризата му. Целуна го нежно. — Камъкът не би трябвало да отмерва пулса ти. А защо ускорява ритъм, щом те погалая?

— Мисля, че е време да си вървиш, Дани. — Той разроши косата ѝ.

Тя се засмя тихо.

— Така е. Тръгни си, докато можеш. Ако се сближим прекалено, ще бъдеш наранена. Ще се почувстваш опустошена, сякаш наистина съм изсмукал кръвта ти.

— Не ти вярвам! — Блузата ѝ се бе разкопчала и с едно движение на раменете тя я остави да се смъкне. — И не се боя, Макс. Обичам те!

— Не, Дани! Не го казвай!

— Защо! Ами, ако е истина?

— Ако? — Устните му иронично се извиха. — Ако, ако... — Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ. — Знаеш какво искам от теб, нали? Не просто любов, а вяност. Ако не изчезнеш до десет секунди, ще разкъсам останалите ти дрехи и ще те похитя.

— Давай! — Тя протегна ръка към него. — Направи го!

Полудяла е, каза си Макс. Не знае какво прави...

— Не отдаваш ли тялото си малко лекомислено на един известен с печалната си слава похитител? Ти не си сигурна, Дани, историята може и да е вярна.

— Усецам кога някой говори истината.

Дани продължи да се съблича. При вида на голите ѝ гърди Макс простена. Бе отишла твърде далеч. Самоконтролът и самообладанието му имаха граници.

Всъщност, изпитваше задоволство. Бе му повярвала. Бе видяла как живее. Дни наред я бе плашил със страхотии, но не бе побягнала.

Той се пресегна и намали светлината в стаята. Прегърна я поривисто, готов да я обладает веднага.

— Ти имаше шанс да избягаш, но вече е късно.

Дани потръпна от удоволствие. Болезнено желание я изпълваше. Макс продължи да я милва. Тя се извиваше и уж се опитваше да се освободи.

— Харесва ли ти да бъдеш любена от пират? — прошепна той.

— Най-лудите ми фантазии се превръщат в реалност... — Дани отпусна тялото си върху неговото. — Да попадна в ръцете на вампир...

— Няма вампир, който да може да ти стори онова, което аз смятам да направя с теб. — Той хвана дланта ѝ и я постави върху сърцето си. — Вампирите са студени. Не биха рискували болката от съприкосновението с топлината на тялото на любимия си... — В очите му играеха познатите пламъчета. — Как е възможно все още да се страхуваш от вампири, след като си моя любовница?

— Мили мой, аз никога не съм проучвала анатомическите особености на вампирите. Ти си този, който остави белег върху шията ми.

— Вратлето ти е толкова прелестно, Дани. Не мога да се въздържа да не те захапя.

— Освен това не изяде сладоледа. Даде го на котарака.

— Забеляза ли? Толкова се старая да се скрия. Истината е, че съм алергичен към шоколада. Ако сладоледът бе ванилов или с ром...

— Не знам, Макс, все още си мисля, че си малко странен...

— Почакай, докато видиш на какво съм способен... — Надвесен над нея, той разкопча колана на джинсите си и свали ципа.

Дани го погали.

— Мила! Толкова си добра с мен. Искам да ти доставя най-голямото, най-страстното преживяване.

— Обичам те, Макс! — Тя плъзна ръце на кръста му. — Наистина те обичам.

— Бедното дете! Влюбена си в същество на мрака. Имаш само една надежда, и то малка. И аз да споделя чувствата ти.

— Не можеш ли да говориш по-определено?

— Не насилвай късмета си. От седемнайсетгодишен не съм говорил така на никоя жена.

Той страстно я целуна. Останали без дъх след дългата целувка и двамата се отдадоха на любовната стихия.

По-късно Дани лежеше отпуснато и се взираше в тавана.

— Бих искала да остана при теб, мили, но трябва да организирам издирването на Дейвид Елис.

— Не се тревожи за него — надигна се Макс. — Знам къде е.

— Но ти каза, че не си го виждал!

— Не съм. Получих съобщение от него. Намерих го тази сутрин, пъхнато под вратата.

Ето защо момчето бе записало указания за пътя до замъка на Ремблър. Бил е тук, макар и не по настояване на любимия й.

— Посланието му е предизвикателство. „Решителният дуел“, така се нарича в играта. Трябва да се срещнем довечера в един от тунелите и да се бием. Победителят ще бъде провъзгласен за Мъдреца.

— Господи!

— Това е предизвикателство, адресирано пряко към мен. Наистина ме възприема като Мъдреца и иска да ме детронира.

— Ужасно!

— Както разбираш, Дейвид не е изчезнал, както не бях изчезнал и аз преди седемнайсет години. Чака ме долу в лабиринта.

— Той е синът на Оливия Кенуърти, Макс.

— Да, знам. Разбрах го още щом ми каза името на майката. Елис бе името на мъжа, за когото тя се омъжи. Преследването му има някакъв смисъл, не мислиш ли?

— Донякъде.

— Търси отмъщение. На неговите години бих се чувствал по същия начин, ако майка ми е била отвлечена и изнасилена.

— Ще отидеш ли?

— Да. Време е да се сложи край на тази разпра, нали? Чудя се само дали да се съглася на дуел, или да се постарая да го охладя.

— Идвам с теб!

— Не. Знам, че изпитваш ужас от подземни галерии. Защо да те влача из тях?

— Настоявам! — Не се предаваше Дани.

— Кого от двама ни ще защитаваш?

— Никого. Не мога да позволя да се водят дуели с мои ученици. Ако имате да уреждате нещо, поговорете.

— За мен би било добре, но думите не достигат до съзнанието на момчето.

— Съзнаваш ли какво правиш?

— Би ли могъл човек да бъде сигурен? Не, не съм. Но не съм забравил юношеските си години и ми се струва, че Дейвид прилича на мен.

— Няма да го нараниш, нали?

Макс се отпусна до Дани.

— Ти как мислиш? — прошепна в ухото ѝ.

Не ѝ бе останал дъх, за да му отговори.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дани и Макс се промъкнаха в мрачното влажно царство на подземните галерии през вратата, скрита в шкафа на мазето ѝ. И двамата бяха с джинси и пуловери. Този път Дани не си бе сложила грим и носеше две резервни фенерчета и една карта на лабиринта, която Кас бе открил, докато се ровел из архивите. Бе оставила Дженифър при Сара, на която бе разрешила да не спазва вечерния час и ако се наложи, да остане да преспи в дома ѝ.

— Като знам начина на мислене на момчето, едва ли ще ни бъде лесно да го намерим.

Макс се оказа прав. От Дейвид нямаше и следа на мястото, определено за срещата. Вместо това намериха малък касетофон. Макс го включи. Разнесе се гласът на Дейвид:

— Добре дошъл в света на вампирите! Започни търсенето.

— Добре дошъл? — сви вежди Дани. — Шегува ли се?

Обля я студена пот. Макс ѝ каза, че горещината в лабиринта варира в зависимост от влажността. На места бе студено, но внезапно температурата се повишаваше с десетина градуса.

— Въпреки това, се облечи добре — бе я посъветвал.

— Не мога да разбера онези, които намират тунелите за забавно място.

— Предизвикателството е забавно, мила.

— За да влезете в играта — продължи Дейвид, — трябва да приемете ролята на някоя от нощните твари. Аз съм вампир господар. Кой сте вие?

— Обзалагам се, че се е скрил в някоя ниша и чака да отговорим.

— Аз също съм вампир господар, а спътничката ми е експерт магьосник.

— Какво? — прошепна Дани.

— Магьосница — повтори Макс.

— Предпочитам и аз като вас да съм вампир. Не искам непрестанно да внимавам за врата си.

— С врата ти всичко ще бъде наред. Ти имаш сила да противодействаш на вампирите. Хайде, да влизаме навътре.

— Страхотно!

Тъмнината около тях бе плътна и непроницаема. Фенерчетата почти не им помагаша. Още по-лошо, тъй като вървяха приведени в носовите ги удряше ужасна неприятна миризма, като на развалена риба.

— Сигурно по стените има плесен — измърмори Макс. — Виждаш ли? Има дори тиня.

— Прилошава ми.

— Хайде, Дани, нали си магьосница? Направи нещо, за да премахнеш миризмата.

— Ти пък си вампир господар, сетивата ти са по-добре развити от моите.

— Използвам свръхестествената си сила само ако се налага.

Стигнаха до края на тунела, който изглежда бе без изход.

— Хайде, приятелко, извикай джуджетата да намерят тайния изход.

Дани размаха фенерчето си. В сумрака зърнаха надпис с готически букви: „Към центъра на земята“.

— Ето къде сме попаднали. Но все още не разбирам как ще се измъкнем.

Макс бе коленичил.

— Виж! Аха! Спомням си. — Той посочи отвора на една тръба, която минаваше през стената. Диаметърът бе около петдесет сантиметра. — Води към тайната стая.

— Нали не искаш да кажеш, че трябва да пропълзя през това?!

— Боя се, че е тъкмо така.

— Макс, това е прекалено! По всичко личи, че той не е минал оттук.

— Аз пък мисля, че е минал. Надписът изглежда пресен и се обзалагам, че е измислил най-трудния път за издирване.

— Откъде знаеш, че тунелът не е клопка?

Дани се боеше от болните фантазии на Дейвид. Кой знае какви страховити видове отмъщение бе измислил. Опита се да се убеди, че греши. Пакостливо, но не опасно момче.

— Няма да ни навреди, Дани. Не влиза в правилата на играта. Целта на „Среднощен лов“ е да бъдеш изплашен, но опасността съществува само във въображението на играча.

— С цялото ми уважение към теб като автор на играта, ти напомням, че не сме в кухнята ми. В истинския лабиринт сме и сме изправени пред реални опасности. Зависим от милостта на някой, който вярва във вината ти за истинско престъпление.

— Затова и не исках да участваш в тази авантюра, Дани. Ако има опасност, по-добре да съм сам. Върни се! После ще ти разкажа всичко.

Дани се намръщи. Да бъде проклета, ако му позволи да я отстрани. Предчувстваше, че женското ѝ присъствие би могло да окаже успокояващо въздействие върху двамата побеснели мъжкари.

— Не, Макс. Идвам. — Тя клекна до него. — Мога да използвам различни магии все пак.

Промъкването през тръбата бе ужасно, както и очакваха. Отвъд бе още по-горещо, миришеше на сяр.

— Мисля, че отивам в ада — промърмори яростно Дани, когато една тръба изригна облак пара във врата ѝ. Придвижваше се пълзешком и бе доволна, че не ѝ се налага да вдигне глава и да види какво има по стените. Мечтаеше си за топла вана и приятното ухание на ароматни соли...

— Аха... — измърмори Макс.

— Какво?

— Краят на тунела.

И наистина след няколко крачки се озоваха в просторна зала, слабо осветена от обикновени крушки, спускащи се от тавана. Въздухът бе доста по-хладен. Дани забеляза правоъгълен предмет до стената. Ковчег?

— Къде сме?

Макс се изправи и проучи странния предмет. Бе макет на уред за мъчение, направен в естествена големина.

— Още едно произведение на театралния клуб — предположи Дани.

— Чудесна изработка — процеди Макс. — Почти съм убеден, че работи.

Встрани до стената имаше метални скоби. Бяха попаднали в залата за мъчения.

Светлината угасна. Дани се стресна, а Макс я потупа успокоително.

— Добре съм — рече тя, като се мъчеше да не издаде, че коленете ѝ треперят. Усещаше се на ръба на нервна криза. Вампирска криза.

— Повреда в захранването? — Дани отново включи фенерчето си.

— По-скоро някой лош дух угаси светлината. Дейвид! — извика Макс. — Покажи се! Не ни карай да се влачим след теб цяла нощ!

Тишина.

— Има ли друг изход? Не ми се пълзи през тръбата — оплака се Дани.

Макс освети картата.

— Ако сме там, където предполагам, трябва да има решетка в левия ъгъл.

Дани веднага насочи натам лъча на фенерчето.

— Да! Виждам я. Изглежда заключена. Май магиите ми няма да помогнат.

— Ще опитаме с моите.

Макс приближи и удари решетката. Тя се отмести. Нещо профуча през краката им.

— Какво беше това?

— Плъх — спокойно каза Макс.

— Да се махаме оттук — потръпна Дани.

Тъкмо бе прекрачила през решетката и лъчът на фенерчето освети нещо. Не, някого!

— Макс! Тук е! Дейвид? Спри!

— Следвайте ме... — Момчето изчезна.

— Нали трябва да се биеш, а не да бягаш — извика тя след него.

Дейвид не ѝ обърна внимание. Навлязоха в по-широк тунел.

— Чуваш ли ме, Елис? До гуша ми дойде! С Макс няма да участваме повече в тази глупава игра.

Спряха пред едно разширение на тунела и Макс я хвана за китката.

— Почакай! Усещам присъствието му. Не мърдай!

В миг бяха заслепени.

— Вървете си у дома и ми го оставете, госпожице Холанд! — чу се гласът на Дейвид.

— Не, Дейвид! — Дани се опитваше да свикне със светлината. — Ще остана, докато двамата с Макс не достигнете до някакво съгласие.

Момчето горчиво се изсмя.

— По-скоро ще стигнем до битка.

Макс постави пръсти върху устните на Дани и я накара да замълчи.

— Приемам предизвикателството ти, Дейвид. Готов съм за дуел. Но първо ми кажи каква е причината да ме преследваш.

— Точно вие ли сте човекът, който говори за преследване? Като знаем какво сте причинил на майка ми?

— Какво съм сторил на майка ти? Искам да го чуя от теб.

— Похитил сте я! Тук, в тунела! Огледай се, Ремблър. Не познаваш ли мястото, където цели три дни си държал вързана затворничката си?

Макс не отклони поглед от момчето. Дани откри прилика във фигурите на двамата — леко разкрячени, с отпуснати ръце. След това забеляза някакво острие. Сабя!

В предишното си училище Дейвид бе тренирал фехтовка. Действието не вървеше според правилата на играта. Решителният дуел за превъзходство започваше след поредни хвърляния на заровете.

— Познавам мястото, Дейвид. Но ти тогава не си бил роден. Кой ти каза за мен и за майка ти? Ливи ли ме обвинява?

— Тя нищо не знае. Баба ми разказа що за човек сте. Преди да умре. Благодарен съм ѝ, в противен случай можехме да се срещнем и аз да не знам кой сте. Би било унижително.

— Защо? — Гласът на Макс бе настоятелен. — Защо трябваше да идваш при мен?

— Не желая да давам обяснения — изкрещя Дейвид. — Имам още една сабя. Да започваме.

— Нима очакваш да се дуелирам с теб?

— Естествено.

— Аз съм компютърен специалист, не фехтовач. Не знам как да държа сабя.

Лъжеше, Дани знаеше, че лъже. Бе тренирал фехтовка и бе добър, сам ѝ бе казал. Не искаше да унижава момчето.

— Тогава ще загубиш! Не се бой, няма да умреш. Остриетата са с предпазители.

— Никой няма да се дуелира в моите владения — строго изрече Дани. — Хвърлете заровете, убедена съм, че всеки от вас си носи по чифт зарове. Съдбата ще реши кой е победителят. Стига глупости!

Те не ѝ обърнаха внимание. Бяха се приближили един към друг. Делеше ги само метър разстояние. Дейвид бе рус, а Макс тъмнокос, но стойката им, телата им, бяха почти еднакви.

Дани се сепна. Внезапно се сети за снимката на Дейвид. Очите! Не бяха зелени като тези на Макс, но имаха същото изражение.

Нима бе възможно Оливия да бе забременяла от Макс? И защо се бе омъжила така набързо, след като са се разделили? Дани бързо пресметна. Дейвид бе шестнайсетгодишен, а нелепата любовна драма се бе разиграла преди седемнайсет години.

Така беше.

Бяха баща и син.

— Ти ме предизвика, Дейвид — каза Макс. — Това значи, че аз имам право да избирам оръжието.

За пръв път момчето изглеждаше разколебано.

— Хвърли сабята! Ще се бием с ръце.

Дейвид не помръдна, но не изпълни нареждането на Макс.

— В името на честта, си длъжен да се подчиниш!

— Добре. Да бъде както казваш. — Дейвид захвърли оръжието си. — Не ме интересува как ще се бием, стига да мога да те докопам...

— Макс...

— Не се бъркай, Дани! — Макс я изгледа предупредително.

Това е синът ти, искаше ѝ се да извика. Замисли се за Сара, която имаше кошмари, след като баща ѝ ги напусна. Поне имаше баща. Дали Дейвид не бе дошъл при биологичния си баща, насъскан от злата си баба? Тя му е разказала, че е бил заченат с насилие. Заради майка си ли водеше битката, или за да отмъсти за дългите години без бащина ласка?

Каква ирония! Макс много обичаше децата. И сега, вместо да се прегърнат и да си простят, баща и син бяха застанали настръхнали един срещу друг, готови за битка.

Дейвид стисна юмруци. Двамата пристъпиха един към друг. Неочаквано Макс се хвърли напред и здравата удари момчето в кръста. Дейвид отвърна на удара и го халоса в гърдите.

— Дяволска работа — измърмори Макс. — Момчето умее да се боксира.

Боят взе да става сериозен.

— Спрете и двамата! — Не издържа Дани. Щяха да се наранят. — Той не е изнасилвил майка ти, Дейвид. Били са влюбени. Баба ти беше една злонамерена лъжкиня. Спри!

Те не й обърнаха внимание. Тогава се случи бедата. На няколко пъти Макс изпускаше благоприятна позиция. Искаше да остави момчето да победи, но Дейвид го удари в ребрата с такава сила и злост, че Макс бе почти повален на земята. Дани едва се удържаше да не се хвърли помежду им.

— Негодник! — фучеше Дейвид и продължаваше да удря. — Откога си мечтаеш за това!

— Дяволски проклето дете! — изсумтя баща му и заби юмрук в слънчевия сплит на момчето.

— Макс! — изскимтя Дани.

— А това е за Дани — каза той. — За това, че я забърка и превърна живота ѝ в ад.

Дейвид се опита да се изправи.

— А, значи защитаваш жените си, така ли, Ремблър? Аз я съжалявам, защото се е забъркала с теб.

— Опитвам се да закрилям жените, които обичам, така както бих обичал и защитавал децата си, ако имам такива.

Той знаеше.

— Значи е истина? — вдигна глава Дейвид.

— Че съм твой баща? Да, Дейвид. Така е. Макар че го научих по дяволски гаден начин.

— Знаел си! Знаел си от години!

— Не знаех до преди час. Уверявам те, ако знаех, нямаше да допусна да израснеш такъв гневен и раним.

Двамата се спогледаха. Макс подаде ръка на Дейвид и му помогна да се изправи.

— Обичах майка ти — каза тихо. — Не съм я отвличал или насилвал. Сигурен съм, че ще го потвърди, ако я попиташ. Ако ми

беше казала за теб, щях да я последвам на Западния бряг и да се оженя за нея, без да ме интересува мнението на баба ти. Но тя не ми каза, че е бременна. Не ми е съобщила дори, че имам син.

— Не ти вярвам! — изкрещя Дейвид. — Ти си лъжец! Изнасилил си я и си я изоставил. Няма да ти простя, докато съм жив.

В потвърждение на думите си Дейвид замахна с все сила и заби юмрук в незащитената челюст на Макс. Той се олюля и за ужас на Дани бавно се свлече на земята.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще ми помогнеш, Дейвид — каза Дани. — Ще ми помогнеш да го заведа вкъщи или, кълна се, ще бъдеш изключен от „Свети Криспин“, преди да си се усетил какво става.

— Ще се оправи — избоботи Дейвид. — Вече започна да идва на себе си. Освен това знам един проход, който води право до вашата къща.

Момчето стоеше встрани, а Дани милваше главата на Макс в скута си. Лицето му бе издраскано, а устната — разцепена.

— Ще го носиш, ако трябва, да те вземат дяволите! — Дани бе разгневена и едва се сдържаше. — Той е твой баща и те обича, идиот такъв!

Дейвид я изгледа неразбиращо.

— За шестнайсетте години от живота ми с нищо не е показал, че дава и пукната пара за мен.

— Не е знаел, че съществуващ. Иначе той обича децата. Грижи се за Сара, сякаш ѝ е баща. Прекрасен човек е и те уверявам, че грешиш.

— Баба ми казваше, че...

— Излъгала те е! Чувствата между майка ти и Макс не се различават от тези между теб и Дженифър — първа любов, нещо, което баба ти е ненавиждала.

— Откъде разбрахте за нас с Джени? — Момчето бе смутено.

— Ще се изненадаш колко неща знам. Наведи се и ми помогни.

Двамата с Дейвид успяха да вдигнат Макс, който не бе напълно в съзнание, и го изправиха на крака.

— Облегни се на рамото на сина си — нареди му Дани. — Той ще ни помогне да се доберем до нас.

— Мога и сам да вървя — неуверено изрече Макс.

— Правете това, което казвам! И двамата — просъска Дани. — Господи, сега приличаш точно на вампир! — Тя обърса кръвта от устните му с ръкава на блузата си.

— Ха! — усмихна се горчиво Макс. — Малко кръв от врата ти ще ми дойде добре.

— Ама той не е истински вампир — премигна Дейвид. — Нали не сте ми повярвала? Белегът на врата ми беше театрален ефект, грим. Казах го, за да се заинтересувате от него. Да разберете какъв е.

— Защо? — запита Макс. — Защо ти трябваше да накараш Дани да научи миналото ми?

— Исках всички в „Свети Криспин“ да научат. След лекцията ти за роботиката миналата пролет, всички бяха във възторг и казваха, че си страхотен. Исках да научат истината.

— Само един човек може да ти каже истината, Дейвид. Препоръчвам ти да поговориш с майка си.

Момчето смени изражението си и Дани се изпълни с надежда, че може би щяха да достигнат до взаимно опрощение.

Тръгнаха, но Макс леко залиташе и Дани му нареди да се облегне на Дейвид и така продължиха по тунела към къщата на директора.

— Помогни ми да го сложа да легне — обърна се към момчето Дани.

Дженифър бе извън себе си от радост, като видя Дейвид.

— Къде беше? Какво се е случило? — Тя местеше очи ту към Дейвид, ту към Макс.

— Биха се — съобщи Дани.

— И аз загубих — примирено изрече Макс и се изпъна на канапето. Челюстта го болеше, бе изтощен от прехода в тунела, но не се чувстваше чак толкова зле. Не отделяше поглед от Дейвид — неговия син. Невероятно! През всичките тези години бе имал син. Само ако знаеше... Би удушил Оливия, че не му бе казала.

— Ти би спечелил — призна Дейвид, — ако не те бях улучил неочаквано.

— Седни до мен за минута — потупа канапето до себе си Макс. — Оставете ни за малко сами — помоли той Дженифър и Дани.

Когато Дани тръгна към вратата, Дейвид се надигна, но Макс го хвана за китката.

— Остани! Трябва да ме изслушаш.

— Нима мислиш, че ще повярвам на обясненията ти?

— Няма да ти обяснявам нищо. Искам да те помоля да ми разкажеш нещо за себе си.

— Какво имаш предвид?

— Ти си мое дете, а аз нищо не знам за теб.

В този миг Макс прозря как се е чувствала Дани, когато той криеше от нея миналото си.

— Искам да знам, Дейвид, какви са мечтите ти, плановете ти. Какво обичаш и какво мразиш...

— Не ти вярвам! Ти не се интересуващ искрено от мен. Искаш само да ме обезоръжиш.

— За какво ми е да те обезоръжавам, Дейвид, като мога да те прогоня завинаги от живота си?

— Точно това искаш, ти си измамник! Не се интересуващ от никого и от нищо, освен от проклетите си работи. Знаем всичко за теб, Ремблър. Ти страниш от хората. Беше лесно да убедя децата, че си вампир, само защото не се държиш като нормален човек.

Макс имаше чувството, че сам произнася тези слова. По същия начин се бе опитал да се защити от обвиненията на Дани.

Реши да опита да изложи аргументите си внимателно, без да налага мнението си. Дейвид мълчеше. Не бе като Сара, която дори и след раздялата с баща си, продължаваше да го обича. Но до нея винаги бе майка ѝ. А Дейвид бе имал само Оливия, една уплашена жена, която бе предала единствения човек, който се бе опитал да я защити от тираничната ѝ майка. Ливи не бе в състояние да даде на сина си емоционалната сигурност, от която той се нуждаеше.

А може би вече бе късно.

Макс продължаваше да мисли как да се сближи със сина си, когато от коридора долетя тънък гласец.

— Мамо? — Сара надникна в стаята, сънена, с примижали очи. — Не мога да намеря мама.

Макс се изправи и протегна ръце към момиченцето.

— Тук някъде е. Сега ще я потърсим. Ела при мен, мила.

Момиченцето се остави Макс да го прегърне и обви врата му с ръчички.

— Сънувах кошмари.

— Шшт, мила, всичко е наред, всичко е наред... — Макс я залюля напред-назад. — Нищо не може да уплаши Сара. Мама е в кухнята, предполагам, а аз съм тук. Хайде в леглото, момичето ми, аз ще те пазя.

— Много те обичам, Макс — прошепна детето.

— И аз те обичам.

Когато Сара отиде да си легне, Макс забеляза, че по бузите на сина му се стичат сълзи.

— Дейвид! — втурна се той да го успокоява.

— Тя не е твоя дъщеря, познаваш я от една-две седмици, не ти е и роднина, а...

— Така е! Обичам я, тя е толкова мила.

Беше истина. Обичаше Сара, а още повече обичаше майка ѝ.

— Ти никога не си бил до мен, когато сънувах кошмари.

— Не. Но сега съм до теб. И искам да те обичам, синко, ако ми позволиш.

За миг имаше чувството, че ще го загуби. Усещаше напрежението у Дейвид и колебанието му.

Ала Дейвид остана.

Дани остави Макс и Дейвид да си поговорят и в същото време се зае да разкаже на Дженифър какво се бе случило. Съжали умореното момиче и му предложи да се качи на горния етаж и да остане да спи в стаята за гости. Придружи я, а след това надникна в спалнята на Сара. Детето не беше в леглото си.

За миг в съзнанието ѝ проблесна нелепата мисъл, че чудовища отнасят любимото ѝ дете и хукна да провери в банята. Нямахте я и там. Ами ако бе слязла в мазето и бе намерила шкафа с вратата към лабиринта?!

Ужасена, Дани хукна към дневната.

— Макс! — изкрещя тя. — Не мога да открия Сара. Аз... — Спря като закована на прага. Дъщеря ѝ спеше в прегръдките на Макс. До него седеше Дейвид и слушаше като унесен разказа на баща си за проблемите и перспективите на роботиката.

Дани мълчаливо пое спящото дете.

— Сънувала кошмари — прошепна ѝ Макс.

— Става късно — напомни им Дани. — Мисли ли някой, освен мен, да си ляга? — Тя погледна Дейвид. — Ти?

— Не. Вечер стоя до късно и си отспивам през деня.

Дани завъртя безпомощно очи към тавана.

— Само не ми казвайте, че вече имам два вампира у дома си!

— Съдбата ти вече е свързана с нас, така че приеми истината, Дани.

Двамата тихо се засмяха и тя понесе Сара нагоре.

Тази нощ Макс не дойде в леглото ѝ.

На сутринта Сара се приготви за училище и слязоха в кухнята. От дневната не долиташе и звук. Дали Дейвид ѝ Макс не бяха излезли?

— Мамо, ела да видиш — махна Сара откъм дневната. — Много са смешни.

Макс бе заспал на канапето, а Дейвид на пода. Слънчевите лъчи проникваха в стаята и докосваха лицето на Макс. Беше истинско човешко лице. Дани щастливо се усмихна.

— Първото нещо, с което ще се заема, ще бъде електроинсталацията — заяви Дани, още щом съпругът ѝ я пренесе на ръце през прага на тайнствения готически замък.

— И ще погубиш атмосферата?

— Ще купя още и хладилник. Голям, за да побирам продуктите за постоянно увеличаващото ни се семейство.

Макс нежно докосна корема ѝ. Бе горд и доволен от новия живот, който се развиваше. Бебето бе заченато по време на медения им месец, за радост и на двамата му родители.

— Съзнаваш ли колко бързо се промени от заклет ерген в любещ съпруг?

— Ти си ми направила магия.

Той я поведе към вратата, която навремето бе заключена за нея. Още преди сватбата Дани бе настояла да смени старинните мебели със съвременни.

— Скоро трябва да съобщим на Сара и Дейвид за бебето — каза Дани. — Сара ще полудее от радост, но не знам как ще реагира Дейвид. Как мислиш?

— Дали няма да ревнува? Не, не мисля. Той вече свикна с новото си семейство.

Така беше. Дейвид все още живееше в общежитието на „Свети Криспин“, но прекарваше почивните дни при тях. Ливи бе разказала

истината на сина си, дори се бе обадила на Макс да го помоли за прошка.

— Ще се изненада. Ще му се стори невероятно, че някакъв си старец много над трийсетте се занимава със секс.

— Всъщност, ние само с това се занимаваме — засмя се Дани.

— Глупости!

Противно на думите си, Макс я бутна върху леглото.

— Правим и други неща. Говорим например, работим... Аз си играя със Сара, а ти ме учиш да готвя...

— Да не забравяме и безкрайните часове „Среднощен лов“.

— Да и ти непрестанно ме биеш. Снощи си приказвахме с Дейвид, че ако продължаваш така, ще трябва да те признаем за Мъдреца. — Макс се отпусна до нея на леглото, погали я и целуна разголените ѝ гърди.

— Май трябва да те призова на решителен дуел... — Гласът на Дани бе дрезгав.

— Можем да се бием в леглото — предложи той.

— Не става. Ще ме измамиш.

— Така ли? Как?

— Имаш тайни оръжия... — Тя нежно докосна устните му. — Ако доближиш отново врата ми, доброволно ще трябва да се предам.

— Не ме предизвиквай!

— Обичам те, Макс. Ние сме родени един за друг.

Последва мълчание. Дани затвори очи и след малко ги отвори. Инатлив дявол!

— Е?

— Добре, добре. Признавам. И аз те обичам. — И Макс се зае да доказва на дело думите си.

— Макс! — прошепна Дани.

— Какво? — със сънен глас попита той.

— Спиш ли?

— Кой, аз? — ококори очи той.

— Беше заспал — тържествуващо заяви Дани. — Биологичният ти часовник започва да работи в синхрон с моя.

— Дрън-дрън.

— Така е. Скоро ще ставаш по изгрев и нощем ще спиш като всички нормални хора.

— Невъзможно е, драга госпожо.

— Така или иначе, утре ще трябва да се надигнеш в седем сутринта. Ваканцията свърши, а ти обеща да приготвяш закуската на Сара и да я водиш до автобуса.

Той простена.

— Прелестите на бащинството! Знаех си, че ще попадна в капан, въпреки романтиката.

— Е, ще го правиш ли? Нали обеща?

— Ще го правя. Сигурно това е любовта... — Той се извърна към нощното шкафче и нагласи будилника.

— Вампирите не закачат любещ баща, тръгнал да изпрати момиченцето си на училище. — Дани го целуна.

— Вампири не съществуват! Не разбра ли, Дани — засмя се Макс.

— Знам, знам, но в този стар мрачен дом неведнъж съм чувала странни звуци. Може би има духове? Ти вярваш в духове, нали? Май че духът на някой предишен обитател на замъка броди наоколо и търси покой...

— Не започвай отново, Дани! — прекъсна я Макс със смях. — Знам само един начин да те отърва от суеверието ти.

И той нежно я целуна.

Издание:

Линда Барлоу. Среднощен скитник

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1995

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0302-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.